

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KING

WINNER OF THE
2020 INKTT
HORROR
CONTEST

A DARK NOVEL

ERIS BELMONT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The King

A Dark Novel

Eris Delment

Telif Hakkı© 2023 yazan Eris Belmont

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için hisdark96@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Eris Belmont

Birinci baskı [2023]

TySle örneğın Centent

İçerık Uyarısı

Adanmışlık

1. Önsöz
2. Birinci Bölüm
3. İkinci Bölüm
4. Üçüncü Bölüm
5. Dördüncü Bölüm
6. Beşinci Bölüm
7. Altıncı Bölüm
8. Yedinci Bölüm
9. Sekizinci Bölüm
10. Dokuzuncu Bölüm
11. Onuncu Bölüm
12. On Birinci Bölüm

13. On İkinci Bölüm
14. On Üçüncü Bölüm
15. Bölüm On Dört
16. On Beşinci Bölüm
17. On Altıncı Bölüm
18. On Yedinci Bölüm
19. On Sekizinci Bölüm
20. On Dokuzuncu Bölüm
21. Yirminci Bölüm
22. Bölüm Yirmi Bir
23. Yirmi İkinci Bölüm
24. Yirmi Üçüncü Bölüm
25. Yirmi Dördüncü Bölüm
26. Bölüm Twenty-Five
27. Yirmi Altıncı Bölüm
28. Yirmi Yedinci Bölüm
29. Yirmi Sekizinci Bölüm
30. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
31. Otuzuncu Bölüm
32. Bölüm Otuz Bir
33. Otuz İkinci Bölüm
34. Otuz Üçüncü Bölüm

35. Otuz Dördüncü Bölüm

36. Bölüm Otuz Beş

37. Otuz Altıncı Bölüm

38. Otuz Yedinci Bölüm

39. Sonsöz Yazar

Hakkında 2024'te

Geliyor

. Bölüm

Content Warning

Çıkmak üzere olduğunuz bu yolculuk yetişkinlere yöneliktir. (18+) Bu karanlık bir romandır, yani her yaş için uygun olmayan içerikler barındıracaktır. Yaşınız tutuyor olsa bile bu roman size göre olmayabilir.

Bu içerecektir:

Şiddet Fiziksel/Zihinsel

Taciz Güçlü Dil

Açıklayıcı Olmayan Cinsel Durumlar Yoğun

Durumlar

Bunlardan herhangi birinin sizin için tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız, lütfen bu sayfadan sonra devam etmeyin.

Okuyucularım için. Dünyanın hazır olmadığı bir şeyi yazmanın güvenini ve keyfini bulmama yardım . Beni Eris yaptığınız için teşekkür ederim.

Drelegue

CYRUS

Fya da uzun zamandır ilk kez acı hissediyorum. *Dayanılmaz* bir acı. Yavaşça başımı kaldırıp çevremdeki yüzlere bakıyorum. İnsan yüzleri. Bana bakarken ne hissettiklerini anlamak için yüzlerini görmeme gerek yok. bana bakıyorlar. Onlardan dalga dalga gelen kokuyu alabiliyorum.

Korku.

Bir başka çivili zincir etime derinlemesine saplanırken acı içinde irkiliyorum. Bu duruma nasıl düştüğümü hatırlamıyorum. Tek bildiğim, kurtulmayı her şeyden çok istediğim. Kollarım bağlı ve önümde uzanıyor. Kollarımın, göğsümün, boynumun ve hatta yüzümün etrafına zincirler sarılmış. Her biri, sivri uçların etime batmasına ve ciddi hasar vermesine yardımcı olmak için bir iksirle kaplanmış. Planladıkları şey her neyse beni tamamen hareketsiz hale getirdiklerinden emin oldular.

Canavar formuma geçmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu şekilde olmaz. Bu çiviler vücuduma her ne sokuyorsa beni dayanılmaz derecede güçsüzleştiriyor. Ve umutlu ifadelerinden anladığım kadarıyla, tam da bunu bekliyorlardı.

"Büyük prens, Cyrus. Kral Magnus'un oğlu. Seni böyle görmek bana ne büyük mutluluk veriyor."

Gölgelerin arasından bir elinde bıçak, diğesinde bir aşağılık olan bir adam çıkarken bakışlarımı kısıyorum. Zincirlerimi çekiştiriyorum, etime daha derin saplandıklarında hissettiğim yakıcı acıyı görmezden geliyorum. Bu adamı tanıyorum. Alfred. Bir savaş başlatmaya çalışan insanlarla ilişkisini keşfetmeden önce babamın danışmanıydı. Bu işin arkasında onun olması mantıklı. Başka hiçbir insanın bana yeterince yaklaşmasına izin verilmezdi.

İçinde bulunduğum duruma gülümsüyor.

"Korkutucu, değil mi? Savunmasız olmak. Çaresiz olmak. Başkalarının merhametine kalmak?" Kıkırdıyor, düz bakışları tekrar bana dönmeden önce odanın etrafına bakıyor.

"İnsan gibi hissetmek."

"Bunun anlamı ne?" Tıslıyorum. Bana sırtını dönerek daha da sert gülüyor.

"Bu bir intikam!"

Alfred beni izleyen bir grup insana bakıyor. Beni gördüklerinde içlerinden yayılan heyecanı görebiliyorum. İçimizden birinin onların merhametine kalmış olması.

"Çok uzun zamandır bize hükmediyorlar. Çok uzun zamandır, sanki dünya onlarınmış ve biz sadece içinde yaşıyormuşuz gibi davrandılar. Artık yeter diyorum! Onlara bu hakkı kim verdi? Yönetilmek istediğimizi onlara kim söyledi? Bizden daha iyi olduklarını kim söyledi? Onlara üstün varlıklarmış gibi davranmamızı mı istiyorlar? Tanrılarmış gibi mi?"

Alfred yüzünü bana dönüyor ve şişeyi bıçağın üzerinde eziyor. Bıçağın sıvıyı emmesini artan bir öfkeyle izliyorum. Ona etimi kesip beni öldürme yeteneği veriyor. Alfred'le gözlerimi kilitliyorum. Ona herhangi bir korku tattırmayı reddediyorum.

Bıçağı kaldırıyor ve ucunu bakışlarımla aynı hizaya getirecek şekilde doğrultuyor. Bıçak ellerinde sabit bir şekilde bana bakarken yüzüne yavaş bir sırıtış yayılıyor. Ölümle göz göze geldiğimde kalbimin gümbürtüsünü ve içimdeki burkulmayı duymazdan geliyorum. İşte bu kadar. Sonum geldi. Öleceğim. Hem de bir insanın ellerinde. Ama korku göstermeyi reddediyorum. Zincirlerimi çekiyorum, gözlerinin içine bakarken dizlerimin üzerinde yükseliyorum. İliklerine kadar hissedebileceğini bildiğim tüm öfkenin benden yayılmasına izin veriyorum, etimin derinliklerine batan dikenlerin yakıcı acısını görmezden geliyorum.

"Yap şunu."

Alfred'in gözleri hafifçe açılıyor ve bıçağıyla kalbime doğru hamle yapmadan önce bir an duraksıyor. Bıçak derimin üst katmanını delip geçtikten kısa bir süre sonra odanın kapıları patlayarak açıldı. İnsanlar kendilerine uygun bir çıkış bulmaya çalışırken çığlıklar odayı yırtıp duvarlarda yankılanıyor. Ama bulamıyorlar. Bizden önce hiçbirine ulaşamayacaklar. Daha güçlüyüz, daha hızlıyız ve duyularımız çok daha yüksek.

Biz doğal olarak üstünüz.

"Argh!"

Kan boğazıma hücum edip dudaklarımı geçmeden önce acı içinde haykırıyorum. Göğsüme saplanan bıçağı kavrarken gözlerim açılıyor. Beni bıçakladı. Alfred bakışlarındaki kötülükle bıçağı daha derine iterken irkiliyorum. Kabzaya baktığımda ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Kalbimi ıskaladı.

İnsanlığa duyduğu nefretle bana bakıyor, gözleri öfkeyle yanıyor.

"Bu sadece başlangıç. Altınızdaki yerlerimizden yükseleceğiz. Daha fazla savaşamayana kadar savaşacağız. Sizin yetinmeyeceğiz.

Şimdi, karşılık vereceğiz! Ve şimdi bir şansımız var-"

Arkasına biri indiğinde gözleri açılır. Başı omuzlarından ayrılırken ve vücudundan geriye kalanlar ağır bir gümbürtüyle yere düşerken ne olduğunu anlayacak zamanı yoktu. Öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yaparak cansız bedenine bakıyorum. Ama baktıkça, insan ırkına karşı içimde daha fazla nefret biriktiğini hissediyorum.

"Cyrus."

Bağlarım üzerinde çalışmaya başlarken babamın sesini tanıyorum, bakışları korku ve öfke karışımıyla dolu.

"Çok üzgünüm," diyor.

Ama cevap vermiyorum. Vermek zorunda değilim. Nefretim aşikâr. Odayı kaplayan cansız bedenlere bakarken dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçıyor.

Eğer istedikleri savaşa, bunu seve seve yerine getiririm.

Kitap One

ANNALISE

G Büyürken babam bana hep özel olduğumu söylerdi. Ebeveynlerin çocuklarına ne kadar özel olduklarını söylemeleri duyulmamış bir şey değildir. Tabii ki

Çocuğunuz sizin gözünüzde her zaman mükemmel olacak. Ta ki dışarıdaki güçler sizi onların gerçekten mükemmel olmadıkları gerçeğiyle yüzleştirene kadar. Ve bunun nedeni yetenek ya da beceriden yoksun olmaları değil, dışarıda *gerçekten* özel olan yaratıklar olmasıdır.

Onlara canavar diyoruz.

Aslında o kadar özeller ki, güç ve yetenek bakımından bizden bire yüz üstünler. Ve biz insan, onlar ise canavar oldukları için, bildiğimiz hayat tam bir korku hayatıdır.

Güçlerinden korkmak.

Bir canavarı hiç şahsen görmedim. Babam hiç görmememin en iyisi olduğunu söylüyor. Onlar canavar. Bizi maruz bıraktıkları hayat, hiç kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken bir hayat, bu yüzden krallıklarındaki insanlık bir gün artık yeter diye karar verdi. Ayaklandılar ve canavarlara karşı bir savaş başlattılar. Ne yazık ki, bu savaş benim bu dünyada bulunduğum yıllardan daha uzun sürdü ve hayvanlardan daha fazla insanın hayatına mal oldu. I

Babamın bu hayat için geride bıraktığı hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bundan hiç bahsetmez. Doğduğum andan itibaren, canavarların krallığının dışındaki bir köyde yaşamak için o dünyayı geride bıraktı. Onların savaşında yer almak istemeyen insanların saklanarak yaşayabildiği, çevredeki orman tarafından korunan bir köy.

Her ne kadar her şeyden uzakta yaşıyor olsak da, bu bizi korkudan uzak tutmuyor. Bir gün savaş bizi bulacak ve canavarlar bizi keşfedecek. Taraf tutmamış olmamızın bir önemi kalmayacak. Canavarların yönetimi altında yaşamadığımız için düşman olarak sınıflandırılacak ve sopalanacağız. Canavarların gelişinin sonuçlarını gördük, bu yüzden babam burada yaşamaya bu kadar kararlı. Onlara karşı savaşmanın anlamsız olduğunu biliyor.

"Boyun eğmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Yüksek güce boyun eğmek."

derdi.

Belki de haklıdır. Geçmişindeki bir şey onu, savaşı kim kazanırsa kazansın anlamsız olduğuna inandırmış. Savaş biterse hayatın ne hale geleceğini hep merak etmişimdir. Canavarlar kazanırsa, hayat aynı kalabilir, hatta daha da kötüleşebilir. İnsanlar kazanırsa, hayat daha iyi bir hale gelebilir. Babam ne olursa olsun tatmin olacak gibi görünmüyor.

Babam umudunu kaybetmiş olabilir ama benim küçük bir parçam insanlığın bu savaşı sona erdirmenin bir yolunu bulmasını umuyor. Hayatım boyunca bu köyde saklanarak yaşadım. Eşit olarak görülmek ve korkudan ve saklanmaktan uzak bir hayat yaşama şansı istiyorum. Yoldan geçen askerlerden Canavar İmparatorluğu hakkında hikayeler duydum.

Tanrılar gibi yaşıyorlar.

Şehirleri temiz ve caddeleri asfalt. Halk bile benim büyüdüğümünden daha lüks bir hayat yaşıyor. Bir yanımda canavarlar gibi yaşamak istiyor. Bu yanımda insanların savaş çabalarına sempati duyuyor. Eğer tüm

İnsanların istediği, hayvanlar gibi yaşamaktır, o halde bunda yanlış olan ne olabilir?

"Anna!"

Babamın gürleyen sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve sinirli bir şekilde bana doğru geliyor. İzlemekle görevlendirildiğim et suyu aşağıdaki ateş çukuruna taşıyor ve babam beni yolumdan iterken tavana yoğun bir duman gönderiyor.

Tahta kaşığı dev metal tencereye sokarken, "Et suyunun yanışını izlemek için aklından ne geçiyor olabilir?" diye tıslıyor.

"Özür dilerim baba, dikkatim dağıldı," diyorum utangaç bir ifadeyle.

Bana sırtını dönerek sinirli bir şekilde ofluyor. Onun bu hoşnutsuz halinden dolayı içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Bu gece çok önemli bir gece. Taraf tutmadığımızı açıklamasına rağmen, askerler köyümüzü güvenli bir sığınak olarak görüyorlar. Yıllardır Ay'ın son evresinde sıcak bir yemek, sıcak bir yatak ve canavarlardan korunacaklarını bilerek geliyorlar. Babam bunu açıkça belirtti. Kendimizden olanları asla geri çevirmeyiz. Özellikle de ihtiyaçları olduğunda.

Bu bizim savaş çabalarına yardım etme yöntemimiz.

Babam yıllar boyunca bana canavarlara karşı savaşmanın faydasız olduğunu aşılamaya çalıştı. Benim ya da bu köyde yaşayan hiç kimsenin en ufak bir şekilde savaşa dahil olmasını istemiyor. Ancak savaştan kaçıp köyümüze gelen kadın ve erkekleri gördükçe, canavarlara karşı acı bir nefret duymaktan ve babamın benden savaşın dışında kalmamı beklediği için utanç duymaktan kendimi alamıyorum.

Canavarların yönetimine tabi olmamalıyız. Bu zalimce ve insanlık dışı. Özgürlüğümüz için savaşmak için her türlü hakkımız ve nedenimiz var. Ama babam bunun iyi bitmeyeceği konusunda ısrar ediyor. Sanırım annemin ölümüyle bir ilgisi var. O

ondan ya da nasıl öldüğünden hiç bahsetmiyor. Ve sormanın sonu asla iyi bitmez. Birden fazla yönden gizemli bir adam, bu savaşa karşı tutumu geçmişte yaşadığı hayattan kaynaklanıyor.

Odaklanamadığım için babamın homurtuları devam edince düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Şikâyetleri arasında "Git ekmeği kontrol et," diyor.

Hızlıca mutfaktan çıkıyorum ve küçük demir kapıyı açmak için tuğla fırına doğru ilerliyorum. Ekmek hâlâ kabarıyor ama altın rengi bir kabuk oluşmuş, yani kısa bir süre içinde hazır olacak. Babamın çok sayıda somun hazırladığını fark ediyorum. Demir kapıyı kapatıyorum ve babamın içinde bulunduğu kemerli geçide bakıyorum.

"Baba, bu gece orduyu falan mı bekliyoruz?" Ben soruyorum.

Babam yüzündeki teri silerek mutfaktan çıkmadan önce beni sessizlik karşılıyor. Dikkatimi anormal büyüklükteki ekmek porsiyonlarından uzaklaştırmak için bana söyleyecek bir şeyler düşündüğünü söyleyebilirim, bir kez daha beni gerçek dünyadan koruyor.

Babam iri bir adamdır. Başka bir hayatta, geniş gövdesi ve kaslı yapısıyla bir savaşçı olabilirdi. Ama yanaklarında sürekli ateşin önünde olmaktan kaynaklanan pembe bir parıltı vardır. Kendini köyün fırıncısı olarak kabul ettirmiş, sadece yemek pişirerek değil, ihtiyacı olanlarla ilgilenmeyi kendine görev edinerek de güç ve rehberlik sağlamıştır.

"Baba?"

Onu tekrar arıyorum, ses tonumla cevap vermeye zorluyorum.

"Hayır. Orduyu beklemiyoruz. Ama kaç kişinin asla bilemezsiniz. Savaş daha da büyük ulaşıyor. Asla

Ruhlarının yükseltilmesine ihtiyaç duyan kaç kişinin geleceğini bilemezsiniz" diyor.

Ellerimi kalçalarımaya koyup ona bakıyorum.

"Taraf tutmayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Taraf tutmuyoruz," diye tersledi beni.

İnanmayarak başımı sallıyorum.

"Yaralı askerler için bir ziyafet hazırlamak kulağa taraf tutuyormuşuz gibi geliyor." Bana dönmeden önce pencereden dışarı bakıyor.

"Bu adamlar kâbuslarımızdaki canavarlarla yüzleşiyorlar. Biz taraf tutmuyoruz. Ama dostlarımıza da sırtımızı dönmeyeceğiz. Özellikle de onlar hayatlarını tehlikeye atarken."

İnanmayarak başımı sallıyorum.

Birkaç ay önce köye savaş için asker toplamaya çalışan avcılar geldi ama babam onları bir öğün yemek bile vermeden hemen kovdu. "Ama ben daha fazlasını yapmak istiyorum. Savaş çabalarına katılmak istiyorum. avcı-"

"Hayır! Asla ama asla o anlamsız savaşa ya da o yozlaşmış avcılara katılmayacaksın.

Beni anlıyor musun?"

Tepemde dikilirken babamın yüzü öfkeden daha da kızarıyor. Ses tonundaki ciddi değişim ve korkutucu tavrı karşısında gözlerim açılıyor. Babam bana karşı nadiren sesini yükseltir. Bunu yaptığında sabrının tükendiğini biliyorum.

Babam bana söyleyeceği bir sonraki sözleri düşünürken sessizlik üzerimize çöküyor. "Anna... Şu anda yaptığım her şeyin pek mantıklı olmadığını biliyorum. Ama

Yaptığım her şeyi buradaki herkesi güvende tutmak için yapıyorum. *Özellikle de seni.*"

Babam elini omzuma koyuyor ve ben de bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Bu savaşın tek bir sonu var. Bunu size yeterince vurgulayamıyorum. Avcılar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Onlar sadece düşmanı kızdırıyorlar. Umarım canavarlarla aramızdaki güç farkına hiçbir zaman tanık olmak zorunda kalmazsınız."

Kapı hafifçe vuruluyor ve ikimiz de dönüp baktığımızda Dimitri'nin dudaklarında bir gülümsemeyle başını içeri uzattığını görüyoruz. Dimitri demircinin oğlu. Benden birkaç yaş büyük ve soluk sarı saçları ve kristal mavisî gözleriyle çok yakışıklı. Onu tanıdıkça heyecanımın yüzeye çıktığını hissediyorum.

"Gelmeye başladılar," diyor babama.

Babam fırına doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor.

"Onları arkadaki masalara götür," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Dimitri başını sallıyor, ben ona seslenince gitmek için hamle yapıyor.

"Bekle! Sana yardıma geleceğim," diyorum hemen.

Babam beni durduramadan ayaklarım kapıya doğru ilerliyor.

Köşede topallayarak yürüyen birkaç adam görmek için tam zamanında açık sokağa çıkıyorum. Hırpalanmış hallerini görünce gözlerim açılıyor. Geçmişte gördüğüm askerlerden çok daha kötü durumdalar. Babamın sözleri daha da anlam kazanırken kalbim onlar için çarpıyor.

Verdikleri savaşın kaybedilmiş bir dava olduğunun farkındalar mı? Ölümlerinin ve yaralanmalarının boşuna olduğunu biliyorlar mı? Kolumda yumuşak bir çekilme hissediyorum ve Dimitri'nin parlak mavi bakışlarının bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Dimitri kendimi bildim bileli hayatımın bir parçası. Babasına hiç benzemiyor, bu yüzden yakışıklılığını sadece ikimizin de hiç tanışmadığı annesinden aldığını varsayabilirim. Uzun boylu ve yumuşak yüz hatları var. Çenesi belirgin, saçları kum sarısı ve gözleri gökyüzü renginde. Gerçi düzgün bir hanımefendi olduğumdan beri onun yakışıklılığundan hep hoşlanmışımdır,

Onu görünce bir parçam daha canlandı. Beni köşeye çekerken gamzelerini ortaya çıkaran yumuşak bir g l msemi sunuyor.

 yile ip gözden kayboldu umuzda dudaklarını benimkilere yakla tırıyor ve beni tu la duvara doğru itiyor. Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve rahatlatıcı ve kendimi hemen güvende hissediyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime daha da yakla tırıyorum. Yakınlı ımızdan dolayı vücudum ısınıyor,  p  memizi derinle tirdi inde bacaklarımın arasında ısı birikiyor. Beni iterken ellerini belimde hissediyorum.

Kontrol için savaşırken yüzünde gergin bir ifade var ve ben hemen uzanıp avucumu yana ına koyuyorum.

" yi misin? Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyorum.

Dimitri ba ını sallıyor ve bana küçük bir g l msemi veriyor. "Hayır, yanlış bir şey yapmadın," diye kıkırdıyor kendi kendine.

Yumuşak bakışları benimkilerle bulu uyor ve bir tutam saçı nazikçe kula ımın arkasına itiyor.

"Seni özledim, hepsi bu" diye ekliyor, gözleri gerçek bir hayranlıkla yüzümde geziniyor. Beni içine çekerken dudaklarımda bir g l msemi oluşuyor. Bana kendimi güzel hissettiriyor. Annemle hiç tanı madım ama babam gözlerimin ona benzediğini söylüyor. Gözlerim parlak kehribar rengine ama saçlarımla siyah ve dalgalı. Bu kombinasyondan hep nefret etmi imdir. Dimitri'ninki kadar eşsiz olmadığını d   n rd m. Ama Dimitri bana baktığında kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak ona yumuşak bir g l msemi sunuyorum.

"Babam bu gece askerlerle meşgul olacak. Belki gizlice kaçabiliriz ve... bilirsin i te," diyorum gülümseyerek.

Dimitri inleyerek benden uzaklaşıyor.

"Annalise, seni istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor yüzüme uzanırken, "ama sen benim olana kadar seninle bu şekilde birlikte olmayacağım. Tamamen."

"Sana ve babana istediğin şeyi yapamayacak kadar saygı duyuyorum... biz bir olmadan önce," diyor gülümseyerek.

Çifte anlamını yakalamak için bir an bekliyorum. Dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor, ellerim heyecanla ağzımı kapatıyor.

"Yani..."

Başını sallıyor ve ellerimi tutup parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Yakında babanla konuşacağım. Tabii beni kabul edersen?" diye soruyor. Kollarına atlamadan önce başımı kuvvetlice sallıyorum.

"Evet, tabii ki!" Başımı boynuna gömüp bağırlıyorum.

Uzun zamandır hissetmediğim bir mutluluk içimden akıyor. Bu şekilde yaşamak geçici olsa da, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Şu anda her şey mükemmel hissettiriyor.

"Anna!"

Tarlanın öbür ucundaki babamın dudaklarından adımı duyduğumda sırıyorum. Babama doğru ilerlemeden önce neredeyse yemeğini düşürdüğüm askere özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. Elinde iki kova ve bir taşıma sıırığı vardı. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Nedir bu?" diye sordum.

Bana dönmeden önce yemeklerinin tadını çıkaran adamlara bakıyor.

"Bir asker az önce bana çok daha fazlasını beklediğimizi söyledi. Çok, *çok* daha fazla. *Birisi* yanmasına ve dökülmesine izin verdiği için yeterince et suyu yapamadım, bu yüzden biraz daha su almak için nehre gidiyorum. Ben dönene kadar kaleyi koruyabilir misin?"

Dimitri'yi göz ucuyla yakaladığımda ona en iyi gülümsememi verip başımı sallıyorum. Bilmiş bir ifadeyle beni izliyor ve babamla konuşmak için beklediğini anlayabiliyorum. Kafamda parlak bir plan şekilleniyor. Babam bana mükemmel bir şaşırtmaca sundu.

"Aslında baba... neden ben gidip almıyorum?" diye sordum.

Babam kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Yapmayı en sevmediğim şeyin ağır su kovalarıyla nehre gidip köye dönmek olduğunu biliyor. Ama Dimitri ile konuşabileceği tek zaman bu gibi görünüyor. Suyla döndüğümde, gecenin geri kalanında yemek pişirip servis yapacak.

Dimitri'ye yanıma gelmesini işaret ediyorum ve o da elindeki fincanı bırakarak durduğumuz yere doğru ilerliyor.

"Zaten bunu yapmak zorunda olman benim hatam. En azından senin için su getirebilirim. Eminim adamlar köye girdiklerinde başardıklarını bilmek için seni görmek isterler," diyorum gülümseyerek.

Babam ne sattığını pek anlamışa benzemiyor ama Dimitri tam zamanında yanıma ulaşarak babamın dikkatini çekiyor.

"En azından Dimitri'yi yanına al-"

"Hayır! Baba, bunu kendi başıma yapabilirim," diyorum sinirlenerek.

Dimitri bana kocaman gözlerle bakarken sesimdeki çaresizliği gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Ama babam aramızdaki çaresizliği fark etmiş gibi görünmüyor. Başını gökyüzüne doğru eğiyor. Güneşin batmasına saatler var, bu da ormanları daha tehlikeli hale getiriyor. Gitmeme izin vermemeyi düşündüğünü görebiliyorum.

"Yolu avucumun içi gibi biliyorum ve nehrin bir kısmının ıssız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Lütfen baba. Bunu yapmama izin ver," diyorum. Bir bana bir güneşe bakıyor, sonunda yumuşuyor.

"Tamam. Ama Adam'ı da yanına al. Ve gün batımından önce dön yoksa seni aramaya gelirim," diye homurdanıyor.

Gülümsüyorum, kovaları almadan önce yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Tabii ki döneceğim! Siz gittiğimi fark etmeden dönmüş olacağım!" Bakışlarım bana gülümseyen Dimitri'ye kayıyor. Babamı takip etmek için dönmeden önce bana göz kırpmıyor. Onlar uzaklaşırken kalbim heyecandan sersemlemiş bir halde onları izliyorum. Geri döndüğümde hayatım sonsuza dek değişmiş olacak.

Nehre kadar olan yürüyüş yaklaşık otuz dakika sürüyor, ancak Adam hafif bir konuşma yeteneğine sahip olduğu için o kadar da kötü değil. Köy nehirden uzakta yer alıyor. Nehirler herkesin rastlayabileceği tatlı su kaynaklarıdır. İnsan ya da hayvan. Bu yüzden nehre giden patika dolambaçlı ve dar. Sadece köyden iseniz nehri bulabilirsiniz. Başka biri denerse kaybolur.

Nehrin kenarına yaklaştığımızda kovaları bırakıyorum, çevreyi incelerken omuzlarımı ovuşturuyorum. Fazladan elimiz olduğu için babam Adam'a da birkaç kova verdi, böylece döndüğümüzde bolca et suyumuz olacak.

Tepemizde bir kuş uçuyor, bir dala tünüyor.

Orman bu zamanda çok güzeldir. Güneş gökyüzüne pembemsi-turuncu bir parıltı yayıyor ve değişen yapraklar için güzel bir arka plan oluşturuyor. Güneş batmadan önce bolca vaktimiz var. Ve fazladan ellerle, hemen geri döneceğim. Kovayı hızla akan suya daldırırken gülümsüyorum ve geleceğimi hayal ediyorum.

Dimitri'ye eş olacağım. Her sabah ona uyanabileceğim, yürümeyi öğrendiğimden beri yanımda olan adamla bir hayat yaşayacağım. Belki anne bile olacağım. Dimitri de ben de annelerimizle hiç tanışmadık. Babam ondan ya da kaderinden bahsetmeyi reddettiği için onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek umudum bu savaşın çocuğumu varlığımdan mahrum bırakmaması. Dimitri ve benim çocuklarımı birlikte hayal ederken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme oluşuyor.

"Seni bu kadar sersemleten ne, Anna? Köyden ayrıldığımızdan beri aptal gibi gülümsüyorsun."

Görevime odaklanmaya çalışarak usulca gülüyorum. "Sadece mutluyum, hepsi bu."

Adam alay ediyor.

"Dimitri olabilir mi?"

Bakışlarımı kocaman gözlerle Adam'a çeviriyorum, o da sırtarak beni izliyor.

"Şaşırmış gibi yapma Anna. Herkes senin ve Dimitri'nin küçüklüğünüzden beri birbirinize baktığınızı biliyor," diyor gülerek.

"Ve hakkında konuştuğu tek kişinin sen olman da canını yakmıyor-"

Adam nehrin karşısında bir şey gördüğünde gözleri büyür. Gülümsemesi hemen kayboluyor, bıçağına uzanırken bakışları daralıyor. Bakışlarının yönünü takip ediyorum, kalp atışlarım hızlanırken vücudumdaki her kas geriliyor.

Nehrin karşısında bir adam var, eğer ona öyle diyebilirim. Erkek olamayacak kadar eşsiz biri. Elleri nehre dalmış. Sıvıyı yüzüne götürüyor, bir yandan üzerine sıçratıyor, bir yandan da suyu kullanarak gözlerinden saç tellerini uzaklaştırıyor. Beyaz saçları sırtından aşağı dökülen bir at kuyruğuyla yüzünden uzak tutuluyor. Dehşet verici olmasa da görüntüsü büyüleyici.

Çenesi keskin, dudakları dolgun ve tanrılar tarafından yüzüne oyulmuş. Burnu düz, tüm yüzü hayal edilebilecek her yönden mükemmel. Aynı zamanda kaslı bir yapısı var, bu da gömlek giymediği için kolayca anlaşılabilir bir şey. Sadece pantolon giyiyor, uğursuz görünümlü bıçağı yanındaki çimenlerin üzerinde duruyor. Ne kadar uzun süre , göğsünü, boynunu ve çapraz yüzünü süsleyen belli belirsiz yara izlerini o kadar çok seçebiliyorum. Yine de grotesk görünmüyor. Göz korkutuculuğuna katkıda bulunuyor.

İçinde bulunduğumuz çıkmazın yavaş yavaş farkına varıyorum. Onlardan biri olmalı. İnsan olmasına imkan yok. Kovadaki su gittikçe ağırlaşırken kollarım acı içinde bağıyor. Dikkatleri üzerimize çekmemek için ne yapacağımı bilmiyorum. Ama düşündükçe öldüğümüzü daha iyi anlıyorum.

"Anna."

Adam'ın sesi kısık ama gözlerimi canavara odaklamaya devam ediyorum.

Ellerini yavaşça saçlarında gezdiriyor, gözleri etrafta gezinirken duruyor. Bakışları hemen benimkilerle buluşmadan önce dudaklarını büzüyor. O ruhsuz gözlere bakarken, içimi saran korku boğazımı bir mengene gibi sarıyor. Babamın tüm uyarıları ve hikâyeleri kafamın içinde, ölümümün yakın olduğunu haykırıyor. Canavar hareket etmiyor, bana bakarken gözünü bile kırpmıyor. Duygusuz bakışları bedenimin ve ruhum gibi hissettiren şeyin üzerinde geziniyor.

Ayağa kalkıp bıçağını eline alırken bacaklarım titriyor. Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkarken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

"Anna, koş."

Adam'ın söylediği son sözler bunlar. Kılıcının kınından zar zor çıkarken çıkardığı ses havada yankılanıyor ama asla tam olarak açmıyor. Adam'ın

Canavarın heybetli varlığı aniden arkamda beliriyor ve Adam'ın bedeni boğazından akan kanla cansız bir şekilde yanıma düşüyor.

Şok içinde gözlerimi kırpttırıyorum, gözlerim bu canavar kadar hızlı hareket edemiyor. Bakışlarım canavarın bir zamanlar nehrin karşısında durduğu yere odaklanmış durumda, şimdi tam arkamda beliren varlığı. Zihnimden farklı çözümler geçerken gözlerime yaşlar doluyor, hepsi de onun korkunç sesi havayı doldururken anlamsız görünüyor.

"Tam olarak nereden geldin, küçük insan?"

Chapter Tse

ANNALISE

M Hayatım boyunca babam bana canavarlarla ilgili hikayeler anlattı. Eğer bir tanesiyle temas edersem bileceğimi söylerdi. Şu anda, biliyorum. vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum ama varlığının yakınlığından kanım donuyor. Bu garip bir şey.

Aynı anda hem dehşete düştüm hem de aşık oldum.

Onun sıcaklığını hissettiğimde dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor. Önümde durana kadar bir yırtıcının avına yaptığı gibi yavaşça etrafımda dönüyor, karanlık bakışları beni yoğun bir şekilde inceliyor. Artık bu kadar yakınımda olduğu için vücudunu süsleyen yağsız kasların dalgalanmasını görebiliyorum. Ayrıca göğsünü ve omuzlarını saran iyileşmiş yara izlerini de görebiliyorum. Uzaktan göründüklerinden çok daha derinler. O her kimse, gerçek bir cehennemden geçmiş. Tek umudum bunun insanlığın elinden olmaması. Eğer durum buysa merhamet aklına gelecek son şey olacaktır.

Eli yavaşça yanağımı okşamaya geliyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kaslarım kendi aklını kazanırken bedenim dehşet içinde titriyor. Yanağımı okşarken dokunuşu sıcak ve garip bir şekilde nazik, başparmağının ucuyla tenimin dokusunu test ediyor. Saçlarımı nazikçe

Yüzüme yaklaşıyor, bana doğru eğiliyor, burnu boğazımın dibinde gezinirken usulca nefes alıyor. Göğsünden alçak bir gümbürtü yükselirken titremelerim şiddetleniyor.

"Lütfen..." diye sızlanıyorum.

O geri çekilirken yumuşak bir kıkırdamayla karşılaşıyorum, bakışlarım Adam'ın cansız bedenine kayıyor. Yüzü kalıcı bir şok haline bürünmüştü. İniltiğim havayı dolduruyor.

"Bana bak."

Canavarın sesi alçak ve yumuşak. Kulaklarımı okşayan ve ardında hoş bir çınlama bırakan bu ses beni anında rahatlatıyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum, bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükseliyor. Gözleri olan ruhsuz derinliklere bakarken bacaklarım titriyor. Koyu maviler. Çok koyu bir mavi. Bu renk bana okyanusu hatırlatıyor. Sığ yeri değil, karanın çekildiği ve size bakan karanlık uçurumdan başka bir şey göremediğiniz yeri. Gözbebeği ve iris arasındaki ayrımı zar zor çözebiliyorum. Ama gözbebeğinin bir yılanınki gibi keskinleşirken hafifçe titrediğini görebiliyorum. Tüm sağduyuma rağmen, ölümün yüzüne bakarken daha fazla gözyaşı döküyorum.

Canavar tepkime gülümseyerek düz, beyaz dişlerini gösterdi. Azı dişlerini bekliyordum. Yüzüme bakarken gülümsemesi kayboluyor ve hissettiğim dehşet daha da artıyor.

"Cevap ver bana."

Ses tonu bir anda değişti. Artık soğuk ve ölümcül. Ağzımı açıyorum, makul bir yalan bulmak için beynimi zorlarken konuşmak için kendimi zorluyorum. Buradan sadece birkaç kilometre ötede yaralı askerlerden oluşan bir ordu ve masum insanlardan oluşan bir köy var. Eğer pes edersem, ölmüş sayılabilirler. Bakışlarım Adam'ın bedenine kayıyor ve kılıcına doğru hamle yapıyorum.

Kabzasından çıkarıp canavara doğru tutuyorum. Ama o hızlıydı. Kılıcı benimkine çarpıyor ve bedenimi şiddetle sarsıyor. Güç kılıcı ellerimden düşürüyor ve ben haykırıyorum, vücudum basınç altında bükülüyor. Canavarın işi bitmemişti. Vücudumun momentumunu bana karşı kullanıyor ve ben öne düşerken yana doğru adım atıyor. Keskin bir acı sırtımı sıyrıyor ve dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor. Toprağa yığılıyorum, acı dolu bir inilti ve gözlerimi açtığımda canavarın kılıcının ucu doğrudan yüzüme yöneliyor. Gömleğim yarılmış ve bir zamanlar rahatlatıcı olan esintinin yeni yarama dokunmasına izin veriyor.

Çok acı verici.

Kanım şimdi bıçağından damlıyor ve bakışlarını hafifçe daraltıyor. Yüzünde bir gülümseme belirirken ürperiyorum.

"Çok cesursun."

Kılıcı da beraberinde sürükleyerek otların arasında olduğum yere doğru ilerliyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama sırtıma o kadar derin bir kesik atıyor ki vücudum kendini tutamıyor. Zorlu görüşümle ona bakıyorum. Hiç umursamadan bana doğru yürüyor ve az önce sırtımı kesmek için kullandığı kılıcı sürüklüyor.

Üzerimde yükselip benim hizama gelecek şekilde diz çökerken gülümsemesi yavaşça kayboluyor. Bana doğru uzanıyor ve ben hemen gözlerimi kapatıp ölümü bekliyorum. Yanağımlı okşayan elini hissederek geriliyorum.

Gözlerimi yavaşça açtığımda beni dehşet verici bir ifadeyle izlediğini görüyorum. Her şeyden çok onun korkutucu bakışlarından uzaklaşabilmeyi diliyorum ama yapamıyorum. Beni bütünüyle yutuyor. Gözleri nihayet benimkilerden ayrılp geldiğimiz yöne, köyün olduğu yöne düşüyor. Bir gülümseme dudaklarını çatlatmadan önce uzun bir süre odaklanıyor.

"Seni buldum."

"Hayır," diye ciyaklıyorum.

Sesi küçük ve acınası çıkıyor ama yine de duyuyor. Ölümcül bakışlarını bana doğru çeviriyor.

"Hayır mı?"

Benden bir yanıt mı bekliyor yoksa ona karşı konuştuğum için şok mu oldu bilmiyorum. Yanıma gelip beni saçlarımdan yakaladığında siniyorum. Meydan okumamı kabul ederek yüzümü kendisinden birkaç santim uzağa çekti.

"Bakalım bu koku bizi nereye götürecektir, değil mi?"

Kahkaha sesleri kulaklarıma hücum ediyor ve beni sersemlemiş halimden çekip çıkarıyor. Köylüleri bu mesafeden duyabiliyorum ve taze pişmiş ekmek kokusu havada asılı duruyor. Normalde bu ses bana huzur ve neşe verirdi. Ama bunun ne anlama geldiğini düşününce sadece dehşete kapılıyorum.

Onları buldu.

Canavar benim kokumu kullanarak köyün izini sürdü. Nerede olduğunu söylememe hiç ihtiyacı olmadı. Bir kayanın üzerinden geçerken acı içinde inliyorum ve bedenim onunkine çarpıyor. Yarılan dudağımdan ağzıma kan tadı geliyor. Ve beni kolunun altında bir un çuvalı gibi kolaylıkla taşıyor. Başımı yavaşça kaldırıp çevreme bakıyorum. Ağaçların girişle buluştuğu köyün kenarındayız.

Beni toprağın içine bıraktığında midem bulanıyor ve acı içinde inliyorum. Kafamı kaldırdığımda canavarın beni kızgınlıkla izlediğini görüyorum. Yavaşça doğruluyorum, ayakta durmak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. Acıyla dişlerimi gıcırdatarak dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Benden... ne... istiyorsun..." diye soruyorum.

Yüzü boş bir tuvalden kaşlarının hafifçe kalkmasına dönüşür. Kılıcını kınından çıkarırken dudakları yavaşça gülümsüyor. Onunla ne yapmak üzere olduğunu hayal ederken sırtım acıyla zonkluyor. Bıçağın ucunu göğsümün ortasına yerleştiriyor ve etimi ısırarak küçük bir çimdikten irkiliyorum.

Duygusuz gözleri yanımdan geçip köyün ötesine kayıyor.

"Burası senin köyün, değil mi?" diye soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Buradan geldiğimi bildiğini zaten açıkladı. Ama ona yalan söylediğimi itiraf etmenin sonuçlarından korkuyorum. Cesur kalmaya çalışarak gözlerimi sıkarken daha fazla gözyaşı döküyorum.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Bıçağını çıkardığında gözlerimi açıyorum. Eğlenen bir sırıtışla beni izliyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız, sence?" diye soruyor.

Benimle bu şekilde oynamasından nefret ediyorum. Sadece benim hayatımı değil, bu ağaçların ötesindeki herkesin hayatını kendi sapkın zevki için elinde tutuyor. Gülümsemesi azalıyor ve gözleri o öldürücü parıltıyı alıyor.

"Cevap ver bana," diye hırlıyor. Başımı sallayarak hıçkırıyorum.

"Bilmiyorum."

"Bana bak, insan."

Bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluşturuyorum. Eğer bunu atlatırsam, bakışları hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak. Canavar çenesini eğip beni daha derinden inceliyor.

"Git," diyor.

de karşılıklı dururken kafam karışıyor. Ruh halindeki ani değişim endişe verici.

"Git dedim. Fikrimi değiştirmeden önce."

Yavaşça bir adım geri çekiliyorum ve o beni izlemeye devam ediyor, bakışları hiç değişmiyor. Sanki fiziğimi ezberliyormuş gibi beni içine çekiyor, dudaklarını küçük bir gülümseme süslemeden önce başını hafifçe eğiyor. O kadar küçük ki neredeyse kaçıracaktım. Ve bir anda ortadan kayboluyor.

Şok içinde nefesim kesildi, şimdi boş olan alana bakıyordum. Aynı şeyi nehrin kenarında da yapmıştı. Bunun ne geldiğini anladığımda derin bir nefes alıyorum. Dönüyorum ve elimden gelen en iyi hızla köye doğru topallayarak ilerliyorum. Hepsi de bir saat içinde tarihe karışacak olan tanıdık evler ve ara sokaklardan geçiyorum.

Köylüler ve askerler babamın fırınında toplanmış, ziyafetin tadını çıkarıyorlar. Başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yok. Kahkahalar yükseldikçe göğsümdeki ağırlık artıyor. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor, çırpınışlarım gerçek karşısında acınası bir hal alıyor. Onları uyarmalıyım. Uyarmak zorundayım. Sonunda köşeyi döndüğümde babamı görüyorum. İri yarı bir adam olduğu için zorlanmadım. Bir askere gülümsüyor, kahkahaları bir kez daha havada çınlıyor. Gülümsemesini içime çekerken göğsüm ağrıyor. Uzun zamandır ondan görmediğim bir şeydi bu.

"Anna!"

Dimitri'nin bana doğru geldiğini görmek için tam zamanında dönüyorum. Yaklaştıkça ve gözleri vücudumun durumuna alıştıkça, neşesi yavaş yavaş dehşete dönüşüyor. Tam zamanında bana ulaşıyor ve kollarına yığılıyorum.

"Anna, sana ne oldu böyle? Adam nerede?" diye sorar.

Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. Küçük bir parçam endişenin bu kadar önemsiz kalmasını diliyor. Düştüğümü ya da patikada kaybolduğumu düşündüğünden eminim.

Ama birkaç kelimeyle tüm varlığı paramparça olacak. Ve dünyası asla eskisi gibi olmayacak.

"O öldü. O-canavar-"

Dimitri ellerini bacaklarımın altına koyup beni yukarı kaldırırken beni duymuyor. Hemen etrafa bakıyorum, canavardan bir iz bulmak için elimden geleni yapıyorum ama görünürde yok. Hatta tedbir olsun diye ormana doğru bakıyorum ama yine de onu göremiyorum.

Dimitri'nin gömleğini tutarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Beni babama götür," diye inliyorum.

Dimitri başını sallamadan önce bana şok içinde bakıyor. "Anna, seni doktora götürmeliyiz-"

"Dimitri! Buradalar... beni babama götürmelisin," diye fısıldıyorum.

Beni incelerken gözleri açılıyor. Gözlerimdeki korkuyu ve parmaklarımın ona karşı nasıl titrediğini görebildiğini biliyorum. Beni babama götürmek için kalabalığın arasından hızla manevra yaparak ters yöne doğru ilerliyor.

"Paul!"

Babam bize doğru bakıyor ve beni Dimitri'nin kollarında görüyor. Hızla ayağa kalkıp bize doğru geliyor.

"Anna? Ne oldu? Yolu bildiğini söylediğini sanıyordum! Adam hangi cehennemde?"

Uzanıp beni Dimitri'nin elinden aldı, zaten evimize doğru yürüyordu.

"İz değildi. Onlar buradalar. Herkesi uyarmalıyız," diye . Babam adımlarının ortasında duraksıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Kim, Anna mı?"

Gözleri kocaman ve ona söylemem için çaresizlikle dolu. Ama ben daha onaylamadan o cevabı zaten biliyor.

"Canavarlar."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde gecenin tüm havası değişiyor. Hava değiştikçe ve rüzgarda bir ürperti dolaştıkça geriliyorum. Diğer herkesin de bunu hissettiğini biliyorum. Tüm gözler tek bir yöne çevrilirken nefesler ve mırıltılar havayı dolduruyor. Herkesin bakışlarının yönünü takip ediyorum ve kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum. Bu o. Tek başına. Ölümcül bir ifadeyle bize doğru yürüyordu.

Korku ruhumu sararken sesli bir nefes alıyorum, bedenim babamın kollarında titriyor. Dehşet beni sararken parmaklarım gömleğini kavırıyor.

"Baba..."

Canavar kalabalığa hitap etmek için ağzını açtığında babamın yavaşça geri adım attığını hissediyorum.

"Siz zavallı gelinciklerin yaralarınızı yalamak için koştüğunuz yer burası demek?"

Bakışları orada bulunan insanların üzerinde geziniyor ve tiksintiyle burnunu çeviriyor.

"Sevinin. Krallığın daha fazla köleye ihtiyacı var. Eğer bu gece ölmezseniz, başka bir amacınız olacak."

Sözlerine tüyler ürpertici bir gülümsemeyle eşlik ediyor ve bıçağını durduğu yerden çekiyor. Sırtımı kesip açmak için kullandığı bıçağı. Hava ürkütücü bir şekilde durgun. Kimse konuşmaya cesaret edemiyor, bırakın hareket etmeyi. Köle olmak ölümden beter bir kaderdir. Uygun olmayan koşullarda acı çeker ve açlıktan ölürsünüz. Krallıkta anlatılan hikâyeler dehşet verici.

Yakınıımızdaki bir muhafız gülerek yumruğunu masaya vuruyor. O da kılıcını çıkarıp masanın üzerine bırakıyor.

"Buraya tek başına geldin canavar ve özgürlüğümüzü senin gibilere teslim etmemizi mi bekliyorsun?"

Diğer adamlar da aynı fikirde ama canavar hiç de endişeli görünmüyor. Eğleniyor. Bu da tedirginliğimi arttırıyor. Kendine olan güveninden güçlü bir canavar olduğu anlaşıyor. Özellikle de teslim olma seçeneği sunan askerlerle dolu bir köye gelmişse.

Ama askerler bunu böyle görmüyor.

"Bizler kralın eğitimli avcılarıyız. Kralınıza karşı son savaşımız zaferle sonuçlandı! Şimdi sizinkileri esir alan bizim halkımız! Buraya iyileşmeye geldiğimizi mi sanıyorsunuz? Kutlamaya geldik! Kralınızın saltanatı sona eriyor! Burası bir zamanlar olduğu gibi bizim dünyamız olacak. Ve bunu elimizden almana izin vermeden önce öleceğiz, canavar!"

Tüm erkekler ayağa kalkıp tezahürat yapıyor, heyecan çığlıkları alanda yankılanıyor. Etrafımdaki köylülerin yüzlerine bakıyorum. Yüzlerinde umut var. Ama babama baktığımda, orada hiç umut göremiyorum. Çaresizlik görüyorum.

"Bugün öleceksin, canavar. Ve yasını tutacak kimse kalmayacak!"

Adamların hepsi tezahürat yapıyor, kılıçlarını kaptıkları gibi canavara doğru hücum ediyorlar. Şaşkınlığıma rağmen hiç korkmuş görünmüyor. Gülümsüyor. Daha önceki gülümsemesiyle aynı değil.

Uğursuz bir şey.

Dimitri yanımıza yaklaşıyor ama babam onu kabaca yakasından tutuyor.

"Hayır, Dimitri! Aptal olma!"

Dimitri şaşkınlıkla ona bakıyor ama babam onu da benimle birlikte savaştan uzaklaştırıyor. Babam hızlı adımlarla evimize doğru ilerliyor. Kapıdan içeri dalıyor, odanın ortasına koşmadan önce beni minderlerin üzerine yatırıyor. Dimitri sessizce yanımda diz çöküyor.

"İyi misin?" diye sorar.

Başımı sertçe sallayıp pencereye doğru bakıyorum. Koşan köylülerin siluetleri camda uçuşuyor.

"O yaptı. Bunu bana o yaptı," diyorum.

Dimitri nazikçe elimi sıkıyor ama babam çıplak elleriyle döşeme tahtalarını sökerken ikimizin de dikkati dağılıyor. Yerdeki deliğe uzanıp bir sandık ve ardından bir kılıç çıkarmasını şaşkınlıkla izliyorum. Hızla sandığı açıyor ve yüzünde çaresizlik ifadesiyle karıştırmaya başlıyor. Sonunda kendimi şoktan kurtarıyorum ve ona soru soruyorum.

"Baba, ne yapıyorsun?" Yastıktan topallayarak kalkmaya çalışarak soruyorum.

Küçük bir çanta fırlatıyor ve içine uzanıp bir kolye çıkarıyor. Kolyeyi boynuma takarken yüzünde kararlı bir ifadeyle bana doğru ilerliyor ve Dimitri'ye bakıyor.

"Onu ormana götürün. Akarsulardan uzak durun. Doğu'ya doğru kaçtığınızdan emin olun," diye tısladı.

Dimitri şaşkınlıkla başını sallar.

"Ne demek istiyorsun? Kral'ın ordusu şu anda dışarıda savaşıyor-" "Onlar işe yaramaz! Sana söylediğimde beni dinlemedin mi? Burada bir Bu şeylere canavar demelerinin sebebi! Dinleyin!"

ve işte zaman duydum. Çığlıkları. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Tek bir canavar. Sadece bir tanesi tüm bu kargaşaya sebep oluyor.

"Bu adamlar onu uzun süre meşgul edemez. O çok güçlü. Yakında kasabaya saldıracak."

Babam çantaları alıp Dimitri'nin eline tutuşturuyor.

"Orada para var. Buradan uzak bir yere gidin. Kendinize bir hayat . Asla arkanıza bakmayın," diye homurdanıyor.

Babamın bakışları Dimitri'ye odaklanmıştı.

"Ne konuştuğumuzu unutma. Sana güveniyorum."

Dimitri beni tutup minderlerden kaldırıyor ama ben iri gözlerle babama bakıyorum.

"Bekle, baba. Bizimle geliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Hayır. Korkarım yolculuğumuz burada sona eriyor, Anna."

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve yüzüme bakmak için geri çekiliyor. Sessizce bana bakıyor, muhtemelen son kez beni incelerken kendi gözlerinde yaşlar oluşuyor.

"Özür dilerim. Çok şey için ve senden sakladıklarım için."

Bakışları bana verdiği kolyeye kaydı.

"Onu asla . O senin koruman. Bunu sadece sen takmalısın." Babam son bir kez bana baktıktan sonra dikkatini

Dimitri.

"Git."

Dimitri ve babam zıt yönlerde doğru hareket ediyor ve babamın sakladığı bıçağı alıp ön kapıya doğru yürümesini dehşet içinde izliyorum.

"Hayır... Hayır! , Dimitri onu öylece bırakamayız, hayır! Baba!"

Çığlık atıp yalvarıyorum ama babam evden kaçarken bana sırtını dönüyor. Herkes kan gölünden kaçmak için ormana doğru koşarken çığlıklar burada daha da belirginleşiyor. Bazı köylüler kanlar içinde ve yüzlerine dehşet ifadeleri kazınmış. Dimitri'nin omzunun üzerinden köyün son kalıntılarına bakıyorum, devasa siyah bir bulutun gece gökyüzünü ele geçirdiğini gördüğümde gözlerim açılıyor.

Hemen yüzümü Dimitri'nin göğsüne gömüyorum, beni kesin ölümden ve sonsuza dek aklımdan çıkmayacak çığlıklardan uzaklaştırmasına izin veriyorum.

CKşpter TKree

ANNALISE

I Bir şifacı ilaçla ıslatılmış bir bezle sırtımı nazikçe sıvazlarken gergin, acı dayanılmaz. Dimitri ve ben günlerdir seyahat ediyoruz. Rıhtıma giderken bir köy bulacak kadar şanslıydık ve babam bize erzak alacak ve bir doktor tutacak kadar para bıraktı. Tam zamanında bir tane bulduk. Ter ve kir sırtıma bulaşmaya başladı.

derinin çürümeye başlamasından korkuyordum.

"Dünya üzerinde kim böylesine narin bir genç kadına böylesine korkunç bir şey yapmış olabilir?"

Acı gözyaşları gözlerimi dolduruyor, hıçkırıklar vücudumu sararken başımı kollarımın arasına düşürmeye zorluyor. Köydeki herkesin benim yüzümden öldüğünü ya da köleleştirildiğini bilmek cehennem gibi. Canavarı doğrudan köye götürdüm. Ve en büyük bedeli babam ödedi.

Yarama merhem sürmeden önce etrafta dolaştığını duyuyorum.

"Mülteci olduğunuz için kendinizi şanslı saymalısınız. Canavar imparatorluğunun köleleştirdiği insanlar için üzülüyorum."

Yarayı dikerek kapatırken iğnenin keskin ucunun derime battığını hissettiğimde irkiliyorum.

"Buraya pek çok gezgin geldi ve o krallıktaki kölelerin yaşamlarına dair hikayeler anlattı. Söylentilere göre canavar kral insanları hor görüyormuş. Onu ilk ayaklanma sırasında yakalamışlar ve henüz prensken korkunç bir şekilde sakat bırakmışlar. Söylentilere göre günde on köle öldürüyormuş, çoğu da onun ellerinde ölüyormuş."

Sözleri ruh halime pek yardımcı olmuyor ama babamın köleleştirilmekten ziyade büyük ihtimalle ölmüş olduğunu bilmek beni teselli ediyor.

"Canavar kral zalimdir. Kölelere ağza alınmayacak şeyler yapıyor. Ve sürekli olarak onların üzerinden geçmesi, bu savaşta bir fark yaratıp yaratmadığımızı merak etmeme neden oluyor."

Canavarın köye hitap ederken söylediği sözleri düşünüyorum.

"Krallığın daha fazla köleye ihtiyacı var."

Bir canavar insanlarla dolu bir köye bunu yapabiliyorsa, sarayın sürekli köle tedarik etmesine şaşmamalı. Ve bu savaşta yetersizliğimize ışık tutuyor.

Şifacı acı bir iç çekerek dikkatimi çekti.

"İnsanlarla hayvanlar kıyaslanamaz bile. Onlar çok daha güçlü. Bizim 'kralımız' ataları tarafından bizim büyük olduğumuzu düşünmesi için beyni yıkanmış bir aptaldan başka bir şey değil. Kaybettiği bir savaş ona geçti ve şimdi bu kavgacı savaşta sırf gururundan dolayı savaşıyor. Biz insanız. Onlar canavar. Hepsi bu."

"Ama onların boyunduruğu altında yaşamaya boyun eğmemiz gerektiğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

Omuz silkiyor, yüksek sesle kıkırdıyor.

"Sanki bu konuda bir seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsunuz. Bu bir savaş değil. Bu bir baş belası. Canavar Kral'ın savaş alanına katıldığı günü görmemek için dua ediyorum. Kendi yaşam tarzını rahatsız etmenin bedelini bize ödetecek."

Şifacı dikiş kesmek için bir bıçak kullanır ve artık kapalı olan yarayı taze bir bezle sarar.

"İşte oldu. Her şey hazır. Ben olsam burada fazla kalmazdım. Buradaki insanlar mültecileri umursamıyor. Bu savaşta taraflarını seçmişler ve bu taraf size sempati duymak değil."

Masadan kalkıp gömleğimden geriye kalanları başımın üzerine geçiriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Kulübeden çıktığımda Dimitri beni bekliyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

"Çok daha iyi. Peki şimdi planımız ne?"

"Şimdi doğuya gitmeye devam ediyoruz. Canavarlar köyümüzü bulduysa, bu savaşın krallıklarının dışına kaydığı anlamına gelir. Buraların hiçbiri güvenli değil. Savaştan olabildiğince uzağa gitmeliyiz."

Dimitri'yi incelemek için bana zaman tanıyarak köy boyunca yürümeye devam ediyoruz. O da ailesini kaybetmiş ama iyi gibi görünüyor. İkimiz için de güçlü olmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Elimi nazikçe koluna koyuyorum, hana doğru gittiğimizi fark ettiğimde sormaya niyetleniyorum.

"Dimitri, nereye gidiyoruz?"

"Nehri geçmeden önce iyi bir gece uykusu çekmeliyiz. Tehlikeli ve ölümcül olacak."

"Doktor burada kalmamamız gerektiğini söyledi. Bu insanlar yeni yüzler getiriyor." Bakışlarım köyün üzerinde geziniyor. Bizimkinden daha büyük ve

buradaki insanlar kendi içlerine kapanık. Bize doğru bakmayı reddediyorlar ama geldiğimizin farkında olduklarını biliyorum. Dimitri derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor.

kaşlarını kaldırdı.

Bakışları kayıyor ve içinden geçmemiz gereken sık ormana düşüyor.
Başını sallamadan önce tam bir dakika boyunca yoğun bir şekilde inceliyor.

"Şu anda neler *olabileceği* konusunda endişelenemeyiz. Önemli olan tek şey hayatta kalmak. Yaşlı bir kadından duyduğun bir söylenti yüzünden canavarlardan kaçarken güneş ormana doğru yürüyüşe çıkmayacağım. Dinlendiğimizde ve güneş gökyüzünde yükseldiğinde çok daha güvende olacağız."

Saçlarımı nazikçe yüzümden çekerek bana gülümsüyor.

"Ayrıca, seyahat edecek durumda değilsin."

Aynaya bakarken kendimi zar zor tanıyorum. Bana yansıyan kadın benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. Gözlerim donuk, çökük ve ağlamaktan kızarmış. Saçlarım dağınık ve perişan, cildim çiş ve morarmış. Alt dudağımdaki şişliğin nihayet indiğini fark ediyorum. Dudağıma hafifçe bastırıyorum, aklıma hemen o çürüğü oraya koyan canavar geliyor. Saldırılarında acımasızdı, dehşet verici yüzüne eğlence sıvanmıştı. Ne pişmanlık ne de merhamet vardı.

Yaşamama neden izin verdiğini merak ediyorum. O kimdi ki krallığından bu kadar uzakta ve ordusuzdu? Kralı için köle arayan bir keşif askeri miydi? Köyümüzde duracak mı yoksa bir sonraki köye mi gidecek? Büyük bir grup eğitilmiş adamı alt etmek için basit bir askerden daha güçlü biri olmalıydı. Nefesimi bırakıp arkamdaki Dimitri'ye bakıyorum. Aldığı bir haritaya bakıyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış.

Odanın içinde ilerliyorum, yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kollarımı omuzlarına doluyorum. Vücudundan gelen sıcaklık

Rahatlatıcı. Her zaman ortalama bir insandan daha sıcak olmuştur; onun kollarındayken hissettiğim duygu bana rahatlık hissi verir.

"Nedir bu?" Haritaya bakarak soruyorum.

"Bu bizim özgürlük biletimiz. Buranın hemen güneyinde bir liman var. Üç günlük bir yolculuk ama sanırım dinlenmeyi en aza indirirsek iki günde varabiliriz. Bu cehennemden çıkan bir sonraki gemiye atlayıp okyanusu aşabiliriz."

Okyanus ötesine yelken açmayı hiç düşünmemiştim. Kimse diğer tarafta ne olduğunu kesin olarak bilmiyor. Ancak insanlar için varış noktasına giden limanlar var, yani orada canavarlar olamaz. Ve savaş canavarların krallığının bu kadar dışına taşıdığına göre, tek seçeneğimiz bu olabilir.

"Buna hazır mısınız? Bildiğimiz her şeyi geride bırakmaya?"

Dimitri bana bakıyor ve elini çeneme koyuyor. Gülümserken başparmağını nazikçe tenimde gezdirerek beni rahatlatıyor.

"Sen yanımda olduğun sürece her şeye hazırım. Artık benim evim sensin, Annalise."

Gülümsüyorum, onu öpmek için eğiliyorum. Dudakları yumuşacık. Ve onu öperken ne kadar yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Bu savaşta güvenilebileceğimiz sadece birbirimiz var. Öpüşmeyi derinleştirip kollarımı boynuna doladığımda gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Dimitri kendimi bildim bileli yanımdaydı. Geleceğimiz açıkça önümüze serilmişti. Ama şimdi kasvetli ve belirsiz görünüyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, bacaklarımdaki ağrı artarken göbeğimi ona doğru itiyorum. Bu ezici kayıptan başka bir şey hissetme arzusu duygularımı ele geçiriyor. Ama Dimitri'nin ereksiyonunun bana baskı yaptığını hissettiğim anda öpücükten uzaklaşıyor.

Derin mavi bakışları beni inceliyor. "Anna-"

Gözyaşlarımı silerek elimden gelen en iyi gülümsemeyi zorluyorum. "Sorun değil, bunu istiyorum," diyorum umutsuzca. "Hayır. Bu şekilde değil."

Kaşlarımı
çattım.

"Neden
olmasın?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, konuşurken gözyaşlarımı siliyor.

"Sen yaralısın. Ve ikimiz de bildiğimiz her şeyi kaybettiğimiz için duygusalız. İlk seferini gerçekten böyle mi hatırlamak istiyorsun?"

"I-"

"Şşt," diye tıslıyor Dimitri, bakışları kapıya yönelirken kollarımı sıkıca kavıyor. Gözleri kısılıyor ve bıçağını kaptığı gibi hızla sandalyeye doğru ilerliyor. Parmağını dudaklarının üzerine koyarak bana bakmasını geniş gözlerle izliyorum.

Sessiz

Birdenbire kapı menteşelerinden sökülür ve odaya silahlı adamlar girer. Dimitri hemen saldırıyor, onlarla savaşıyor ama sayıları çok fazla. Saniyeler içinde üzerimize geliyorlar, bir grup Dimitri'ye saldırıp silahını elinden alırken beni yataktan kaldırıyorlar.

"Dimitri!" Hanın dışına sürüklenirken onun adını haykırıyorum ve kimse yardım etmek için bir şey yapmıyor. Çırpınışlarım beni taşıyan adamı rahatsız ediyor ve yüzüme vurduğunda acı içinde bağıriyorum. Dünya dönüyor ve dünya bulanıklaşırken Dimitri'nin çığlıklarını belli belirsiz duyuyorum.

Adamlar bizi kaçacağımız ormana götürüyor ve beni kabaca toprağın içine bırakıyorlar. Yaramı tahriş ettiklerinde sırtımda acı dalgalanıyor. Acıyı dindirmek için kendimi ovmaya çalışırken acı dolu bir inilti duyuyorum. Ellerimin bağlı olduğunu fark etmem bir anımı aldı. Çığlıklarım

Kendimi kurtarmaya çalışırken ormanı dolduruyor, ama boşuna. Karanlıkta Dimitri'nin gevşek formunu seçiyorum. Bilinci yerinde değil, kafasında kötü bir yara var. Bakışlarım umutsuzca açıklığa kayıyor. Hissettiğim tüm umutlar, canavarların gölgelerden çıkmasıyla bir anda yok oluyor. Meşalenin alevi yavaşça korkunç formlarını aydınlatıyor ve yenilgimi pekiştiriyor. Günler önce sadece bir canavar görmüştüm. Ve şimdi zırh iki tane daha görüyorum. Varlıkları insan beynini onların insan olmadığını anlamaya zorluyor. Onlarda bir var. Ve insan olmalarına rağmen özellikleri, o gözler unutulmaz.

Koyu renk gözleri ikimizin üzerinde geziniyor, Dimitri'yi gördüklerinde duruyorlar.

"Buna ne oldu? Öldü mü?"

Onun sözleriyle kalbim göğsümde patlıyor ve çırpınışlarımı zorluyor. Elebaşımız beni kabaca sarsmadan önce bakışları beni içine çekerken kızgınlığa dönüşüyor.

"Kapa çeneni! Yoksa boğazını keserim."

Dimitri'nin hayatını riske atacak bir şey yapmak istemediğim için çabalarımı hemen durduruyorum.

"Düşündüğümüzden daha . Onu mücadele etmeden çıkarabileceğimizden emin olmalıydık. Onu indirmek için beşimiz uğraştık."

Canavarlardan biri Dimitri'nin baygın haline yaklaşır ve onu incelemek için başını kaldırır.

"Buranın batısındaki köyden kaçtıklarını mı söylüyorsunuz?" Esirimiz başını sallıyor.

"Onları alacağız. Kral bunun durumundan memnun olacaktır. İyi durumda çok fazla getirmiyoruz."

"Hayır, bunu yapamazsınız! Biz sizden biriyiz! Kendinizden birini nasıl ihbar edersiniz!" Çığlık atıyorum.

Ancak sözlerimin adamlar üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Bizi gözaltına aldıklarında çığlık atmaya devam ettiğimde bile bana sırtlarını dönüyorlar. Ağzıma bir tıkaç yerleştirildiğinde bile çığlık atıyorum, bir kılıcın kabzası yüzüme doğru savrulmadan ve karanlık beni sarmadan önce bir manyak gibi çırpınıyorum.

Hayatın sesleri yavaş yavaş zihnime giriyor. Düzensiz ayak sesleri, sohbetin hafif gevezeliği ve çocukların kıkırdamaları. Gözlerimi açtığımda gökyüzünün pembe çizgileri beni , vagonun sarsıntısı beni uyandırıyor.

Öğleden sonra.

Çevredeki mimari bana yabancı geliyor. Binalar yüksek ve onları parlatan temiz bir malzemeye kaplı. Sokaklar taş döşeli ve ağaçlar çiçek açmış, etrafı kaplıyor. Ayağa kalktığımda zincir şakırtıları çocukların kahkahalarına ve kadınların kıkırdamalarına eşlik ediyor. Boğazıma dolanan tasmaya dokunduğumda yumuşak bir nefes alıyorum. Bileklerimi de aynı zincire bağladılar.

"Anna! Tanrı'ya şükür iyisin!"

Dimitri'nin sesini takip ederken bedenim sersemlemiş gibi hissediyor. Arabanın arkasına bağlanmış, zincirleri benimkileri taklit ediyor.

"Ne oldu?"

Sesim kullanmadığım için cızırtılı geliyor. İyi olduğundan emin olmak için Dimitri'yi inceliyorum, bakışlarım saçlarındaki kan kabuğuna takılıyor.

"Bizi yakaladılar. Ve artık onların krallığındayız, Annalise."

Gözlerim açılıyor. Burası canavarların krallığı. Dehşet içinde etrafıma bakıyorum. Bambaşka yaşıyorlar, savaş yaşam tarzlarını zerre kadar etkilememiş gibi görünüyor. Yavaşça dönüp önümüzde yükselen saraya bakıyorum. Etrafı güçlü bir şelale ile çevrili, caddeyi sarayın girişine bağlayan bir köprü var. Beyaz taşlar ıslık ıslık parlıyor ve bazı kısımları cam tavanlarla kaplı. Saray o kadar büyük ki, suya bakan daha fazla köprü diğer binaları birbirine bağlıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ne kadar berbat durumda olduğumuzun karanlık gerçeğini ortaya koyuyor.

Canavarlar bizimkinden tamamen ayrı bir dünyada yaşıyor. Boyumuzdan büyük işlere kalkışıyoruz. Dimitri'yle yüzleşiyorum, bakışlarımız kilitleniyor. İkimizin de söyleyecek bir şeyi yok, bundan kurtulmanın bir yolu da yok. Özgürlüğümüze çok yaklaşmıştık ve onu bir anda acımasızca elimizden aldılar.

Krallık sakinleri bizi fark ettikçe tiksinti dolu bakışlar üzerimize çevriliyor. Ama ben çok çeşitli hayvanlara odaklanmış durumdayım. Bazılarının saçları siyahken bazılarınınkı kırmızı. Bazıları soluk tenli, bazıları ise bronz. Köyümüzde büyürken hiç bu kadar çeşitli varlık görmemiştim.

Saraya yolculuk otuz dakika daha sürüyor. Araba sarayın önünde duruyor ve beni tam bir hayranlık içinde bırakıyor. Şimdi önünde olduğumuz için çok daha büyük. Hayvanlar sohbet ederken Dimitri'ye kocaman gözlerle bakıyorum. Ama o da en az benim kadar kaybolmuş durumda. Bir süre sonra bir canavar Dimitri'yi almak için arabanın arkasına geliyor. Korku yerini çaresizliğe bırakıyor, arabadaki yerimden fırlıyorum ama zincirlerim beni tutuyor.

"Hayır!"

Dimitri'yi benden uzaklaştırmalarını çaresizce izliyorum. Ama o savaşmıyor.

"Her şey yoluna girecek, Annalise."

Bana hüzünlü bir gülümseme sunarken sesi kesikti.

İkimiz de iyi olmayacağını biliyoruz. İkimiz de bunun birbirimizi son görüşümüz olacağını biliyoruz. Bu krallıkta öleceğim. Yenilgiyle başımı eğiyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Nedir bu?"

Tüyler ürpertici derecede tanıdık bir sesle gerildim. Bir daha asla duymayacağımı sandığım bir ses. Bakışlarım kamçılanarak sesin sahibine yöneliyor.

Ormandan gelen canavar.

Artık farklı görünüyor. Beyazlar, griler ve siyahların karışımı bir cübbe giyiyor. Saçları düzgünce yüzünden çekilmiş, başının üstünde sıkı bir topuz yapılmış. Bütün bir köyü öldürmeye hazır görünmüyor. Asil ve rahat görünüyor. Aslında, zaten orada olan yara izleri dışında, günler önce tüm köyümüzle yaptığı savaştan hiçbir şey kazanmamış gibi görünüyor.

Koyu renk gözleri önündeki sahnede dolaşıyor ve beni gördüğünde duruyor. Yerleşirken bakışları yoğunlaşıyor, beni bir amaçla inceliyor. Ağzının köşesi hafifçe seğirdiğinde omurgamı bir ürperti kaplıyor.

Etraftaki her canavar dizlerinin üzerine çökerek bu canavarın önünde eğilir.

"Majesteleri."

Kelimeler havada çınlarken ağzım hafifçe düşüyor ve onun ne kadar önemli biri olduğu ortaya çıkıyor. Görevdeki sıradan bir asker değildi.

O kral.

CKzpter Fleur

ANNALISE

T Kral.
O *kral*.

Şu anda aklımdan milyonlarca soru geçiyor ama Dimitri'ye doğru arabanın etrafında ilerlerken hiçbirine cevap verecek zamanım yok. Bir kez daha hayal kırıklığı içinde zincirlerimi çekerken tüm korkum kayboluyor.

"Uzak dur ondan!"

Kral beni tamamen görmezden geliyor, kötü niyetli bakışları Dimitri'yi tutan askere kayıyor.

"Ne. Bu. Bu mu?"

Kendini tekrarlarlarken sözlerinden öfke damlıyor.

"Değerli bir köle, Majesteleri. Güçlü bir kas yapısı ve dayanıklılığı var. Onu biraz daha batıdaki bir köyde bulduk. Savaş birimine iyi bir katkı sağlayacağını düşünüyoruz."

Dimitri'nin yüzünü parmaklarının arasında kavrayan kralın gözleri Dimitri'nin üzerine düşer. Dimitri'nin başını bir o yana bir bu yana çevirerek onu bir sığır gibi inceler ve Dimitri onun bakışlarını tutarak başını kralın elinden çeker.

"Anlıyorum. Onu Rowan'a gönder. Eminim fazladan el işine yarayabilir." Dimitri'yi kaldırırlarken kralın gözleri bana kayıyor.

"Peki ya bu?"

"Bu müzayedeye gidiyor."

Gardiyanın sözleri midemi bulandırdı. Müzayedeler, en kötülerin en kötülerinin gönülsüz kölelerini satın almak için gittikleri yerdir. Müzayedelere hiç kimse bir haftadan fazla yaşamaz.

Hiç kimse.

Dimitri'nin çırpınışları havayı doldurur, kurtulmaya çalışırken çaresizliği yüzünden okunmaktadır. Onun çırpınışları kralın dikkatini çekiyor, gözleri sinirlenerek kısılıyor. Durumumuzun ciddiyetini yavaşça anladığında bakışları yavaşça bana kayıyor, dudaklarında hain bir gülümseme oluşuyor. Kral bana yaklaşıyor, parmakları zincirlerin etrafını sarıyor. Hızlı bir hareketle beni arabadan çekti. Bileklerimi tasmanın ortasına zincirledikleri için kendimi tutamıyorum ve onun altındaki toprağa yığılıyorum. Boyuma doğru eğiliyor, parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımızı buluşmaya zorluyor.

O beni incelerken kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Gözleri koyu mavi, gözbebeği hafifçe titriyor, bir yılan gibi keskinleşiyor ve gülümsüyor.

"Bunu ben alayım."

Dimitri'nin tepkisi anında olur.

"Hayır!"

Krala doğru hamle yapıyor ama muhafız onu kabaca geri çekiyor. Dimitri'nin homurtuları bize saldırmaya çalışırken neredeyse hayvani bir hal alınca gözlerim açılıyor. Muhafız, Dimitri'yi bayıltmak için kılıcının kabzasını hızla kullanıyor, vücudu önümüzde gevşek bir şekilde düşüyor. Dimitri'den uzaklaşmadan ben de ondan uzaklaştım.

ona ulaşmak için. uzatıyorum, zincirleri çekmeye çalışırken gözyaşlarım oluşuyor.

"Dimitri," diye fısıldıyorum adını ama kıpırdamıyor. Ve canavarların kralı son bir kez bakmama izin vermeden beni kendisinden uzaklaştırıyor. Ya da son bir dokunuşa. Hiçbir şey yapmadan. İkimiz de canavarlar tarafından ayrı çekiliyoruz ve ben savaşacak gücü buluyorum. Topuklarımı yere vurarak krala dönüyorum.

Dimitri benim hayatım. Ve onsuz, hiçbir şeyim yok. Ben bir hiçim.

"İsteyerek köle olmam için beni öldürmen gerekecek," diye homurdanıyorum.

Kral duraklıyor, yüzünü bana dönüyor. Beni incelerken duygusuz bir ifade takınıyor, hayatıma nasıl son vereceğini düşünüyor. Hareket etmiyor. Göz kırpmıyor. Nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Ama sonunda hareket ediyor, yavaşça üzerimde duruyor. Yaklaştıkça, gözlerinin içine bakmak için boynumu daha fazla eğmek zorunda kalıyorum. Ruhum gibi hissettiğim şeye bakarken nefes alamıyorum.

Omzumun üzerinden bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor.

"Kılıç demircisine ait kölelerin işi diğerlerinden daha kolay. Ağır iş yapıyorlar, bu yüzden iyi bir iş çıkarmak için güçlü olmalarına ihtiyacımız var. Onları besliyor, giydiriyor ve çok fazla dövmemeye çalışıyoruz."

Çenemi kabaca kavradığında gülümsemesi kayboluyor ve benden bir nefes almamı sağlıyor.

"Benden tek bir kelime duyarsan, sevgilinin geleceği yok olur. Her türlü gelecek yok olur. Anladın mı?"

"Majesteleri!"

Ayak sesleri bize yaklaşırken kral hâlâ yüzümü inceliyor. Boyunun hizasında durup sesin geldiği tarafa bakıyor. Üzerindeki pahalı elbiseye ve karmaşık mücevherlere bakılırsa, soylu olduğunu varsayıyorum. Çok güzel bir canavar,

Açık kahverengi saçları, yüz hatlarını ortaya çıkarmak için topuz yapılmış. Ancak gözleri, tüm canavarların paylaştığı o unutulmaz mavidir.

Bakışları bana kayıyor ve dudaklarında gözle görülür bir çatıklık oluşuyor. "Yürüyüşe çıkacağını sanıyordum?"

"Öyleydim," dedi kral zincirlerimi çekerek öne doğru sendelememe neden oldu, "ama muhafızlar bana yeni bir köle getirdi."

Dişi canavar hizmetkârlarından uzaklaşarak bana yaklaşıyor. Üzerimde dururken korkudan gözlerimi kaçırıyorum.

"Onu alabilirim. Şu anda köle sıkıntısı çekiyorum."

Bakışlarım onun yanından geçip ona ait olan hizmetçilere kayıyor. İnce ipekler giymişler, renkleri onunkilerle örtüşüyor. Ama insan değiller. İnsanlar arkadaki köleler, donuk giysiler içinde, çökmüş gözleri ve morarmış yüzleriyle.

"İzin almadan bana bakmaya nasıl cüret edersin!"

Elinin yüzüme yaklaştığını fark edecek zamanım yok. Neyse ki buna gerek kalmadı. Kral elini yüzümden birkaç santim ötede yakalıyor, küçük esinti saçlarımı hafifçe kaldırmaya zorluyor. Kral yüzümden birkaç santim uzaklaşırken ikisini de kocaman gözlerle izliyorum, eğlencesi kaçmış.

"Haddini aşma, Marzia. Bunu alabileceğini söylemedim."

Kral onu kabaca serbest bırakıp zincirlerimi çekmeden önce bakışlarının ardında korku parlıyor. Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu merak ediyorum. Bu dişi canavarın yüz ifadesine bakarken şifacının canavar kral hakkındaki uyarıları aklıma geliyor. Şifacının onun üzü ve ne kadar canavar olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Dinamiği açıkça görüyorum.

Canavarlar da ondan korkar.

Kızın ifadesine bakarken kralın dudaklarında zalim bir gülümseme oluşur, gözlerinde hınzır bir parıltı vardır.

"Bu gece bana katılacak mısın?"

Canavar Marzia, onun davetinden söz edilince titrer. "Hayır, Majesteleri, sadece ziyarete geldim," diyor titreyerek.

Usluca kıkırdıyor, yanağına bir öpücük konduruyor ama onun bu hareket karşısında gözle görülür bir şekilde solduğunu fark ediyorum. Şu anda olduğu kişi ile birkaç dakika önce olduğu kişi birbirinden tamamen farklı.

"Bu çok kötü."

Titreyen canavarı geride bırakıp saraya girmek için beni çekerken ona bir bakış bile atmıyor.

"Hepiniz buradasınız çünkü hayatınızın başka bir amacı yok. Ölene kadar amacınız hizmet etmektir. Sizler kölesiniz. Başka bir şey değilsiniz. Bu yüzden size söyleneni yapın yoksa ölümle istediğinizden çok daha çabuk yüzleşirsiniz."

Yeni kölelerle dolu odada köyümden birilerini tanıma umuduyla etrafıma bakıyorum ama kimse yok. Buradaki tüm insanlar yabancı. Yanımdaki bir kız canavarın moral konuşması yüzünden hıçkıra hıçkıra ağlayınca gerildim.

Kral beni, gelen diğer kölelerle birlikte yıkayıp giydiren hizmetkârların yanına götürdü. Daha sonra bizi sarayın alt katına getirdiler, burada kölelerden sorumlu canavar bize yeni hayatımızın anlamını veriyordu. Kendisine "Gözetmen" diyor. Saçlarının kenarları ağarmış, yaşlı bir canavar. Kara gözleri tiksintiyle üzerimizde geziniyor. Burada yeni olan yaklaşık yirmi kişi var. Geri kalan köleler biz geldiğimizde kovulmuştu. Gözlerindeki cansız bakışlardan hiçbirinin hangi günün son günleri olacağını bilmediklerini görebiliyordum.

Hangisinin benim olacağını düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

"Siz üçünüz kralın bölümüne atandınız. Çalışmak için hemen mutfağa geleceksiniz. Beatrice size yolu gösterecek."

Gözetmen söylediklerinde ciddiymi. Biz mobilyadan başka bir şey değiliz. Kölelerin görünmeden hareket için sarayın içine gizli koridorlar yerleştirildi.

Biz hayvanların gözünde bir engeliz.

Vardığımızda mutfak çok kalabalıktı. Hizmetçiler akşam yemeğini hazırlarken köleler de temizlik, yıkama ve ayıklama işleriyle uğraşıyor. Diğer iki kadın üzerimdeki elbiseyi hafifçe çekiştirirken ben de mutfağa giriyorum. Uzun kollu ve ayak bileklerime kadar inen kahverengi bir elbise. Belli ki şanssız bir ruh bunu daha önce giymiş. Malzemesi yıpranmış ve kolların etrafında ve eteğin içinde yırtıklar var. Şanslıyım ki yakası babamın kolyesini saklayacak kadar yüksek.

Yanımdaki sarışın hâlâ kendisine biçilen kadere ağlıyor ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Etrafıma baktığımda bazı kölelerin vücutlarında korkunç çürükler ve yara izleri olduğunu fark ediyorum. Eğer geleceğimizde bizi bekleyen buysa, ölsem daha iyiydi.

"Siz yeni köleler misiniz?"

Dişi bir canavar yaklaşıyor, karanlık bakışları üçümüzün üzerinde geziniyor. Uzun boylu, keskin elmacık kemikli bir canavar ve bize bakarken elinde daha da keskin bir bıçak var.

Hayal kırıklığı içinde dilini tıkırdatıyor.

"Seni her gönderdiklerinde kölelerin durumu daha da kötüleşiyor," diyor yüksek sesle. Ağlayan sarışına kızgınlıkla bakıyor.

"Kes şunu artık. Burada uzun süre kalmayacaksın. Köleler kralın bölümünde bir hafta bile dayanamaz. Sonunda aptalca bir hata yüzünden seni öldürecek ve bir sonraki grup senin yerini alacak."

Alaycı bir gülümseme takınıyor.

"Sevinin. Acınız sadece bir hafta kadar sürecektir" diye ekliyor.

İçimden ağlama isteği gelirken kalbimin attığını hissediyorum ama buna karşı koyuyorum. Ancak yanımdaki sarışın daha da sert ağlıyor, yüksek sesli hıçkırıkları çevredeki canavarların dikkatini çekiyor. Bir canavar yüzünde sinirli bir ifadeyle bize yaklaşırken gözlerim açılıyor. Aramızdan kolaylıkla geçip sarışını yakalıyor. Sarışını kendine doğru çekip, boğazını kesmek için bir bıçak kullanmasını dehşet içinde izliyorum.

Sarışın boğazını tutarak yere yığılırken benimle birlikte içeri giren diğer kızla birlikte dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. Yerde kıvrılırken yarasından kanlar akıyor ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Sarışını bıçaklayan canavar, bir şeyi kanıtlamak için bıçağını yüzümden birkaç santim uzakta tutuyor.

"Kral hiçbirinizi umursamıyor. Eğer işimizi yapmamıza engel olursanız, siz de bizim elimizle hayatınızı kaybedersiniz. Bunu sakın unutmayın. Hiçbir hakkınız yok. Siz krallığın malısınız. Eğer bir işe yaramayacaksanız, buradaki amacınızı aşmışsınız demektir."

Uzak duvardaki kapı açılır ve içeri başka hizmetkârlar girer.

"Kralın yemeğine ihtiyacım var!"

Bıçağını yüzüme dayamış olan canavar bakışlarını daraltıyor.

"Benimle gel," diye tersliyor diğer köleye bakmadan önce.

"Şunu temizle."

Canavarlar bana emirlerini bağırarak verirken, tabaklarımı ellerime tutuştururken uyuşmuş hissediyorum. Onları sessizce takip ediyorum, gözyaşlarımı ve ön plana çıkma tehdidinde bulunan duygularımı tutuyorum. Bizler burada aşağıların aşağısı olarak görülüyoruz. Gözetmen söyledi; biz yaşayan mobilyalarız. Hayatlarımızın o kadar az anlamı var ki, bir hizmetkâr o anda işine gelirse onu alabilir. Kralın gazabı sadece başka bir olasılık.

Her an ölebiliriz.

Bir canavar beni grubun arkasına iterken elbisemin yakasında sert bir takılma hissediyorum.

"Köleler arkada," diye tıslıyor.

Mutfaktan çıkıp kralın odasına doğru ilerlerken başımı öne eğiyorum. Kapılar uzun ve altından yapılmış gibi görünüyor. Malzemenin üzerine işlenmiş bir ağaç da var. Bir hizmetçi öne çıkıp kapıyı çalıyor ve geri çekilip bekliyor. Uzun bir aradan sonra kapı açılıyor ve dışı bir canavar ortaya çıkıyor.

Şeffaf giysiler giymiş, göğüsleri hepimiz tarafından görülebiliyor.

Canavarların bu görüntü karşısında şok olmuş gibi görünmüyor.

"Majesteleri, akşam yemeğiniz geldi," diyor omzunun üzerinden usulca.

Bir süre sonra, üç canavar daha paniklemiş yüz ifadeleri, vahşi saçları ve çözülmüş elbiseleriyle odadan çıkar. Ardından, kralın kendisi tüm çıplak ihtişamıyla ortaya çıkar. Omuzlarından sadece bir cübbe sarkmaktadır ve yüzünde dehşet verici bir ifadeyle karşısındaki hizmetkâr grubunu süzmektedir.

"Girin."

Kralın odasına girerken kuralları hatırlayarak bakışlarımı indiriyorum. Hizmetkârlar elimden tabakları kabaca çekip alarak hızla masaya yiyecekleri yerleştiriyorlar. Her şeyi kurmaları biraz zaman alıyor ve bitirdiklerinde hepimiz gitmek için eğiliyoruz. Arkada durma kuralını hatırlayarak onlarla birlikte yürümeden önce tüm hizmetkârların kapıya gelmesini bekliyorum. Elbisemin yakasında sert bir çekiş hissettiğimde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

"Sen değil."

Kralın sesi üzerime çökerken ürperiyorum. Beni odanın içine çekiyor ve güçten geriye doğru tökezliyorum. Son hizmetkârın kapıları kapatarak beni canavarların kralıyla birlikte odaya kilitlemesini dehşet içinde izliyorum.

Chapter Beş

ANNALISE

MEllerimi önümde kavuştururken gözlerim yere dikili kalıyor. Canavarların kralı bana saldırırken titrememi durdurmak için tek yapabildiğim bu.

benden uzaklaşıyor. Köyümü tek başına yok eden canavarla baş başayım. Sessizlik sağır edici, beni derin bir nefes almaya zorluyor.

"Buraya gel."

Sesi odanın öbür ucundan benim durduğum yere kadar ulaşıyor. Beni oturduğu yere götürmesi için bacaklarımı zorlarken tüm zihinsel gücümü kullanıyorum. Yaklaşırken bakışlarını üzerimde hissediyor, olabileceklerden korktuğum için gözlerimi yere indiriyorum.

"Bana bakabilirsin."

nazik ama alaycı tonu da gözden kaçmıyor.

Bakışlarımı kaldırıyorum, gözlerinin önündeki yaygıya odaklandığını görünce neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Üzerinde yiyeceklerin dizili olduğu küçük masada oturuyor ve bana onu inceleme fırsatı veriyor. Saçları serbest, uzun bukleler sırtından aşağı dökülüyor. Bakışlarım tamamen eğri duran yatağa kayıyor ve geldiğimizde buradan kaçan üç canavarı düşünüyorum. Bunun ne tür bir canavar olduğunu hayal bile edemiyorum.

Düşüncelerimi sezmiş gibi başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesiliyor. Onun bakışlarına bakmak, nehir yürüyüşünden daha fazla yoruyor beni. Yakınlığımız, o beni incelerken kalbimin çılgınca atmasına yardımcı olmuyor ve o da bunun farkında. Tepkime gülümsüyor ve ne kadar nefret ettiğimi fark etmeme neden oluyor. Bakışlarındaki ruhsuz derinliğin hemen yanında bana kâbuslar yaşatacak bir şey bu.

"Sarayın girişinde sesin çok çıkıyordu," diyor eğlenen bir sırtışıla.

Sessizliğimden zevk alarak beni izlemeye devam ediyor. "Aç mısın?"

Kafam karıştı. Canavarların kralının açlıktan ölmemi ya da yememi neden umursadığını bilmiyorum, özellikle de burada olmamın sebebi o olduğuna göre.

"Sorulara cevap vermekle ilgili bir sorunuz var."

Beni incelerken yüzündeki ifade neşesini kaybedip kızgınlığa dönüşüyor. Bu bana onu nehrin karşısında ilk kez gördüğüm zamanı hatırlattı. O zaman cevaplamayı reddettiğim sorular soruyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, artık bakışlarını tutamıyorum.

"Acıktım." O ayağa kalkmadan önce odayı sessizlik kaplıyor.

"Bana bak."

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp onunkilere bakıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü gözler.

"Yiyebilirsin."

Bakışları göğsüme kayıyor ve elini yavaşça kaldırıyor, parmakları köprücük kemiğim boyunca ilerleyerek babamın bana verdiği kolyenin zincirini buluyor. Kolyeyi saklı olduğu yerden çıkarırken geriliyorum.

"Bunu nereden aldığını söylersen."

Aramızda duracak kadar yukarı çekiyor. Bu canavarın yakınlığı karşısında kalbim göğsüme çarpıyor. O kadar korkutucu bir özgüven taşıyor ki, kral olmasına şaşmamalı.

"Bu bir aile yadigârı," diye fısıldadım.

Kolyeyi bir insanın sahip olamayacağı kadar değerli görüldüğü için mi fark etti bilmiyorum ama umarım benim için ne kadar önemli olduğunu duyduğunda onu almaz. Babamın panik içinde kolyeyi bana uzatırken söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Asla . Bu senin koruman. Onu sadece sen giymelisin."

Kolyeyi anlamadığım bir yoğunlukla incelerken kralın yüz ifadesi okunmuyor.

"Bir aile yadigârı..." diye mırıldanıyor.

Kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde incelemeye devam ediyor.

"Aileniz buna nasıl sahip oldu?" diye soruyor. "Bilmiyorum."

Cevabım dikkatini çekiyor, bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor. Kenara çekilmeden önce bakışlarını hafifçe daraltıyor ve bırakıyor.

"Ye."

Masadaki bol miktardaki yemeğe bakarken karnım acıyla sıkışıyor. En son ne zaman düzgün bir yemek yediğimi bilmiyorum ama ona güvenmiyorum. Başımı sallayarak küçük bir adım geri çekiliyorum.

"benim yerim değil."

Gitmeme izin vereceğini umuyorum ama vücudumda yavaşça daireler çizip beni incelerken aklında bu yokmuş gibi görünüyor.

"Majesteleri."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Wha-Ah!"

Kral çenemi kabaca kavıyor ve bakışlarımı onunkine doğru kaldırıyor.

"Üç yaşındaki bir çocuğun görgüsüne sahipsin. Bana hitap ederken 'Majesteleri' diyorsun. Senin yerin burası."

Çabuk . "Evet,

Majesteleri."

Kıkırdıyor, beni bırakıyor.

"Yani *tamamen* sıkıcı değilsin."

Beni incelerken bir kez daha sessizliğe gömülüyor. "Arkanı dön."

Yavaşça bacaklarımı hareket ettiriyorum ve sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum. Bana yaklaşırken vücudunun yaydığı ısı çok güçlü. Parmakları elbisemin iplerini omuzlarıma gevşekçe düşene kadar çekiyor ve gözyaşlarımın görüş alanıma girmesine neden oluyor. Parmakları açtığı yarayı hafifçe okşarken sıcaklık üzerime yayılıyor ve beni titreyen bir nefes vermeye zorluyor.

Korkumu hissediyor.

"Sakin ol, insan. İtibarımı lekelemek için sana bu şekilde dokunmayacağım. Sen bir kölesin ve ben de kralım. Ayaklarımın altındaki topraktan daha iyi değilsin," diyor eğlenerek.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sözleri canımı yaktı. Bana tapan ve hayatlarının ışığı olduğumu düşünen erkeklerin etrafında büyüdüm. Bir pislikten başka bir şey olmadığını duymak, zar zor dengede olan zihinsel durumumu parçalıyor.

Parmaklarının yaramın üzerinde gezindiğini, dikişlerle oynadığını hissettiğimde geriliyorum.

"Nasıl hâlâ hayatta olduğunu merak ediyordum," diye mırıldanıyor.

Avucunu sırtıma bastırıyor, yaranın içine doğru itiyor. Aniden, hepsi tek bir yöne doğru giden bir sıcaklık dalgası üzerime damlıyor. Anında zevkli bir sıcaklığa dönüşen acıdan haykırıyorum.

Bir anda o his kaybolur.

Nefes nefese öne doğru sendeliyorum ve şaşkınlık içinde krala dönüyorum. Bana bakarken gözleri karanlıktı. Beni inceliyor. Ama düşüncelerini açığa vurmuyor. Sonunda benden uzaklaşıp masada rahatına bakıyor ve ben de bunu elbisemi omuzlarıma çekmek için bir işaret olarak kabul ediyorum. Ben bunu yaparken sessizce izliyor, yaramdaki ipliği yere bırakırken ağzına bir parça meyve atıyor.

"Adın ne köle?" "Annalise,
Majesteleri."

Kendi unvanını kullanmama gülümsüyor ve adımı kendi kendine usulca tekrarlıyor. "Annalise."

Adım dilinden aşinalıkla dökülüyor.

"Sanırım mutfakta görevlendirildiniz?" diye soruyor bana bakmadan.

"Evet, majesteleri."

Yemeğine geri dönmeden önce tek söylediği "Hm," oldu.

O sessizce önümde yemek yerken zaman geçiyor. Gözlerimi aşağıda ve zihnimi açık tutuyorum, midemi daraltan acı verici açlığı düşünmemeye çalışıyorum. Aklım Dimitri'nin nasıl olduğuna takılıyor. Umarım dayanabilir. İnsanlar savaşın neresinde bilmiyorum ama belki kurtuluruz.

Belki biri bize yardım eder. "Annalise."

Kral bana boş bir ifadeyle bakıyor. "Bana köyünüzden bahsedin," diyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum, durumu çözmeye çalışıyorum. Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyor. Hakkında en ufak bir fikrim olmayan şeyler hakkında beni sorguluyor. Ama sorgularken de çok muğlak davranıyor.

"Ne olmuş majesteleri?"

Şarap bardağını eline alıp küçük bir yudum alıyor.

"Savaşın dışında kalmış küçük bir köy neden askerleri barındırıyor ve besliyordu?" diye soruyor.

"Biz asla kendimize sırtımızı dönmeyiz," diye fısıldıyorum, babamın sloganını tekrarlayarak. Kral gülümsüyor, masaya geri koymadan önce şarabından bir yudum alıyor. Bir an bana bakıp ayağa kalkıyor.

"Köyünüz imparatorluğun düşmanıydı. Sadece askerlere yardım etmekle kalmıyor, aynı zamanda canavarları yok etmek için kullanılan silahları da barındırıyordunuz," diyor bana yaklaşarak.

Bu haberi duyunca şok oldum. Babam her zaman barışçıl bir köy olduğumuzu söylerdi. Savaşın bir parçası olmak istemezdik. Kral yaklaştıkça gözlerim açılıyor.

"Ben-"

"Tabii ki bilmiyorsun. Sen sadece savaş ya da etrafındaki insanlar hakkında hiçbir şey bilmeyen saf bir kızsın. Senin bir tehdit olmadığın benim için çok açık" diyor.

Durdu, bana baktı.

"Gerçi seni yetiştiren adam için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," diye ekliyor. Sözleriyle canlanıyorum ve ondan bir gülümseme kazanıyorum.

"O 'yadigârı' sana onun verdiği varsaymakta haklı mıyım?" Bana ters ters bakarken sesimi bulmakta zorlanıyorum.

"Evet, Majesteleri."

"Saf köylüler kisvesi altında o köyde saklanan birkaç biriydi."

Konuşurken beni dikkatle izliyor ve bir tepki beklediğini biliyorum. Ama şok oldum. Babamla mı dövüşmüş?

"Onun babam olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bu ondan bir gülümseme kazandırıyor. Kendini bana yaklaştırıyor, burnu boğazımın üzerinde geziniyor.

"Kokusu kolyene sinmiş," diye mırıldanıyor. Gözlerime yaşlar doluyor ve ondan bir adım geri çekiliyorum. Gülümsemesi tamamen kaybolmuş bir halde üzerimde yükseliyor ve şaşkınlıkla beni inceliyor.

"Ama senin üzerinde değil."

Sözlerinin ne anlama geldiğini düşünemeden kolyemi işaret ediyor. "Çıkar şunu," diye emrediyor.

Sesi soğuk ve tehditkâr. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve hemen uzanıp kolyeyi kavriyorum.

"Lütfen... bu bana verdiği son şey," diye idare ediyorum.

Yine de yalvarışlarım onu etkilemiyor. Köyümüzde orduyla savaşırken gördüğüm karanlığın aynısı belirince gözleri parlıyor. Babamın bana söylediği sözleri düşünüyorum ve onu daha sıkı sıkıyorum. Ya o beni koruyacak ya da ben onu korumaya çalışırken kendimi öldürteceğim.

Bakışları daralıyor ve açıkça onu ipinin sonuna kadar zorladım. Eli koluma dolandı ve beni bir anda kendine doğru çekti. Boğazımdan koparıp beni geri iterken ne olduğunu anlayacak zamanım bile yok. Gücü o kadar sert ki, ayağımı tutamıyorum ve bir yığın halinde yere düşüyorum.

Ona baktığımda, nefret dolu bakışları bana odaklanmış, acımasız bir yoğunlukla inceliyor. Korku beni ele geçirirken bedenim donuyor. Kolyeye uzanmak ya da en azından onun için savaşmak istiyorum ama bu canavarın neler yapabileceğini gördüm. Ve benim itaatsizliğime karşı fazlasıyla cömert davrandı.

"Çık dışarı."

Boğazımı acıyla ovuşturarak ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru hızla gitmeye çalışıyordum ki saçımdan sert bir şekilde çekilerek vücudumu geriye ve adamın göğsüne doğru zorladı.

Canavar.

"Üstlerinden ayrılmadan önce boyun eğ, köle," diye kulağıma homurdanıyor.

Beni hızla serbest bırakıyor ve ben de odadan çıkmadan önce onu selamlamakla vakit kaybetmiyorum.

CK pter 6i9

ANNALISE

T Kral gaddar ve acımasız bir canavar. Söylentiler, tanık olduğum deh etin yanında hiç kalır. Cesetten geriye kalanların bacaklarından tutup kaldırıyorum ve arabaya koyuyorum. O gün benimle birlikte gelen tüm kölelerden geriye bir tek ben kaldım. Ve bunun tek sebebinin kralla o günden beri temas etmemiş olmam olduğunu varsayabilirim. kolyemi aldı.

Ve bu haftalar önceydi.

Geldiğimden beri işkence dolu bir cehennem yaşadım. Yemek, eğer öyle diyebilsem, zar zor yenebiliyor. Bir köle, fareye en yakın şeydir. Ve yemeği fareler için israf etmezler. Ekmek k flenmi  ve bayat; yulaf ezmesi ek i ve eski. Ve hiyerar ilerinde bize et verilemeyecek kadar a ağıdayız. Bizi her şey için dövüyorlar. İlk geldiğimde k lelerde gördüğüm çürükler şimdi benim derimde de var. Hiç umudum yok. Tek yapabileceğim bir hizmetkârın ayağının kaymasını ve sonunda beni öldürmesini beklemek. Tabii önce kral yapmazsa.

Bir hizmetkârın arkamdan ko up beni kabaca iteklemesiyle d   ncelerimden sıyrılıyorum.

"Ne dikilip duruyorsun? Kral hizmet edilmeyi bekliyor!" diye tıslıyor bana. Şaşkınlıkla etrafıma bakınıyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Ben krala hizmet eden kölelerden değilim," diye fısıldıyorum.

Etrafımda dönüyor ve yumruğunun yüzüme doğru geldiğini fark edecek zamanım bile olmuyor. Kan ağzıma dolarken yanağımda acı patlıyor.

"Ne cüretle bana cevap verirsin?" diye tıslıyor.

Beni boğazımdan çekip sıkmaya başladı. Yavaş yavaş nefes alamadığımı fark ediyorum. Yine de mücadele etmiyorum. Bekliyorum. Havanın ciğerlerimi terk etmesini ve beynimin kapanmasını bekliyorum. Beynim oksijensizlikten panikledikçe görüşüm bulanıklaşıyor, ama savaşıma içgüdümü bastırıyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ve tam dileğimin gerçekleştiğini düşündüğüm anda, bırakılıyorum. Yere düşüyorum, öksürüyorum ve yutabildiğim kadar çok hava yutuyorum. Kafamı kaldırdığımda Gözetmen, birkaç saniye önce beni boğan hizmetkârla konuşuyordu.

"Özür dilerim efendim," diye mırıldanıyor başını öne eğerek. Gözetmen tiksintiyle bana bakıyor.

"Bu senin şanslı gecen, köle. Personel eksiklerimiz var, bu yüzden yeni köle sevkiyatı gelene kadar yerinizi doldurmanız gerekecek" diyor.

Tekrar konuşmadan önce çenesini eğip yüzümü inceliyor.

"Onu temizletin ve akşam yemeği için hazırlayın. Kral misafir bekliyor ve pis bir köle yüzünden itibarına tek bir leke gelmesini istemiyorum."

Elimde kristal bir sürahi ile büyük yemek salonunda duruyorum. Şarap doldurma görevi bana verildi. Neden böyle bir şey için bana güvendiler?

uygulamalı görev, bilmiyorum. Daha birkaç saat önce yediğim dayak yüzünden başım zonkluyor ve yanağımın şiştiğini hissedebiliyorum.

Dağınık görüntümün kimseyi kızdırmamasını .

Kapılar açıldı ve soylular içeri girdi. Hepsi başları dik, güzel elbiseleri ve pahalı mücevherleriyle içeri giriyor; bu hayatta asla deneyimleyemeyeceğim bir şey. Masanın etrafına diziliyorlar ve sabırla birini beklerken koltuklarının arkasında duruyorlar. Saniyeler sonra kapılar açılıyor ve kralın geldiği duyuruluyor. Görünüşü karşısında gözlerim hafifçe açılıyor. Vücuduna uygun kraliyet kıyafetleri giyiyor ve saçları, tacını yüzünün dışında tutacak şekilde serbest bırakılmış.

Odadaki herkes eğilir.

"Majesteleri."

Başını sallayarak onaylıyor ve masayı işaret ediyor.

"Lütfen."

Herkes bunu bir işaret olarak kabul ediyor ve oturup yemeğe dalıyor. Pişmiş et kokuları burnumda dolaşırken açlıktan midem sıkışıyor. Haftalardır açlıktan ölüyorum, karnımı doyurmaya hiç yaklaşmadım. Yemek ilerledikçe bakışlarımı şarap kadehlerine dikiyorum ama şu ana kadar kimsenin kadehi azalmadı.

Sessizliğin içinde bir soylu sesini yükselterek gecenin sohbetini başlatır.

"İzninizle majesteleri, savaşın ne zaman biteceğini düşünüyorsunuz?"

Kral bunun üzerine başını kaldırır ve içkisinden küçük bir yudum alır. "Savaş mı?"

Kelimeyi duyunca kıkırdıyor.

"Eğer insan ırkının bu katliamını bu şekilde tanımlamak istiyorsak, ben de buna uyacağım."

Masadaki herkes onun bu çıkışına gülüyor ama bunu ne kadar küçük bir tehdit olarak gördüğünü görmek göğsümü ağrıtıyor.

"Bunun artık bir savaş olduğunu sanmıyorum, özellikle de bu gidişle. İnsanların kararlılıkları, savaşları ve pusuları var ama imparatorluğu etkileyecek hiçbir şey yapmıyorlar. Aksine, onları daha hızlı ve daha kolay yok etmemize yardımcı oluyor," diyor bir yudum daha alırken.

"Peki ya o köye yaptığınız son baskın? Silah barındıran köye? Bunun endişe kaynağı olduğunu düşünüyor musunuz?" diye soruyor birisi.

Soru kralı şaşırtmaz. Sadece omuz silkiyor.

"Ben bilmiyorum. İnsanların silahları var ama tek yapabildikleri silah üretmek. Biz daha güçlüyüz, daha hızlıyız, daha yetenekliyiz. İnsan ırkının bir tehdit olduğunu düşünmüyorum. Ölümlerinden önce gündeme getirmeye bayıldıkları bu kralın yerini keşfeder keşfetmez, her şeyin o kadar çabuk biteceğini hissediyorum," diyor dudaklarında bir sırıtışla.

Kral bardağının geri kalanını indiriyor ve servis personeline doğru bakıyor. Gözleri hemen bana takılıyor ve tavrının değiştiğini fark ediyorum. Beni süzerken gözlerinin arkasında bir şeyler parlıyor ve ağzının kenarı eğlenerek seğiriyor. Hemen başımı eğiyorum ve bana verilen görevi yerine getirmek üzere onun yanına doğru ilerliyorum. Bardağını doldururken gözlerinin ruhumu yakar gibi üzerimde olduğunu hissediyorum. Midem bu anı bir hırıltı çıkarmak için kullanıyor. Ve onun bunu duyduğunu biliyorum. Çünkü benden uzaklaşıp odanın geri kalanıyla konuşmaya devam etmeden önce yumuşak kıkırdamasını duyuyorum.

Halkıyla konuşmasına rağmen, kral bütün gece gözlerini benden ayırmadı. Bazen sadece bakıyor, bazen de bir köşeden bana bakıyor. Özellikle birinin bardağını doldurmak zorunda kaldığımda bundan nefret ediyorum. Bakışları istediğimden daha yakın.

Bir bardak daha dolduruyordum ki, başım çatlarcasına ağrımaya başladı. Ağrı keskin ve ani olduğu için irkiliyorum, doldurduğum bardağa çarpıp deviriyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum ve onu yakalamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun yerine, kristal sürahiyi yere düşürmeyi başarak milyonlarca küçük parçaya ayrılmasına neden oldum.

Herkes krala bakarken odayı bir sessizlik kaplıyor ve onun gazabının üzerime inmesini bekliyorum. Kurallara aykırı olmasına rağmen ben de bakıyorum. Boş bir ifadeyle kırık cama bakıyor.

Hemen dizlerimin üzerine çöküyorum, yalvarırken alnımı yere bastırıyorum.

"Özür dilerim majesteleri. Lütfen hatamı bağışlayın," diyorum elimden geldiğince hızlı bir şekilde.

Ayak sesleri duyuyorum ve bana doğru gelenin o olduğunu biliyorum. Yargılamak için üzerime indiğinde kötülüğü hissedebiliyorum.

"Majesteleri! Elimizdeki son kişi o - personelimiz az, lütfen-" "James. Kılıcını görebilir miyim?" Kral gözetmenin sözünü keser ve ben Bir silahın teslim edilme sesi havayı doldururken titriyor.

"Köle. Elini uzat," diye emrederken kralın sesi garip bir şekilde yumuşaktı. Ona son bir kez daha yalvarmaya çalışırken bedenim titriyor.

"... Lütfen," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken. "Tut. Dışarı. Elini. Elini. Bir daha söylemeyeceğim."

Elimi yavaşça önümden çekip yere düz bir şekilde bırakıyorum. Kral hiç tereddüt etmiyor. Bıçağı elimden geçirip yere saplarken avucumda keskin bir acı hissediyorum. Ağzımı açıp bir çığlık atıyorum ve birden diz çöküyor, eli hâlâ bıçağın üzerinde.

"Burada oturacak ve d    neceksin. Ve bir daha ses   ıkarmayacaksın," diye tısladı.

"Biri burayı temizlesin."

Kral yanımdan uzakla  ırken h    kırıklarımı susturmaya   alı  arak ba  ımı e  iyorum ve kılıcı yerden   ıkıntı halinde bırakıyorum. Soylular   ıkarken bile elim kılı   tarafından yere sabitlenmi   halde kalıyorum. Hizmetk  rlar masayı temizlemeye ba  ladığında da   ylece kalıyorum. İ  lerine devam ederken bakı  larını hissedebiliyorum, muhtemelen sonlarının benim gibi olmaması i  in dua ediyorlar.

Kapının a  ılma sesi dikkatimi   ektiğinde saat ge   olmu  tu. G  zetmen'i g  rmeyi umarak ba  ımı kaldırıyorum ama kar  ımda Kral'ı g  r  yorum. O i  eri girdiğinde herkes e  iliyor, artık kraliyet kıyafetlerini giymiyor. C  bbesini giymi  , sa  larını geriye do  ru at kuyru  u yapmı  . Bakı  ları yava   a odanın   zerinde geziniyor.

"Bizi yalnız bırakın."

Emir son derece sınırlı oldu  undan herkes kapılara do  ru ko  u  turuyor ama kral tepemde dikilirken onlara aldırı   etmiyor. Dudaklarımı terk etmekle tehdit eden h    kırıkları susturmaya   alı  ırken g  zlerim yere dikili kalıyor.

"G  rd    m kadarıyla burada ge  irdi  iniz zaman size pek nazik davranmamı  ."

Eli bı  a  ın kabzasına dolanırken kralın sesi e  lenceyle karı  ık. Elimi yerden   ekerken elimde acı dalgalanıyor, kan birikiyor. Elimi g    s  me bastırıp oldu  um yerde kalıyorum.

"Bana bak, Annalise."

Adımı b  yle alaycı bir zalimlikle s  ylemesinden nefret ediyorum. Ama ba  ımı kaldırıyorum ve bir kez daha bakı  larının duygusuz derinliklerine   ekiliyorum. O yapabiliyor

tek kelime etmeden korkuyu ortaya çıkarır.

"Elini kesmeliydim. Onun yerine cezanın bu olduğuna şükretmelisin."

"Merhametiniz için teşekkürler majesteleri," diye fısıldıyorum. Gülüyor, sesi duvarlardan çınlıyor.

"Görünüşe göre buraya geldiğinizden beri öğrenmişsiniz..."

Gözleri yüzümdeki bir şeyi yakaladığında cümlesini yarıda kesiyor. Ani hareketlerle bana doğru geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Parmak eklemlerini morarmış yanağımın üzerinde nazıkçe gezdirirken irkiliyorum ama sabit kalıyorum.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor.

Bakışlarımı , aniden bakışlarını tutamaz hale geliyorum.

"Bir hizmetkâr, majesteleri. Karşılık vermem benim hatamdı. Düşüncesiz çıkışım için adil bir cezayı hak ettim-"

Beni kendisinden birkaç santim uzağa çekerken yüzümü sıkıca kavıyor.

"Bir saat önce ölmüş olması gereken bir kölenin tavrına ihtiyacım yok. Anladın mı?"

Bakışlarını üzerimde tutarken nefesim kesiliyor. Yanaklarımı kavradığı için sadece başımı sallayabiliyorum. Beni bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Yakınımda kalıyor, bakışları yüzümde geziniyor.

Kendinden memnun olduğunda, yüzümü serbest bırakıyor. Kumaşın yırtılma sesi dikkatimi çekiyor ve sese doğru baktığımda pahalı cübbesinden bir kumaş parçası kopardığını görüyorum. Cübbenin malzemesi kalın ama o sanki bir kâğıt parçasıymış gibi parçalıyor ve insanlar ile hayvanlar arasındaki güç farkını gözler önüne seriyor.

"Bana elini ver."

Elimi yavaşça ona doğru uzatıyorum, ne kadar titrediğimi görünce gülümsüyor. Avucumu sıkıca kavıyor ve beni sabitliyor. Kanlı avucumu dudaklarına götürüp yaralı bölgeye yumuşak bir öpücük konduruyor. Yarayı yalarken gözleri benimkilere kayıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Sonra cübbesinin kumaşıyla yarayı sarıyor ve avucumun etrafına sıkıca bağlıyor.

"Bir gün boyunca takılı kalsın. Yarına kadar iyileşmiş olur." Elim bırakıyor ve gitmek için kapıya yöneliyor. "İyi geceler köle."

Chapter 6even

ANNALISE

I Kapılar çarparak açıldığında ve çığlık atan kölelerin sesleri kulaklarıma hücum ettiğinde sarsılarak uyanıyorum. Hemen alarma geçtim, gözlerim etrafı tarıyor.

Tehdit için kirli mağara.

"Kesin sesinizi,
hepiniz!"

Gözetmenin sinirli sesi kargaşayı kesiyor. Yatağımdan fırlayıp kıyafetlerime çalışırken bir gardiyan tarafından kabaca çekiştiriliyorum.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Seçilmiş diğer kölelerle birlikte rutubetli odalardan sürüklenirken hiçbir yanıt alamıyorum. Hiçbirimizin kıyafetlerimizi giymeye vakit bulamadığını görebiliyorum. Hepimiz kirli geceliklerimizi giymiştik. Benimki bana varışta verildi ve benden önce birkaç köleye ait olduğunu hemen söyleyebilirim; ölümleri hala kirli malzemeyi lekeleyen köleler.

Köle odasından zincirler içinde sürükleniyoruz. Her zincir birbirine bağlı, bizi düz bir çizgi halinde birbirimize bağlıyor. Toplamda on kişiyiz, geri kalanlar uykuya dönmek için bırakıldı; sanırım.

Gizli geçitlerin soğuğu tenimi kemirirken Şiddetle titriyorum. Bu geçit kölelerin görünmeden girip çıkmaları için kullanıldığından, sıcak tutmak için meŐale ya da Şömine yok. Ve sonbaharın soğuğu her geçen gün daha da artıyor. Yani kış yakında geliyor.

Bir muhafız gizli bir kapıyı iterek açıyor ve bizi sıcak ışıklı bir salona götürüyor. Sıcak hava beni sardığında rahat bir nefes almak istiyorum ama bizi nereye gtryorlarsa kutlama için bir neden olmadığını biliyorum. Yabancı sesler bizi selamlayana kadar sarayın içinde yürümeye devam ediyoruz. Hedefimize yaklaŐıkça diğer hayvanların seslerini deşifre ediyorum. Salona ışıık saçan kemerden hafif bir sohbet ve müzik sesi yükseliyor. Yemek ve Şarap kokusu da burnuma çarpıyor ve bir kez daha benimle alay ediyor.

Canavarların huzurunda bizi neyin beklediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Kral eğleniyor ve daha tam giyinmemiŐ köleler sipariŐ etti. Geceyi atlatamayacağımızı rahatlıkla söyleyebilirim.

Hepimiz leceğiz.

Köşeyi dönüp canavarların partisini gördüğümüzde gözlerim açılıyor. Oda geniş ve her köşede platformlar üzerinde duran hem erkek hem de dişi canavarlar var. Parmakları vücutlarında Şehvetli bir Şekilde gezinirken açık giyinmiŐler, kara gözleri Şehvetle dolu. Canavarların çoğunu odanın ortasında büyük minderlerde oturan soylu sınıftan tanıyorum. Ve aralarında kral oturuyor. Yanında oturan sert görünümlü bir canavarla konuşuyor. Canavar, kralı güldüren bir Şey söylüyor ve dudaklarında kötü niyetle dolu olmayan gerçek bir gülümseme belirlediğinde gözlerim Şaşkınlıkla açılıyor.

Kralın saçları yüzünden çekilmemiş ve gömleği açılarak bir canavarın ellerini üzerinde gezdirdiği göğsü ortaya çıkarılmış. Kralı güldüren yaratık da çarpıcı bir yaratık. İnsanların bulunduğu odaya bakarken yüzünde kayıtsız bir ifade var ama gözlerinde anlamak istemediğim bir karanlık var.

Bakışlarım hızla gelen canavarların üzerinde geziniyor ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm birini gördüğümde duraklıyorum. Dimitri'yi gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Saray köleleri kadar kötü görünmüyor. Fiziksel olarak sağlıklı görünüyor. Vücudu zayıf ve açlıktan ölmüş ya da dayak yemiş gibi görünmüyor. Ama gözlerindeki perili bakışı da kaçırmıyorum. Her ne yaşıyorsa, asla atlatamayacak.

Onu içime çekerken gözlerimde yaşlar oluşuyor. Onu son gördüğümde sürüklenerek götürülüyordum, ona son bir kez daha dokunamıyordum. Dünya elimden kayıp gidiyor, bacaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Ben hareket ederken adı dudaklarımdan dökülüyor.

"Ah!" diye bağıryorum, bir gardiyan yüzüme sert bir tokat atıyor. Kaba kuvvet yüzünden vücudum çöküyor, dünya etrafımda dönerken dudaklarımdan kan akmaya başlıyor. Gardiyan saldırısından kurtulmama izin vermiyor. Beni kabaca yukarı çekiyor, vücudumu o kadar sarsıyor ki odaklanamıyorum.

"Muhafız."

Kralın sesi komutunu odanın her tarafına taşırken oda sessizliğe gömülüyor. Muhafız beni bırakmıyor ama krala dönüp hafifçe eğiliyor.

"Majesteleri."

Odadan geerirken kralın ayak sesleri bize doğru geliyor, yüzünde belirgin bir kızgınlık var.

"Misafirlerim fırsat bulamadan eğlenceyi mahvetmeyin." Muhafız hemen beni bırakıp geri çekildi.

"zr dilerim, Majesteleri."

"Eğlence mi? Cyrus, bu gerçekten senin eğlence anlayışın mı?"

Yeni bir ses odayı kaplıyor. Bu, kralın daha önce konuştuğu canavar. Dimitri'nin bu canavarın arkasında durduğunu fark ediyorum. Bu canavar sadece kralla tanıdık bir seviyede konuşmakla kalmadı, aynı zamanda bana bir isim de verdi.

Cyrus.

Cyrus gülümseyerek hepimize bakıyor ve ben hemen bakışlarımı indirmeyi hatırlıyorum.

"Evet, onları çok eğlenceli buluyorum," diye düşünüyor Cyrus.

Bir kızın çığlığını duyuyorum ve ardından onu sıranın dışına çekerken zincirlerin şangırtısını duyuyorum.

"Onları yeterince uzun süre dverseniz, çok eğlenceli konular oluştururlar."

Vücudum titriyor, sözlerinden korkuya kapılıyor. Daha nceki nsezim doğruydu. leceğiz.

"Soyun onu. ," diyor geri kalanımıza geçmeden önce.

Uzun süredir burada olmayabilirim ama kralın eğilimlerini öğrenmek için burada olmanıza gerek yok. Söylentiler köleler ve hizmetçiler arasında hızla yayılır. Kimse onun dayaklarından kurtulamaz. Yaptığı işleri ilk elden görmek için yeterince insan leşinin yok edilmesine yardım ettim. Kurbanlarını etlerini sıyracak kadar sert kırbalar. Ancak o zaman kan kaybından lmenize izin verir ve vücudunuzu kuşlara yem eder. Ve bu mutlu bir son. "Eğlenceli" bir ruh halindeyse, kırbaçla hassasiyetini gösterecek ve kemiklerinizi kırarak tek vuruşta paramparça edecektir.

Kral köleleri seçmeye devam ediyor. Bazıları erkek, bazıları kadın. Olacakların gerçekliği ortaya çıktıkça hepsi inliyor. Bakışlarımı aşağıda tutuyorum ama bu, o yaklaştıkça titrememi engellemiyor. Ayakları önümde duruyor ve içgüdüsel olarak yüzümden daha fazla gözyaşı dökülüyor. Parmağı çenemin altına hafifçe bastırıyor ve bakışlarımı onunkiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. Ruhsuz bakışları benimkilerin içine akıyor ve şu anda ölmekten başka bir şey istemememe neden oluyor.

Cyrus hafifçe alay ederek adamı işaret ediyor. "Ve seni."

Bakışları bir süre benimkinde kalıyor ve sonunda gardiyan yanımdaki adamın kilidini açarken arkasını dönüyor.

"Geri kalanınız hizmet edecek," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

O uzaklaşırken onu izliyorum, gözlerim Dimitri'ye takılana kadar göğsümde rahatlama çiçekleri açıyor. Bakışları hırpalanmış halimin üzerinde gezinirken yüz hatlarına korku kazınmış. O benden geriye kalanlara bakmaya devam ettikçe burnumu çekişim artıyor. Ancak "eğlence" başladığında ikimizin de dikkati odanın önüne çekiliyor.

Bir çığlık daha odada yankılanırken irkiliyorum. Bakmak istemiyorum. Bakamam. Ama baktım. Ve beni karşılayan manzara dehşet verici. Kralın dövdüğü adamın kemikleri vücudundan dışarı fırlamıştı. Yanındaki kadın kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyor, çoktan ölmüş.

Bu en saf haliyle işkencedir.

Dehşete kapılıyorum, canavarlar saf bir hayranlıkla izliyorlar, kral kurbanından uzaklaşırken hafif bir alkış kopuyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme.

"Yeteneğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, Majesteleri." Cyrus kıkırdarak arkadaşına cevap verir.

"Beni gururlandırıyorsun, Felix."

Kral bana doğru ilerlerken gözlerim artık bilinci yerinde olmayan köleye takılı kalıyor. Dehşet içinde, tam üzerimde durup parmakları bana uzanıncaya kadar yaklaştığını fark etmiyorum. Elimdeki tepsideki meyvelere uzanmaya devam ederken ondan bir kahkaha duyarak irkiliyorum. Ağzına bir üzüm atıyor, konuşmadan önce bakışları bana .

"Bu tarafa gel, köle. Yemeğe uzanmak istemiyorum."

Kral minderlere geri dönüyor ve Felix olarak adlandırdığı canavarın yanına oturuyor. Felix merakla bana bakıyor ve ben de hemen bakışlarımı indirerek kralın yanına yaklaşıyorum.

"Bu köle nereden geldi?"

Dimitri'nin Felix adlı canavarın arkasında durduğunu fark ediyorum. Gözlerinde dehşet var ama beni içine çekerken dudakları kıpırdamayı reddediyor.

"Silahları saklarken yakaladığım köyden. Onu sarayın önünde yakaladım ve epey olay çıkardı." Cyrus koltuğunda arkasına yaslanırken gülümsüyor.

Bakışları Felix'ten Dimitri'ye kayıyor, gülümsemesinde zalimlik yayılıyor. "Yeni kölenle aynı köyden geliyor."

Şimdi Felix'in ilgisini çekti. Koltuğunda daha uzun oturuyor ve bana ilgiyle bakıyor.

"Oh?"

Hızır bir gülümseme onun da dudaklarını süslüyor. Yavaşça Dimitri'ye dönüyor ve o konuşurken oda aniden buz gibi oluyor.

"Dimitri, bu köleyi tanıyor musun?" diye sorar.

Dimitri'nin teni beni incelerken solgunlaşıyor, titrek cevabı zar zor duyuluyor. "Hayır, efendim."

İkimizin arasına bakarken Cyrus'un gülümsemesi genişliyor. Gerçeği biliyor ve hastalıklı ve çarpık eğlencesi için bizimle oynuyor.

"Benim yalan söylemeye nasıl cüret edersin, köle?"

Cyrus Felix'in yanında duruyor, bakışlarında kızgınlık göze çarpıyor. Dimitri'yi hep uzun boylu olarak görürdüm. Benden uzundu, o yüzden fark etmezdi. Ama bu canavar onu küçeleştiriyor. Sadece boy olarak değil, cüsse olarak da küçük görünüyor.

"Cezalandırılmak mı istiyorsun? Krala cevap ver."

Dimitri'nin bakışları hepimizin arasında gidip geliyor, gözleri en çok Felix'e takıldığında korkuyla doluyor. Bu canavar onu kralın önünde yatacak kadar korkutuyor. Nefes nefese kalmasına saniyeler kaldı.

"Dimitri!"

"Evet... Onu tanıyorum," diye fısıldar.

Dimitri'yi incelerken Felix'in ilgisi her geçen saniye artıyor. "Nasıl?"

Dimitri şimdi gözle görülür bir şekilde titriyor, gözleri Felix'e odaklanmış.

"O... sadece köyümden bir kız. Birlikte büyüdük. O önemli biri değil," diyor çaresizce.

Ben de onun sözlerini yalanlamıyorum. İyi bir sebepten ötürü yalan söylediğini biliyorum, özellikle de yüzündeki korkudan.

"Annalise."

Cyrus adımı söyleyerek kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden oluyor. Bana da aynı soruyu soracağından ya da Dimitri'ye bir şey kanıtlamak için canımı yakacağından eminim ama yapmıyor.

Benden öteye

bakıyor. "Theresa."

Bir canavar hemen ayağa kalkıyor, bize doğru gelirken dudaklarında şehvetli bir gülümseme var. Kral kollarını onun beline doluyor ve konuşurken saçlarını okşuyor.

"Bu gece için emekli oluyorum. Bana katılın."

Yüzü aydınlanıyor ve hemen başını sallıyor, dudaklarından baştan çıkarıcı bir kıkırdama çıkıyor.

"Elbette, Majesteleri."

Cyrus bana bakıyor, neşesi yerini tiksintiye bırakıyor.

"Sen de gelmelisin. Geceki faaliyetlerden sonra acıkmış olacağım."

Kral yanıt beklemeden Theresa'yla birlikte balo salonundan çıkmak üzere dönüyor. Dimitri'ye son bir kez bakmak için bakışlarımı hafifçe kaydırıyorum ama o çoktan efendisine odaklanmış durumda. Felix ona bakarken vücudu titriyor. Bir şey fark ettiğimde yavaşça uzaklaşmaya başlıyorum.

Felix Dimitri'yi sadece öfkeyle değil, şehvetle de mi izliyor?

Dimitri'nin çenesini kavırıyor, kulağına bir şey söylemek için onu kendine çekiyor, Dimitri'nin gözlerini yaşartan bir şey.

"Köle!"

, Cyrus ve yatak arkadaşını kralın salonuna kadar takip etmek için dönüyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Dimitri'yi göremiyorum, ona iyi olup olmadığını sormıyorum, onu cesaretlendirecek sözler bile söyleyemiyorum. Burada kralın merhametine kalmış durumdayım, tıpkı onun yeni efendisinin merhametine kaldığı gibi.

Bu bizim yeni hayatımız.

CKıptter EigKt

ANNALISE

I uyuşmuş hissediyorum. Her göz kırpışımda, gözlerimi her kapayışımda Dimitri'nin işkence görmüş yüz ifadesini görüyorum. Felix'in ona bakışı ve ona dokunuşu; Dimitri'nin yaşadığı dehşeti hayal bile edemiyorum. Cyrus'un itibarını lekelemek için bana asla o şekilde dokunmayacağını söylediğini hatırlıyorum. Bu zihniyet tüm soyluları kapsıyor, değil mi? Felix de Dimitri'ye böyle şeyler yapacak kadar itibarını önemsemiyor muydu?

O canavarın sevdiğim adama tecavüz ettiğini hayal ederken gözlerimden akmak üzere olan yaşları tutuyorum. Dimitri'yi hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. O her zaman güçlü, ileri görüşlü ve cesur olmuştur. İlk geldiğimizde kralla karşılaştığında bile benim için savaştı. Ama o odadaki ifadesi daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi.

Korkudan felç olmuştu.

Kral ve Theresa'yı boş koridorlarda takip ederken düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Dimitri kolunu Theresa'ya dolamış, boynuna ve yanaklarına öpücükler konduruyor, Theresa da o bunları yaparken kıkırdamaya devam ediyor. Dimitri'yle öpüşüp sarıldığımız zamanları düşündükçe gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. Bu şans ikimizden de sonsuza dek koparıldı.

Kralın odasına ulaşıyoruz ve muhafızlar her ikisi için de kapıları açıyor. Bakışlarımı aşağıda tutarak yürümeye devam ediyorum ki bir muhafız kılıcını önüme koyarak beni kabaca geri itiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun köle?" diye tıslıyor.

"Taşıdığı yemek tepsisini görmüyor musun? Bırakın geçsin."

Cyrus'un sesinin kapıyı kestiğini duyuyorum ve nöbetçi isteksizce geçmeme izin veriyor. Bana "o" diye hitap etmesinden dolayı içime bir acı sızıyor. Hiçbir yaratık bana kendimi daha az canlı hissettirme fırsatını kaçırmaz. Ve odaya girdiğimde kendimi küçükten de küçük hissediyorum. Theresa, yüz hatlarını saran ve sağlıklı vücudunu ortaya çıkaran güzel bir ipek elbise giyiyor. Ben ise kullanılmış, kirli, kabuk bağlamış bir elbise, keçeleşmiş saçlar ve kirli bir ten içindeyim.

Ben bir hiçim.

Kralın odasına girerken bakışlarımı yavaşça kaldırıyorum. O ve Theresa, Theresa'nın kıyafetlerini çekiştirirken çoktan birbirlerine sarılmışlar. Bana bakıyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme.

"Köşeye, köle."

Benden uzaklaşıyor, elleri canavarın vücudunda geziniyor. Gözlerimi kaçırarak hızla köşeye çekiliyorum. Theresa ona en mahrem yerlerinden dokunurken kıkırdıyor. Kral gibi bir canavarla birlikte olmayı hayal bile edemezdin. Dimitri'ye karşı hissettiklerimi ifade edecek cesareti bulmam bile yıllarımı aldı. Özellikle de cinsel duygularımı.

"Kölenin kalıp izlemesine gerçekten izin , değil mi?"

Theresa benim de orada olmamı küçümsediğini ifade edince düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bakışlarım onlara doğru kayıyor ve hemen gözlerimi aşağıda tutmuş olmayı diliyorum. Kral gömleksiz, pantolonu kalçalarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyor. Yüzü karanlık ve Theresa'ya dik dik bakarken gözlerinde duygudan eser yok. Yavaşça ona doğru yaklaşıyor ve

Elleri ipek elbisesinin omuzlarında. Hızlı bir hareketle elbiseyi omuzlarından sıyrıp göğüslerini ortaya çıkarıyor. Onu kabaca yatağa itiyor ve dudaklarından bir nefes kaçıyor. Gözleri büyüyor ve heyecanı yerini korkuya bırakıyor.

"Eğer bu sizin için bir sorunsa, gidin."

Cyrus'un neşesi bir anda uçup gitmiştir. Canavara dik dik bakarken ölümcül görünüyor. Ona bakarken saldığı korkuyu neredeyse hissedebiliyorum ve önümde yaşanan bu dehşeti izlerken kendimi bir şeye bağlamaya çalışarak tepsiyi daha da sıkı tutuyorum.

"Hayır, majesteleri, gücendirmek istememiştim-"

Adam onun üzerine sürünerek elini boğazına koyarken sözünü kesiyor. Gözleri gözle görülür şekilde kararıyor ve oda aniden ağırlaşıyor. Onu kabaca yatağın derinliklerine itiyor.

"Kapa çeneni."

Sesindeki soğukluktan ürperiyorum. Pantolonunu çözerken bir daha konuşmuyor. Hemen gözlerimi indirip yere odaklanıyorum ama onları hâlâ duyabiliyorum. Adamın onu sıkıca kavrarken çıkardığı ses, kızın nefes alışlarına eşlik ediyor. Şok oluyorum, nefes alışları inlemeye dönüşüyor. Vücutlarının ritmik çarpışması odayı doldururken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yüksek sesli çığlıkları aniden boğuklaşıyor ve bakışlarımı çekiyor. Onu boğduğunu düşünerek başımı kaldırıyorum ama aslında yaptığı şey beni daha da korkutuyor.

Yüzünü yatağa bastırıyor, parmakları saçlarıyla iç içe geçmiş. Kral ona arkadan kabaca girerken sırtı kavisli, her itiş dudaklarından yüksek bir inilti çıkarıyor. Kralın dikkati canavara odaklanmış durumda ama gözleri yavaşça yükseliyor ve köşede beni buluyor. Hinzır bir gülümseme yavaşça yüzüne yayılırken bakışlarına kilitleniyorum. Serbest eli yılan gibi

boğazına dolamadan önce göğsünü sıkıyor, onu kaldırıyor ve ikisini de tamamen ortaya çıkarıyor. Gözlerini benimkilere odaklıyor ama ben her şeyi görebiliyorum. Onun şehvetli göğüslerini ve boncuklu meme uçlarının her şiddetli itişte sarsıldığını görebiliyorum. Kral bir elini aşağıda tutarken diğer eliyle boğazını sıktağında sırtının nasıl dikleştüğini görebiliyorum.

Ağzı açık, gözleri kocaman, tavana bakıyor. Tek yapabildiğı bu. Adam onu tamamen hareketsiz bırakmış.

"Ah, Kralım, boşalıyorum!" diye çığlık atıyor.

Kelimeler dudaklarından dökölür dökölmez tüm vücudu kasılıyor. Onu incelerken gözlerim korkuyla açılıyor. Nöbet geçiriyor gibi görünüyor. Her saniye biraz daha kasılırken gözleri geriye kayıyor ama yine de inlemeye devam ediyor.

Tepkimi gören kralın gülümsemesi genişliyor. Yüzüme kazınan dehşeti ancak hayal edebilirim. Sonunda onu bırakmadan önce üç sert hamle daha yapıyor ve kadın önündeki şiltenin üzerine yığılıyor.

Yavaşça nefes alıyorum.

Onu öldürdü mü?

Kralı tamamen çıplak görmek istemediğim için hemen gözlerimi indiriyorum. Bunu yaparsam, sadece bir köle olduğum halde vücuduna baktığım için beni olduğum yerde öldürmesinden korkuyorum. Köleler çok daha azı için öldürölmüştür. Ama şu anda bedenim daha da fazla titriyor. Az önce ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Derin bir nefes duyduğumda gerildim. Bu o, Theresa. Yaşıyor.

"Giyin. Çık dışarı. Ve eğer hayatına değer veriyorsan, beni bir daha asla sorgulama."

Kralın sesi odayı buzdan daha soğuk bir şekilde yırtar.

"Özür dilerim, Kralım. Lütfen beni affedin. Bir daha asla olmayacak," diye fısıldar.

"Güzel. Gidin."

Odadan çıkarken giysilerin çılgınca hışırtısını ve ayak seslerinin hafif pıtırıtısını duyuyorum, arkasından kapanan kapıların sesi duvarlarda yankılanıyor. Elbiselerini tekrar giyip giymediğini ya da elbisesini yırttığını görünce giyip giymediğini bile bilmiyorum. Beni terk etmekle tehdit eden iniltileri yatıştırmak için dilimi ısırıyorum. Kralla yapayalnızım.

"Gel, köle. Ben açım."

Yaklaşırken bakışlarımı aşağıda tutarak ayaklarımı hareket ettiriyorum. Önünde durduğumda, yumuşak kıkırdaması odayı dolduruyor.

"Bana bakabilirsin," diyor.

Gözlerimi aşağıda tutuyorum. Daha önce hiç çıplak bir adama bakmamıştım. Ve ilk kez bir canavara bakmak istemiyorum. Özellikle de kralın.

"Annalise."

Adımı kullandığında geriliyorum.

Adımı kullanmasından nefret ediyorum. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp yüzüne bakıyorum. Canavarla çok fazla enerji harcamış olmasına rağmen hiç yorgun görünmüyor. Yatağının yanındaki alanı işaret ediyor. Hızla etrafından dolanıyorum, tepsiyi kolayca ulaşabileceği şekilde uzatıyorum. Bir parça meyve daha alıp ağzına atıyor.

"Gösteriyi beğendin mi?" diye soruyor.

Az önce olanlara dair görüntüler zihnimden geçerken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bu yüzden cevap vermemeyi seçiyorum. Sessizliğime gülüyor.

"Seksten bahsedilince öyle utangaç oluyorsun ki sanki- Ohhh..."

İpuçlarını bir araya getirirken konuşması kesiliyor ve bundan nefret ediyorum. Yüksek sesle kıkırdaması odayı dolduruyor.

"Bana bak."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Ben de öyle yaptım. Gözlerinin içine bakıyorum ve bu beni kadar ürpertiyor. Karanlık bakışları vücudumda dolaşıp yüzümde durdu.

"hiç bir erkek dokunmadı, değil mi?" diye soruyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum.

"Hayır, majesteleri," diye fısıldadım.

"Sevgilinle birbiriniz için bu kadar mücadele etmeniz tuhaf. Kızlığını hiç bozmadı mı?" diye soruyor.

Daha çok utanç duyuyorum. Sanki buna hakkı varmış gibi özel hayatım ve işim hakkında konuşuyor. Bundan nefret ediyorum.

"Hayır, majesteleri."

Tepsiyi ellerimden çekmeden önce bir an sessiz kalıyor. Nefes nefese kalıyorum, şok içinde başımı kaldırıyorum, ama ellerimi yanıma bırakmaya zorlayarak beni dikkatle izliyor.

"Seks gördüğünde bu kadar korkmuş görünmene şaşmamalı." Bakışlarımı ona dikiyorum.

"Bu seks değildi," diyorum.

Keyfi yerinde görünüyor ve gülümsemesi genişleyerek beni şımartıyor.

"Oh? O zaman seks nedir, *köle*?"

Benimle oynuyor. Yapmayı sevdiği bir şey.

"Seks, kendinizi sevdiğiniz kişiye verdiğiniz zamandır. Tutkulu ve şefkatlidir... ve ondan bir hayat yaratırsınız-"

Kral bir kahkaha kriziyle sözümü kesiyor. Eğlenerek başını geriye atarken gülümsemesini görünce gözlerim hafifçe açılıyor.

"Sevgilin sana böyle mi söyledi?"

Gözlerimi indiriyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

"Bakire amına hiç yarak girmemiş olmasına rağmen seksin tutkularından bahsediyor olman çok garip."

Kullandığı kaba dil yüzünden yanaklarımın yandığını hissediyorum ve o da bunu fark ederek parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor. Bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor, o karanlık bakışlarda eğlence parıldıyor.

"Seks güçle ilgilidir. Partnerinizi ele geçirmek ve her hevesini kontrol etmekle ilgilidir. Onların zevkini. Bu zevke *neden olmak* ve onu kontrol etmek. Serbest kalmalarına *izin vermek*. Vücutlarının dokunuşunuza tepki vermesine izin vermek. Seksi kontrol ederseniz, zihinlerini de kontrol edersiniz."

Beni dikkatle izliyor, sonunda bir kıkırdamayla yüzümü bırakıyor. Elmasından bir ısırık alarak bakışlarımı tutmaya devam ediyor.

"Sevgiliniz size hiç söylemediyse ya da kızlığınıza bozmaya çalışmadıysa, en iyisi bacaklarınızın arasını okşamamış olmasıdır. Sevinmelisin, kendini ona vermek zorunda kalmadın. Bu bir kayıp olurdu. Özellikle de şu anda bulunduğu yerde."

Gerçekliğimi yavaşça yıkarken yüz hatlarını eğlence kaplıyor. Sessizlik üzerimize çöküyor ve aniden hareket ederek elimi tutuyor. Onun dokunuşuyla avucuma yayılan sıcaklığı görmezden geliyorum. Parmaklarını pürüzsüz tenimde gezdirirken gözleri avucumun içine odaklanıyor.

"Talimatlarıma uyduğunu görüyorum. Bornozumu ne yaptın?" Merak ses tonuna sinmiş.

"Onu sakladım, majesteleri."

Sözlerim dikkatini çekiyor ve yine o korkunç bakışlarıyla bana bakıyor.

"Saklamak mı? Nereye?"

Elimi yavaşça kavrayışından çekiyorum, titreyen ellerimle bacağıma uzanırken ağzım aniden kuruyor. Yavaşça kirli elbisenin altına uzanıyorum ve uyluğumun etrafındaki kumaşı çözüyorum. Ona uzatmadan önce katlıyorum ve o da ilgiyle bakıyor.

Gerçekten etkilenmiş görünüyor.

Kumaşı benden alırken yumuşak bir sesle, "Gerçekten çok zekisin," diyor.

"Onu görünür tutacak kadar aptal olup olmadığını merak ediyordum. Seni bununla yakalasalardı öldürürlerdi."

Yataktan kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Yürürken çıplak, kaslı kışının esnemesine bir an gözüm takılıyor ve başka tarafa bakmaya zorlanıyorum. Geri gelmeden önce etrafı karıştırıyor ve bornoz giydiğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Tepkimi gözlemlerken ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor.

"şunu."

Gözlerim büyüdü ve geri çekildim. "Lütfen, majesteleri ben-"

"Leş gibi . Bu elbise çok pis. Çıkar onu ve benim bunu giy," diyor önüme başka bir bornoz bırakırken.

Anladıkça gözlerim hafifçe açılıyor.

"Sana söyledim. Bir köleye dokunmayacağım. Ama bu pis kıyafetler ve kokuyla yanımda durmana dayanamıyorum."

İçimi bir utanç dalgası kaplarken yanaklarımın yandığını hissediyorum. Sarayda yaşamak zorunda bırakıldığımız koşullar benim suçum değil. Hayatımda hiç bu kadar pis olmamıştım. Kral bana arkasını dönüyor ve ben de bu anı kullanarak elbiseyi aceleyle çıkarıp büyük boy bornozu üzerime geçiriyorum.

Kafamı kaldırdığımda, kral okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.
Sonunda hareket ederek devasa yatağına uzandı.

"Bana sevgilinden bahset, Annalise."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Onu öldürmeyi planlamıyorsa neden bana Dimitri'yi sorduğunu anlamıyorum.

"O zararsızdır, Majesteleri. Hiçbir şey yapmaz-"

Kral bana bakarak gülüyor.

"Onun zararsız olduğunu biliyorum. Hangi adamın senin için onun yaptığı gibi savaştığını, seni tehlikelerden uzak tuttuğunu ama asla sana sahip çıkmadığını bilmek istiyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Evlenene kadar beklemek istedi."

Bu bilgi kralın gerçekten ilgisini çektiği için midemin bulandığını hissediyorum. Yavaşça yataktan kalkıyor, bana bakıyor, gülümsemesi azalıyor.

"Bu adamla nişanlı mıydınız?"

Buraya geldiğimden beri bana öğrettikleri tüm görgü kurallarını unutarak yavaşça başımı sallıyorum. Kralın tavrındaki ani değişim beni korkutuyor.

Dudaklarından bir alay çıkar.

"Onunla hayal ettiğin gelecek asla gerçekleşmeyecek. En iyisi onun varlığını unutman. Sana söz veriyorum, sana bir daha asla o gözle bakmayacak."

Gözyaşlarımın düşmesine izin
vererek bakışlarımı indiriyorum.

"Evet, Majesteleri."

Sessizlik üstümüze çöküyor ve meyve tepsisini ayaklarımın dibine bırakarak bana doğru geliyor.

"Yiyin. Güneş doğmadan önce sadece birkaç saatin var."

CKıpter Dokuz

ANNALISE

E Her gece aynı şey. Her nasılsa, kral kadınlara tecavüz ederken odasında bulunmam için bir bahane buluyor. Her her gece farklı bir deneyim. Bazı geceler sadece bir tane, bazı geceler ise üç tane. Vücutlarına her türlü ağza alınmayacak eylemi yapıyor, mümkün olduğunu bile bilmediğim şeyler. Ve her gece beni farklı bir içecek köşede durmaya zorluyor.

En yeni partnerinin çığlığıyla gerildim. Kız kralın üstünde, vücudu bana dönük, bacakları açılmış, kral onun kollarını tutarken başka bir dişi canavar bacaklarının arasını yalıyor. Kral, kızın saçlarını kenara itip boğazını emmeye başlarken güçlü hamleler yapıyor. Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında muzip bir sırıtış beliriyor. Daha da sert itiyor ve kadının inlemesine neden oluyor.

Başını geriye atıyor, vücudu sarsıldıkça çığlıkları sessizleşiyor, yani gece bitiyor, fark ettim. Hemen gözlerimi indirip yere odaklanıyorum. Bir sonraki kadına geçip onu da tatmin ederken öpüşme ve inleme sesleri hâlâ havada yankılanıyor.

Kralın nihayet hayvanları kovması için bir saat daha geçmesi gerekiyor. Onlarla birlikte ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. Kapıyı kapatmadan önce diğer taraftaki muhafızlara bir şeyler mırıldanıyor ve beni bir kez daha onunla yalnız bırakıyor.

"Buraya gel, Anna."

Ailemin bir zamanlar kullandığı lakabı kullandığında geriliyorum. Dimitri'nin bana sevgisinden dolayı taktığı ismin aynısı. Ama duygularıma aldırmadan ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Yatağının yanındaki her zamanki yerime sessizce ilerliyorum ve onun için yemek tepsisini tutuyorum. Ancak yemeğe uzanmak yerine elleri yüzüme geliyor ve yanaklarımı parmaklarının arasına alıyor.

Koyu renk gözleri beni yoğun bir şekilde inceliyor. "Gösteriyi beğendin mi?"

Başımı yavaşça sallayarak gülmesine neden oluyorum.

"Her gece burada yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle duruyorsun Anna. Kaba görünebilir ama bu oldukça zevkli."

Yüzümü elinden çekmeye çalışıyorum ama eli daha da sıkılıyor. "Kendine hiç dokunmadın bile, değil mi?"

Cevap vermeme gerek yok çünkü o biliyor. Her zaman yaptığı gibi benimle oynuyor. Gözleri göğsüme dalıyor, sonra tekrar yüzüme geliyor.

"Ya da başka bir adam, bu konuda."

Konuşurken sesi boğucu bir ton alıyor ve hâlâ tamamen çıplak olduğunu fark ediyorum. İki canavarla işi yeni bitmiş olmasına rağmen, siki hâlâ biraz kalkık ve geceki fetihlerden dolayı parlıyor.

"Ne zamandır o çocukla evlenmeyi planlıyordun?"

Dimitri'den bahsetmesinden nefret ediyorum. Kişisel sorular soruyor ve onu her gündeme getirdiğinde durumumuz hakkında daha da perişan oluyorum.

"Köyüme geldiğin gün babamdan elimi istiyordu," diye fısıldıyorum.

Bu onun gülümsemesinin genişlemesine neden oluyor, bana bakarken ilgisini tamamen çekiyor. Bana bakışı hoşuma gitmiyor; sanki benim de ırzıma geçmek istiyor. Tek yapabildiğim ilk geldiğimde söylediği sözlere güvenmek. Bana asla dokunmayacaktı, itibarını lekelememek için.

Beni rahatlatmak için yüzümü bırakıyor, eli boğazıma doğru kayıyor.

"Sizden ve sarayda yaşayan kölelerden çok daha iyi durumda olduğunu tahmin ediyorum. Ondan bahsedildiğinde neden bu kadar perişan görünüyorsun? Sana onu unutmanı söylemedim mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum, korkuyla başka tarafa bakıyorum. "Özür dilerim, majesteleri..."

Eli daha da aşağıya, elbisemin küçük açıklığına indiğinde sözümü kesiyorum. Eli köprücük kemiğime bastırıyor, bakarken gözleri dengesiz bir renk alıyor. Ben de dikkatini dağıtmak umuduyla konuşmaya devam ediyorum.

"Sevdiğiniz birini unutmak zordur. Hayatınızdan çıktıktan sonra bile onların iyiliğini ve sağlığını önemsiyorsunuz," diye fısıldıyorum.

Usulca kıkırdıyor, gözleri sonunda göğsümden ayrılıyor. "Aşk.

Ona karşı hissettiğini düşündüğün şey bu mu?"

Bakışları kara bir kuyu gibi, beni bütünüyle yutuyor.

"Kısa hayatının yüzeyini zar zor çizdin. Aşkın ne olduğunu bilmiyorsun, köle."

Kral bakışlarımı tutuyor, o hareketsiz kaldıkça korkum daha da artıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra gözlerini kırıştırdı, korkunç

O bunu yaparken tavırları da eriyor. Gözleri sessizce yüzümde geziniyor, yanaklarımda oyalanıyor.

"Bugün neye bulaştın? Çok pissin."

Konuşmadaki ani değişimi karşısında gözlerimi açtım. "Bugün cesetlerin ortadan kaldırılmasına yardım ettim, Majesteleri."

O usulca kıkırdarken geriliyor ve geleceğini bildiğim bir dizi hakareti bekliyorum. Kral kokumdan, giyim tarzımdan ve insan olmamdan nefret ediyor. Sarayda her gün gördüğüm ölüm ve işkence miktarı buna daha da inanmamı sağlıyor. Biz işe yaramazız. Bu savaş anlamsız görünüyor.

"Peki bu size nasıl hissettiriyor? Sana çok benzeyenlerin cesetlerini görmek, ama her gün bir şekilde ölümden kaçmak?"

"Hissediyorum..."

Gözyaşlarımla görüşümü bulanıklaştırırken sözümü kesiyorum. Kral gülümseyerek benden uzaklaşıyor. Tepkim hoşuna gidiyor. Odayı geçip, beni huzurunda giymeye zorladığı cübbeyle geri dönmesini izliyorum.

"Değişim."

Hemen üstümü değiştiriyorum, o arkasını dönüp beni çıplak görmeden önce bunu yapmak için elimden geleni yapıyorum. Bu benim için küçük bir zafer ama onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum.

"Soruma henüz cevap vermedin, Anna."

Gözlerimi kaçırıyorum, bornozu hızla çıplak tenime sarıyorum.

"Keşke ben de onlarla birlikte ölebilsedim, Majesteleri."

Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, elini çenemin altında hissettiğimde geriliyorum. Bakışlarımı bir kez daha kaldırıyor ve beni gözlerine bakmaya zorluyor.

"Hiç tanımadığınız bir grup kölenin yanında ölmek mi istiyorsunuz?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Bize yapılan muamele insanlık dışı" diyorum.

Gülmeden ve uzaklaşmadan önce yüzümü inceliyor.

"Çok komiksin Anna. Neden insanların zaten sahip oldukları muameleden daha iyisini hak ettiklerini düşünüyorsun?"

Yatağına oturuyor ve bana bakarken kollarını kavuşturuyor. "Çünkü herkesin yaşamaya hakkı var-"

"Güçlüler yaşamayı hak eder. Zayıflar ise ne gelirse gelsin hak ederler. Ve zayıflar, güçlüler tarafından izin verilen yaşamlarından memnun , kaderlerini kabul etmeli ya da yok olmalıdırlar."

Bakışlarımı

indiriyorum. "Evet,

majesteleri."

Ayağa kalkmadan önce sustu.

"Yemeğini ye ve tepsiyi mutfığa geri götür. Bu gece sana daha fazla ihtiyacım yok."

Ben yemem. Asla yemem. Bu da kazandığım bir başka küçük zafer, özellikle de hemen gitmemi sağladığı için. Bu yüzden, midem dayanılmaz bir açlıkla sıkışmış olsa da, yenmemiş yiyecekleri bir kenara koymak için koridorlardan hızla geçip mutfığa gidiyorum.

Cesedi yığının üzerine atmak için harcadığım onca çabadan dolayı homurdanıyorum. Bu kadını tanıyorum. Birkaç saat önce onun yanında yatıyordum. Bu sabah mutfaktan çıktı, bunun yaptığı son şey olacağını bilmeden.

Dik durup tüm cesetlere bakarken alnımdaki hafif ter lekesini siliyorum. Normalden fazla var. Ne olduğunu bilmiyorum.

Beni odasından kovduktan sonra kralın içine girdi, ama hıncını bu zavallı ruhlardan . Yüz hatlarına kazınmış korku ifadelerinden ürperiyorum.

"Gözetmen geldi!"

Anons sahadan yapılırken hepimiz gerginiz. Hepimiz sıraya giriyoruz, her birimizin sahibi olan adam aramızda dolaşıp durumumuzu incelerken başımızı öne eğiyoruz. O acımasız bir canavar. Sık sık sırf inlediğimiz için içimizden birini alıp öldürdüğünü gördüm. Eylemlerimizin onun eserini yansıttığını ve itaatsizlik yüzünden eserinin lekelenmesine izin vermeyeceğini söylüyor.

Adımları çizgiler boyunca ilerlemeye devam ediyor ve dehşet içinde önümde duruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ölümümün çabuk olması için sessiz bir dua ediyorum. Ölümü hak edecek bir şey yaptığımı düşünemiyorum ama sarayda nefes almak bile sizi öldürebilir.

Kabaca yanaklarımdan tutuyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. Gözlerinin içine bakarken içimden kaçmak üzere olan iniltiyi tutmak için kendimi zorluyorum. Bakışları yüzümde geziniyor ve tiksintiyle burnunu kırııştırıyor.

"Bunu getirin. Geri kalanınız işinizin başına."

Bir muhafız beni kollarımdan tutup kabaca sürüklerken korku içinde haykırıyorum. Sarayın içinden küçük bir odaya sürüklenirken çığlıklarım duymazdan geliniyor. Muhafızlar kıyafetlerimi derimden ayırmak için çengelli bir mızrak kullanarak beni kabaca duvara doğru itiyorlar.

"Neler oluyor?"

Sesim titrek çıkıyor.

"Gözlerini sil, köle. Bugün senin şanslı günün."

Kadın hizmetkârlar arkasından kovalar ve temizleyicilerle girerken, Gözetmen daralmış bakışlarla bana yaklaşıyor. Gözetmen bana eliyle işaret ediyor ve hizmetkârlar üzerime soğuk su sıçratıyor. Ağlamaya başlıyorum.

kaslarım geriliyor ve soğuk şok yüzünden cildim acıyor. Suyun içinde sabun da var ve kaba eller beni tutup cildimi ovalarken gözlerimi yakıyor. Kaba kılların kiri ve derinin üst tabakasını yırttığından eminim.

"Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama kral sizi şahsen emrine verdi."

Kıllar merhametsizce etime batarken ve üzerime daha fazla soğuk su atılırken acı içinde dişlerimi sıkıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, öksürüyorum ve su tükürüyorum, Gözetmen başımda dururken parmaklarım fayansa batıyor.

"Hata yapma, sen bir kölesin. Daha fazlası değil. Kralı hiçbir şekilde kızdırmayın, yoksa işkence görmenizi ve derhal idam edilmenizi bizzat sağlarım. Yaptıkların beni etkiliyor. Ve yozlaşmış bir insanın itibarımı zedelemesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diye idare ediyorum.

"Güzel. Onu giydirin ve onay için krala gönderin."

Muhafızlar bana sessizce kralın çalışma odasına kadar eşlik ediyor. Kapılar masif ahşap ve iterek açtıklarında üst balkon ortaya çıkıyor. Gözlerim hemen ortadaki avizeye takılıyor. Kendi kendine parlıyor gibi görünüyor, mükemmel miktarda ışık yayıyor. Sarmal merdivenlerden inerken kralın sesi daha da belirginleşiyor.

Çalışma odası çok büyük. İndiğimiz merdivenlerden daha yüksek raflarda kitaplar var. Pencereler de büyüktür ve sarayın çevredeki dağlar ve şelalelerden oluşan doğu tarafını göstermektedir. Pencereler aynı zamanda güzel doğal ışığın içeri süzülmesini sağlıyor,

muhteşem çalışma odasını aydınlatıyor. Sonunda merdivenlerin dibine ulaşıyoruz ve kralın kiminle konuştuğunu görüyorum.

Felix.

Onu içeri alırken kalbim göğsümde sıkışıyor. Bugün çok daha tehditkâr görünüyor. Duruşu sert, yüzü duygusuz. Kralın masasının üzerinde duran haritayı işaret ediyor.

"Birkaç hafta içinde küçük bir tabur hazırlayabilirim. Yolculuk en fazla birkaç gün sürer. Kendim yöneteceğim."

Kralın gözleri haritaya dikilmiş, ama biz yaklaşırken başını kaldırıyor. Gözleri gezinirken kalbim göğsümde çarpıyor. Beni neden yanına çağırdığına dair en ufak bir ipucum olmadığı gibi, yüz ifadesi de içsel düşüncelerini ele vermiyor. Biz yaklaşırken yüzü tamamen duygusuz. Felix de doğruldu ve bakışları üzerimizde dolaşmaya başladı. Gözleri bana takılıyor, küçümseyerek daralıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye konuşuyor Cyrus, beni korku dolu transımdan çekip .

"Saldırıya hazırlanmanın ne kadar süreceğini görün. Ben de size eşlik edeceğim."

Cyrus, Felix'le konuşurken gözlerini benden ayırmıyor.

"Evet, Majesteleri."

Felix hafifçe eğilerek muhafızlarla birlikte odadan çıkıyor ve beni kralla yalnız bırakıyor. Sessizlik üzerimize çöküyor ve Cyrus oturduğu yerden kalkıyor.

"Kan, kir ve sidikle kaplı olmadığında ne kadar farklı görünüyorsun," diyor umursamazca.

Yanaklarım utançtan yanıyor ama hakareti savuşturuyorum.

"Bana bak," diyor.

Bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluşturuyorum.

"Sevinin. Hizmetçi üniforması giyen ilk köle sensin."

Cyrus bana sırtını dönüyor ve masasının yanındaki yemek tabağına uzanıyor. gerçek yiyecekler var, sadece meyve değil.

"Ye. Yoksa olacaklardan hoşlanmayacaksın. Sana söylediğimde yemediğini biliyorum. Ve hayatını kaybetmeyi aklından bile geçirme. Bunu yaparsan nişanlının peşinden giderim. Gördüğün gibi, ona kolayca ulaşabiliyorum."

Tehdidi karşısında gözlerim açılıyor ama yine de itaat ediyorum. Sessizce masasına yaklaşıp ete uzanıyorum. Eti dudaklarıma götürüyorum, aylardır ilk kez küf ve ekşi yemek dışında bir şey tattığım için neredeyse zevkle inliyorum. Gözlerimi açtığımda kral okunamayan bir ifadeyle beni izliyor. Başını hafifçe eğerek beni bir avmışım gibi inceliyor.

"Seni kişisel kölem yaptım. Bu da günün her saati yanımda kalacağın anlamına geliyor. Bu ayrıcalık daha önce hiç kimseye verilmemişti. Yeni işini nasıl yapacağını hızlı ve etkili bir şekilde öğrenmeni öneririm."

Çiğnemeyi bitirdim ve ona baktım.

"Peki böyle bir onuru kazanmak için ne yaptım, Majesteleri?"

Alaycılığımı kıkırdıyor ama gülümsemesi bir anda kayboluyor. "Henüz hiçbir şey yok, köle."

CKıptır On

ANNALISE

T Kişisel kölesi olduğumdan beri kralın öfkesinde bir iyileşme olmadı. Bana neden böyle bir pozisyon verdiğini hala bilmiyorum. sarayda. Bu hayatımı hiç kolaylaştırmadı. Aksine çok daha zorlaştırdı. Sabahın köründen gece uyuyana kadar onunla birlikteyim. Sonra gizlice kölelerin odasına dönüp ertesi güne kadar beklemek zorunda kalıyorum. Hizmetçiler tarafından da aşırı derecede dövülüyorum. Krala bu kadar yakın bir pozisyona getirilmemden nefret ediyorlar. Bu elbisenin altında ciddi morluklar var.

Tüm günümü onun yanında geçirdiğim için kralın kendisi artık daha gaddar görünüyor. Dini ve ayırım gözetmeksizin işkence ediyor ve öldürüyor. Ve onun yanındayken anladığım bir şey varsa, o da insanlardan *nefret ettiği*. Yakıcı bir tutkuyla. Bazen bana dik dik baktığını bile fark ediyorum. Aklından geçen dürtüyle hareket ettiği günden korkuyorum.

"Köle!"

Elindeki kırbaç kolumun ince kumaşını yırtarak etimin üst tabakasını derimden sıyrırken acı içinde haykırıyorum. Dehşet içinde krala bakıyorum ama o mosmor, kara gözlerinde zerre kadar pişmanlık yok.

"Buraya gelmeni söyledim!"

Hemen içkisinin bulunduğu tepsiyle ona doğru ilerliyorum. İçkiyi benden alırken, sorguladığı parçalanmış cesetten geriye kalanlara bakmak gibi bir hata yapıyorum. Kurbanın sırtı açılmış, eti parçalara ayrılmıştı. Onun hareket ettiğini görünce kusmuğumun dudaklarımdan kaçmak üzere olduğunu hissediyorum ve hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Cyrus tepkime eğlenerek kıkırdıyor ve içkiyi tepsiye geri koyuyor.

"Sizinle aynı bölgedeki bir köyden geldiğini bilmek sizi memnun edecektir, Annalise."

Cyrus benden uzaklaşıyor ve parmaklarını kanlı kırbacın üzerinde gezdiriyor.

"Evleri kontrol ettiğimizde, tahmin edin ne bulduk?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve odanın içinde bir ürperti hissediyorum.

"Silahlar."

Bana dik dik bakarken neşesi kaçtı. Kırbacı uzatıyor, bakışlarımı tutuyor.

"Babanın sana verdiği kolye hakkında ne biliyorsun?" diye sorar.

Sorusu beni şaşırttı. Babam bunu bana son anlarında hiçbir açıklama yapmadan vermişti. Yine de Cyrus köyümdeki her şeyi bildiğimi düşünüyor. Babamın döşeme tahtalarından çıkardığı silahlar bile beni şok etmişti.

"Hiçbir şey bilmiyorum, majesteleri."

Gürültülü bir çatırtı odayı dalgalandırmadan ve adam tekrar acı içinde bağırmadan önce çenesinin seğirdiğini fark ediyorum. Çatlağın sırtından çıkan kemikten kaynaklandığını fark ettiğimde mide bulantısı üzerime çöküyor. Cyrus kırbaç darbesiyle kırık kemiği zorlamayı başarmıştı.

"Bana yalan söyleme, Anna. Ne biliyorsun?"

Başımı sallıyorum, ona bakıyorum, gözlerimle yalvarıyorum. "Ben hiçbir şey bilmiyorum!" Çığlık atıyorum.

Öfkeyle başını sallar ve kırbacı tekrar vurur. Adam çığlık atıyor.

"Bir şey biliyorsun!"

Hızlı adımlarla bana doğru geliyor ve beni boğazımdan yakalıyor. Beni kolaylıkla yerden kaldırırken tuttuğum her şeyi bırakıyorum. Ayaklarım altımda işe yaramaz bir şekilde sallanırken boğazımı sıkıca kavırıyor. Nefes almak için çırpınıyorum ama alamıyorum. Ellерim onunkileri pençeliyor ama o hiç irkilmiyor. Dudaklarında yavaşça beliren gülümsemeyi gördüğümde omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

"Bu kadar mı? İçindeki tüm mücadele bu kadar mı?" diye sorarak benimle daha da alay ediyor.

Beni yavaşça kendisine doğru indiriyor, sesi bedenimi yıkıyor.

"Hayatının senin için bir değeri var mı, Annalise?"

Bilincim azalırken görüşüm bulanıklaşıyor. Cyrus son saniyede beni bırakıyor ve yere düşüyorum, öksürüyorum ve boğuluyorum, emebildiğim kadar çok hava emiyorum. Kırbaç yüzümden birkaç santim ötede yere çarpınca şok içinde haykırıyorum ve korkuyla geri kaçıyorum. Cyrus kendisine en yakın bıçağı kaparak adama doğru ilerliyor. Bıçağını adama saplarken bir çığlık atıyorum. Ama onu öldürmüyor. Adam acı içinde çığlık atarken bıçağını sokmaya devam ediyor, onu içeriden keserek sürüklüyor.

Kusmuk dudaklarımdan yere akıyor, ikimiz de işkencenin farklı biçimlerine katlanırken çığlıklarım adama karışıyor. Sonunda çığlıklarının kesildiğini fark ediyorum ve başımı kaldırdığımda kralın beni izlediğini görüyorum.

Bıçağı adamın cansız bedeninden sökerken bakışlarında hınzır bir parıltıyla bana bakıyor.

"Bana yalan söylediğini öğrenirsem sıradaki sen olacaksın."

Oda sıcak. Özellikle de büyüleyici. Duvarlar altın renginde ve yerler pürüzsüz. Dokulu kaplamalar ışığı en güzel şekilde yayıyor ve alana sıcak bir parıltı yayıyor. Hayatım için korkmasaydım tam bir hayranlık içinde olurdum.

Kral buharlı su havuzunda oturmuş, gözleri bana odaklanmışken dizlerimin üzerinde titriyorum. İki hayvan da suda ona eşlik ediyor ve hizmetkârlar da yağlar ve kokularla sessizce kenarda durmuş, istenirse dökmeye hazır bekliyorlar. Kralla yalnız değilim ama yine de her zamankinden daha fazla dehşete düşmüş hissediyorum. Daha önceki tehdidi aklımdan çıkmıyor ve şimdi beni yanına yerleştirdiğine göre, ölümüm her an gelebilir.

Gözlerim dizlerime odaklanmış durumda. Düşmemek için yapabildiğim tek şey bu. Boğazım onun tutuşu yüzünden zonklıyor ve muhtemelen şimdiden bir çürük oluşturduğunu biliyorum. Elbiseyi sadece bir kırbaçla yırttığı için kolum da acıyor. Gözlerimi her kapattığımda, önümdeki adamı nasıl öldürdüğünü görebiliyorum.

Suyun şırıltısı daha da artınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Suyun içinde onunla birlikte olan canavarların onu tahrik etmeye çalıştıklarını, kıkırdamalarının ve inlemelerinin odayı doldurduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Bir kez daha bu kadar kaba bir şeyle bu kadar yakın mesafede olduğum için yanaklarım yanıyor.

"Herkes dışarı."

Kadınları ve hizmetçileri dışarı kadar takip etmeye çalışırken, gece verdiği sözü tutmamasına şaşıyorum.

"Hayır. Sen."

Ses tonundan ürperiyorum ama kapıların kapanışını dinlerken yavaşça tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bana bak, Anna."

Bakışlarımı kaldırıyorum, beni korkutsa da yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Saçları her zamanki topuzundan kurtulmuş ve etrafında yüzen suyun içinde. Beni incelerken karanlık bakışları boğucu ve beni onun varlığında titremeye zorluyor.

"Neden titriyorsun?"

Korkumu dizginlemeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Özür dilerim majesteleri," diye fısıldıyorum.

Sözlerime kıkırdıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu tarafa gel."

Yavaşça kalkıp suyun kenarına doğru ilerliyorum. Önünde diz çökene kadar bakışlarının ağırlığı beni takip ediyor.

"Seni suyun kenarında gördüğüm o günü düşünüyorum ve merak ediyorum, kendini zar zor savunabilen biriyle ormanda tek başına ne yapıyordun?"

Cevap vermek istemediğim için başka tarafa bakıyorum. Bu sadece istemediğim bir tartışmaya yol açacak. Ama kralın sorularını reddedemeyeceğimi, aksi takdirde ağır bir şekilde cezalandırılacağımı biliyorum.

"Nehre yolculuğu babam yapacaktı ama ben gönüllü oldum çünkü Dimitri benimle evlenmek için babamdan izin isteyecekti. Bu yüzden tehlikeli bir hal alırsa beni koruması için güvendiği birini gönderdi."

Cümlemi bitiriyorum ve sonunda Cyrus'a bakıyorum. Okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

"Şu yağları al ve içine dök," diyor hizmetkârların bıraktığı renkli yağların bulunduğu tepsiyi işaret ederken. Titreyen ellerimle onları alıp suya döküyorum, bunu yaparken Cyrus'un bakışları üzerimde. Şişeler boşaldıktan sonra onları tepsiye geri koymak için hamle yapıyorum ki kolumda bir el hissediyorum. Suyun içine çekildiğimde şok içinde haykırıyorum, tüm vücudum ılık havuza batıyor.

Sıcak bir bedenin beni çıkıntıya doğru ittiğini hissettiğimde nefes nefese kalarak hemen yüzeye çıkıyorum. Kralın gözlerine baktığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözleri yüzümde geziniyor, eli saçlarımı toplayan sıkı topuza uzanıyor. Onu çekip çıkarırken konuşmuyor, saçlarımı tutunduğu yerden kurtarıyor. Bakışları dalga dalga etrafıma dökülen saçlarıma kayıyor.

"Hâlâ onu düşünüyor musun? ?" "Hayır, majesteleri," diye fısıldıyorum titreyerek.

Gözleri boğazımın dibine inene kadar yüzümde dolaşmaya devam ediyor. Eli boynuma uzanıyor, şüphesiz çürüklerin izini sürüyor.

"Anna... yalan söylüyorsun," diye mırıldanıyor.

Eli elbisemin önünden aşağıya inip suyun altına dalmaya devam ederken gözlerim açılıyor. Elbisemin altında ilerlerken gözlerini benimkilerden ayırmıyor, parmakları giydiğim külotun dayanıksız malzemesine değiyor.

Yumuşak bir nefes veriyorum, hareket etmeye çalışıyorum ama vücudunu beni çıkıntıya sabitlemek için kullanıyor.

"Majesteleri-"

"Şşşt," mırıldanıyor, yüzümü dikkatle inceliyor.

"Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ne zaman o çocuktan bahsetsen onu öldürmek istiyorum."

Kapı çalınıyor ve ben korkuyla sırıyorum ama o kıpırdamıyor. İrkilmedi bile. Cevap vermeden önce gözleri yüzümde gezinmeye devam ediyor.

"Ne?"

"Majesteleri, Emat Düşesi geldi."

Kapının diğer tarafından ürkek bir ses geliyor. Cyrus gülümseyerek beni bırakıyor. Hemen banyonun kenarına doğru koşuyorum, aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum.

"Beni taht odasında beklesin."

Bana dönüp bakıyor, sırlıklam olmuş bedenimi incelerken gözleri hafifçe kayıyor.

"Çık dışarı."

Hizmetkârların kralın giysilerini son dakikada bağlamalarını, ipleri bağlamalarını ve kumaşı doğru şekilde ayarlamalarını izliyorum. Benim böyle bir şey yapmama izin yok. Bırakın krala dokunmayı, ona bakmaya bile iznim yok. Yine de yanında olmama izin veriyor. Ve bir saat önce bana gizlice dokundu.

Az önce bir hizmetçi araya girmeseydi neler olabileceğini düşündükçe kalbim daha da hızlı atıyor. Bana da o kadınlara dokunduğu gibi mi dokunacaktı? Hatta Dimitri'den her bahsettiğimde onu öldürmek istediğini söyledi, Dimitri'yle olan planlarımı soran o olmasına rağmen.

Hizmetçiler sonunda kralla işlerini bitiriyor ve kral bana dönmeden önce aynada kendini inceliyor. Yüz ifadesi yine alıştığım gibi. Bana sessizce yaklaşıyor, karanlık gözleri ruhuma bakıyor. Ama bana bakarken aklından ne geçiyor olabilir bilmiyorum. En ufak bir anlam veremediğim sürekli bir bulmaca gibi. Tepkimden memnun kaldığında gülümsüyor ve yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor.

"Düşesi bekletmeyelim."

Chapter Onbir

ANNALISE

T Taht odası, sarayın diğer odaları gibi çok güzel. Savurganlığı ve geniş kapsamlı zarafeti, içinde büyüdüğüm evle tam bir tezat oluşturuyor. Yıllardır devam eden savaş canavar imparatorluğunu zerre kadar etkilemiş gibi görünmüyor. Özellikle de taht

Odanın duvarları cilalı mermerden yapılmıştır.

Başını dik tutarak içeri giren Cyrus'un arkasından kirpiklerimin altından bakıyorum, ondan dalga dalga yayılan bir gözdağı havası var. Yaklaştıkça düşesi tanıdığımı fark ediyorum. Bu Marzia, buradaki ilk günkü canavar. Beni çarpan. Onun içeri girdiğini görünce hemen ayağa kalkıyor ve selam veriyor.

Kralın beni saraya getirdiği gün ne kadar korkuyorsa bugün de o kadar korkuyor. Kraldan açıkça korktuğu halde neden onu isteyerek ziyaret ettiğini merak ediyorum.

"Marzia, seni sarayıma habersiz getiren nedir?"

Kral tahtında oturuyor ve ben de kral işlerini yaparken belirtildiği gibi sessizce yere yakın duruyorum. Marzia bakışlarını kaldırıp krala bakıyor. Koyu renk gözleri badem şeklindedir ve kalın kirpiklerle çerçevelenmiştir. O bir

hepsi gibi çarpıcı g zellihte bir canavar. Saçları bile narin boynunu göstermek için kabarık bir şekilde ekillendirilmi ve mücevherler bir kez daha onu süslüyor.

"Senden haftalardır haber alamadım, Cyrus. Bir  gleden sonrayı birlikte geçirmenin bize iyi geleceğini düşündüm."

Kralın adını açıkça kullanması karşısında yaşadığım oku gizliyorum. Birbirlerine her kimlerse, ortalama bir canavardan daha yakınlar. Kralın adını kullanan sadece bir başka canavar duydum. Odasındaki kadınlar bile ona "Majesteleri" diye hitap eder. Bu canavarı geceleri odasında hiç görmedim ama yine de ona aınalıkla hitap ediyor.

Kral konuşurken yüz ifadesi sinirli bir ifadeye dönüşür.

"D  nd n m ? Bu yeni bir şey."

Bakılarını bir kez daha indiriyor, ondan korktuğunu gizlemek için berbat bir i çıkartıyor. Kral bir sonraki hamlesine karar verirken sessizlik havayı dolduruyor.

"Bizi yalnız bırakın."

Katılan her yaratık eğiliyor ve odadan kaçıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum ve krala doğru eğilerek selam veriyorum. Gözleri üzerime dikiliyor ve ne d  nd ğini anlamam için tek kelime etmesine gerek kalmıyor.

Sen değil.

Sözsüz emrini bu kadar çabuk anlamamdan memnun olmalı. Korkmu d ese dönerken dudaklarında küçük bir g l msemi belirliyor.

"Biz sadece nianlıyız, Marzia. Henüz nianlanmadım. Benimle vakit geçirme kisvesi altında buraya gelmene hiç gerek yok. Babanın seni bu ie bulatırdığını biliyorum."

Bu vahiy karşısında gözlerim çok içinde açıldı. Bu canavarla mı nianlı?

Marzia'nın bakışları Cyrus'unkilerle buluuyor.

"Bu karardan nefret ettiğini biliyorum, Cyrus. Seninle yarı yolda buluşmak için elimden geleni yapıyorum. Bu benim de kararım değildi."

Konuşurken sesi daha güçlü çıkıyor, tonuna acı sızıyor. Cyrus yüksek sesle bir kahkaha atıyor.

"Karar sizin."

Cyrus'un oturduğu yerden kalkıp merdivenlerden inerken çıkardığı ses havayı dolduruyor. "Nişanımız babamın seçimiymiş, benim değil. Ve babam Babam savaşta öldürüldüğünden beri bu kararı sağdı. Ve şimdi savaşın devam ettiğini ve konumunun tehdit altında olduğunu görünce, geleceğimin ne kadar çarpıcı olabileceğini bana hatırlatmak için mücevherler ve ipeklerle süslenmiş kızını gönderiyor."

Kral Marzia'nın önünde durur, parmakları hafifçe Marzia'nın taktığı inci kolyenin altına girer. Kolyeyi kabaca çeker ve bir anda kırarak Marzia'nın boğazından aşağı fırlatır.

"Ama ben seninle bir gelecek göremiyorum. Bir gün kraliçe olacağı anlamına geliyorsa, babasının ona söylediği her şeyi yapmaya istekli bir kadın görüyorum. Ve bu seni bir fahişeden daha iyi yapmaz."

Marzia için çoktan verdiği zalim kararı hayal ederken tüylerim diken diken oluyor. Elini Marzia'nın omzuna koyuyor, Marzia onun sözsüz emrini anladığında gözleri açılıyor.

"Cyrus-"

Yavaşça elini tutuyor.

"Marzia. Sen bir fahişe misin, değil misin?"

Adamın önünde diz çökerken hafifçe titriyor. Titreyen ellerinin adamın pantolonuna kayarak onu çözmesini dehşet içinde izliyorum. Bakışları onun arkasına kayıyor ve bir anlığına benimkilerle buluşuyor; ben de ona biraz saygınlık kazandırmak için gözlerimi kaçırıyorum. Odasında alışık olduğum sesler

taht odasını dolduruyor. Boğulma sesleri havayı doldururken gözlerimi daha da sıkıyorum. Ne kadar sürer bilmiyorum ama yere yığıldığını duyduğumda neredeyse rahat bir alıyorum.

"Köle."

Kralın sesini duyduğumda sıçradım. Başımı kaldırıp bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, majesteleri?"

Yanına gelmemi işaret ediyor, ben de bacaklarımı zorluyorum ve bu sırada titriyorum. Önünde durana kadar yaklaştığımda dudaklarının köşesinin eğlenerek seğirdiğini fark ediyorum. Elbisemin eteğinden tutuyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Bu durum karşısında gözleri heyecanla doluyor. Elbisemin alt kısmını yırtıyor ve yırtık kumaştan bir parçayı bana uzatıyor.

"Düşese yardım edin."

Sesi zalimce. Dehşetimi dizginleyerek hafifçe eğiliyorum ve hızla ona yardım etmek için harekete geçiyorum. Gözleri kısılmış, yüzünün bir köşesi kralın menisiyle kaplanmıştı. Eğildim, kumaşı dudaklarına götürüp silmeye çalışıyordum ki bakışları benimkiyle buluştu ve beni bütünüyle yuttu. Hemen kumaşı ellerimden çekip alıyor ve beni sertçe itiyor.

"Benden uzak dur, köle."

Kıçımın üzerine sertçe düştüm, itişinin gücü beni beklediğimden daha uzağa itti. Cildim yerde böyle bir güçle sürüklenmekten dolayı yanarken acı içinde tıslıyorum. Ben ayağa kalkmaya çalışırken kralın kıkırdaması havayı dolduruyor. Kendini kenara çekip kadının diz çöktüğü yere doğru eğiliyor. Elini çenesinin altına daldırıyor ve başparmağıyla yüzüne dölünü bulaştırıyor.

"Sanırım ziyaretinizden döndüğünüzde babanıza söyleyecek bir şeye ihtiyacınız var. Daha sonra odama gel."

Gitmek için dönerken onun cevabını beklemiyor.

"Peki ya reddedersem?"

Konuşurken gözleri hâlâ yere odaklanmış durumda. Ama bu tehdit Cyrus'u korkutmuyor. Duvardan yankılanacak kadar yüksek sesle güler ve ona bir bakış bile atmaz.

"O zaman başkası olacak."

Avın başlangıcını simgeleyen boynuz sesleri duyulduğunda gerildim. Bu av, canavar imparatorluğunun düşmanlarına karşı başka bir savaşa gitmeden önce kralı onurlandırmak için. Kral ve ordusu tarafından yok edilmek üzere olan köy için korkuyorum. Bu köyü yerle bir etmek için bile hepsinin yeterli olacağından şüpheliyim. Benimkini mahvetmek için kralın kendisi yetti.

Onu biraz uzakta soylularla konuşurken görüyorum. İçlerinden birini tanıyorum.

Felix.

Bu etkinlik için giyinmiş, kralla konuşurken kalçasında bir savaşçının kılıcı duruyor. Yüzünde ilgisiz bir ifade var, gerçi onu ne zaman görsem hep mesafeli görünür. Ama kara gözleri sadece hayal edebileceğim bir dehşet yayıyor. Dimitri'nin burada olmadığını fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum. Yine de küçük bir parçam endişeleniyor. Eğer Dimitri burada değilse, bu Felix'in ona zarar verdiği anlamına gelebilir. Ama bu tür düşünceleri kafamdan uzak tutmalıyım. Özellikle de bugün aklımın başında kalmasını istiyorsam.

Etrafta kralın nişanlısını da arıyorum ama o ortalıkta görünmüyor. Kral uzun zamandır ilk kez dün gece odasında bulunmamı istemedi. Nişanlısı odada olduğu için olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda böylesine önemli bir olayda bulunmaması için onu ne kadar kötü yaraladığını da merak ediyorum.

"Köle."

Kafamı kaldırdığımda kralın göğsüne bir sadak bağladığını görüyorum. Ayarlamayı bitirdiğinde, bir hizmetkâr ona büyük bir yay uzatıyor ve o okunamayan ifadesiyle bana doğru yürüyor.

"Ava katılıyoruz," diyor geçerken.

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemeyerek protesto etmek için öne çıktım. "Biz mi, majesteleri? Bunun için ne hazırlandım ne de eğitim aldım-"

Arkasını döndü, öldürücü bir bakışla bana bakıyordu.

"Eğer sizi saklanmanız için bu ormana gönderirsem ve aradığımız hayvanlar gibi sizi avlarsam, kralınızı sorgulamanıza degecek mi?"

Yavaşça başımı

sallıyorum. "Hayır,

majesteleri."

Yüz ifadesi hafifçe sakinleşiyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "O zaman gel."

Hiçbir hizmetçi bizi sık çalılıklara kadar takip etmiyor. Durumun ciddiyetini anladıkça kalbim daha hızlı atıyor. Kralla birlikte tek başıma ormana doğru ilerliyorum. Gözlerimi sırtından ayırmıyorum. Geniş omuzları ve kaslı bir yapısı var. Beyaz saçları da her zamanki gibi toplanmış. Güzel bir yaratık kisvesi altında saklanan zalim ve korkunç bir canavar. Onu ne kadar uzun süre incelersem, neden halkının geri kalanından bu kadar farklı özelliklere sahip olduğunu o kadar çok merak ediyorum.

Kral bir derenin yanında durmadan önce bir süre yürüyoruz. Sessizce eğilip ellerini suya sokuyor ve ben de etrafımdaki yeşillığe bakmak için zaman ayırıyorum. Çok güzel ve bereketli. Bu orman bana içinde büyüdüğüm ormanı sorguluyor. Gökyüzünde parlayan güneşe doğru bakıyorum. Yakalandığımdan beri güneşi görmemiş ve hissetmemiştim. Sadece güneşin bana verdiği sıcaklığa odaklanarak bu andan kayboluyorum.

Bunu özledim.

Gözlerimi açıyorum ve yüzüne su sıçratan krala bakıyorum. Gözleri nehre odaklanmış, yüzü duygulardan arınmış.

"Dinlendirici bir gece geçirdin mi, Anna?"

Gözleri nehre odaklanmış durumda, bu yüzden benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Evet, Majesteleri."

Hafifçe kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor. Tam boyunda, sadece göğsüne geliyorum, bu yüzden rahatsız edici bir şekilde yakın dururken gözlerimi göğsüne odaklıyorum.

"Bana bak, Anna."

Ona itaat ediyorum, bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Koyu renk gözleri yüz hatlarımda üzerinde geziniyor ve aniden yüzüme uzanarak içgüdüsel olarak irkilmeme neden oluyor. Hafifçe kıkırdıyor ama eli sadece yanağımı okşuyor.

"Odamdaki varlığını özledim."

Konuşurken başparmağı yanağımı hafifçe okşuyor.

"Marzia göze batıyor ve çok kötü yatıyor. En azından sen yanımda olsaydın, biraz eğlenebilirdim. Gözlerindeki dehşeti görmek her zaman moralimi yükseltiyor," diye gülümsüyor.

"Keşke dün gece ona ne yaptığımı görebilseydin. Kesinlikle mahcup olurdun," diye devam ediyor gözleri üzerimde dolaşırken.

Gözlerine bakarken kalbimin hızı iki katına çıkıyor. Gözbebeklerinin karanlığı genişliyor, beni incelerken yılan gibi keskinleşiyor. Durumumun gerçekliği üzerime çökerken korkumun kokusunu alabildiğini biliyorum. Ormanda kralla yalnızım ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"I-"

Kralın ani ilgisini başka yöne çekmek için ne söyleyeceğimi bilemediğimden ağzımı kapatıyorum.

"Majesteleri, av," diye deniyorum.

Gölüyor, eli elbisemin yakasında geziniyor.

"Ben katılsam da katılmasam da av devam edecek. Canavarı avlamak için tüm güne ihtiyacım yok, kokusunu buradan alabiliyorum," diye devam ediyor, burnu boğazımın üzerinde geziniyor, "tıpkı senin kokunu alabildiğim gibi, köle."

Dili nabzımın üzerinde hafifçe yalarken ürperiyorum.

"Korkunuzun kokusu neredeyse elle tutulur gibi. Etrafımızı saran av gibi, sen de farklı değilsin. Beni çağırıyor."

Elleri elbisemin yakasının altına dalıyor ve göğsümü kavıyor. Nefes nefese kalıyorum, ellerimi ona doğru bastırıyorum ama o beni kolaylıkla hareket ettirerek bir ağaca yaslıyor.

"Majesteleri-"

"Sende ne var bilmiyorum ama onu becerdikçe, altımda kıvrananın sen olmasını daha çok istedim. Neden bir insan için böyle hissedeyim ki? Daha da kötüsü, bir köle için?"

Dudakları boğazıma bastırıyor, oradaki deriyi emiyor ve bu yabancı his içime bir adrenalin dalgası gönderiyor.

"Belki de üst sınıftan sıkıldım. Belki de arzularım tarif edilemez bir noktaya ulaştı. Belki de dokunmamın yasak olduğu tek şeyin tadını ."

"Bekle, lütfen-"

Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırırken sözümü kesiyor. Öpücüğü yakıcı, midemin çukuruna yerleşen bir sıcaklık gönderiyor içime. Hemen ellerimi göğsüne bastırarak mücadele ediyorum ama o benden çok daha güçlü. Geri çekiliyor, gözleri şehvetle dolu, şaşkınlık ve tahrik karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Başparmağını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirirken ona karşı titriyorum, eli boğazımın dibinde duruyor.

"Lütfen, Majesteleri, bunu yapmayın. Ben sadece bir köleyim. Hiçbir şey değilim. Benim gibiler için itibarınızı zedeleyemezsiniz- Agh!"

Elleri boğazımda sıkılaştınca sözüm kesiliyor. Bana bakarken şehveti bir anda kayboluyor, yerini kızgınlık alıyor.

"Bana ne ne yapamayacağımı söyleme, köle."

Cevap vermeye çalışıyorum ama faydası yok. Hiç nefesim kalmadı. Tam bayılacağımı düşündüğüm anda beni bırakıyor. Toprağa düşüyorum, yutabildiğim kadar hava yutuyorum. Kafamı kaldırdığımda bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra hızla üzerimi örtüyor ve yayını kaptığı gibi üzerimden geçiyor.

"Gel. Avlanalım."

K  pter Tselve

ANNALISE

T Kral saraydan ayrıldı.

Kral, adamlarıyla birlikte benimki gibi daha fazla k  y aramak i  in ormanın sınırına doğru yola   ıkalı bir haftadan biraz fazla oldu. Canavarları   ld  rmek i  in yapılmı   silahları barındıran k  yler. Kralın yokluğunun saraya bir s  k  net getirmesi ilgin  . Hizmetk  rlar bizi eskisi kadar sık d  vm  yor ve k  leler de ki  şilik kazanmı   durumda. K  leler arasında sohbet daha sık oluyor ama ben mesafemi korumaya   alı  ıyorum,   zellikle de kralın d  n    nden birkaç g  n sonra herhangi birimizin   lebileceğini d      nce. Kaybetmenin verdiği   z  nt  yle daha fazla uğra  mak istemiyorum.

Bug  n kralın odasına atandım. G  zetmen beni uzaktan izliyor ve   ld  r  lmeme neden olabilecek g  revlerden uzak tutuyor. Kral gitmi   olabilir ama G  zetmen bile onun beni tercih ettiğini fark etti. Bakı  lardan ka  arak sessizce   ama  ırhanelere doğru ilerliyorum. Kral, hizmet  i   niforması giyen tek k  le olduğum konusunda haklıydı.

Bana verilen g  revleri yapmama izin verilen tek k  le benim. Sıcak   ar  afları ipten   ekip sepete doldururken d    ncelerim

bitti. Kralın sözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Şanslıyım ki savaşını ciddiye alıyor ve itirafını gerçekleştiremeden gitti. Döndüğünde harekete geçmeyi planlıyor mu? Nasıl olur da sözünden döner ve adını lekeleyecek bir şey yapar?

Aklımdan her ne geçiyorsa, umarım saraydan uzakta geçirdiği zaman bana olan şehvetli ihtiyacını caydırır. Onu her türlü kadınla ağza alınmayacak şeyler yaparken gördüm. İsteyeceğim son şey, bu hareketleri benim üzerimde de yapması. Döndüğünde beni nelerin beklediğini düşünemiyorum bile. Giderken beni görmezden geldi, bana doğru bakmadı bile. Ama her geçen gün daha da kötü hissediyorum.

Çarşafarla dolu sepeti kaldırıp koridorlardan geçerek kralın odasına doğru ilerlerken gözlerimi yere indiriyorum.

Gün, kralın odalarını derinlemesine temizlemekle geçiyor. Başarılı bir savaştan sonra saraya döndüğü haberi ulaşmıştır.

"Şu çarşafı düzelt, köle."

Yatağı dikkatlice toplarken bir hizmetçi sinirli bir şekilde yanımdan geçiyor. Gözyaşlarımı görmesin diye sırtımı ona dönüyorum. Kral tarafından kaç insanın öldürüldüğünü düşünmek beni üzüyor. Gözlerimi aceleyle siliyorum, görevime odaklanmak için gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Kralın çarşafı son derece yumuşaktır. Köle kamerasında yataklarımız taşan, çarşaflarımız da kaşındıran artık malzemeden. Kralın yatağı ve çarşafı daha önce hiç görmediğim malzemelerden yapılmış, özgürlük günlerimde bile. Bu savaşın ne kadar faydasız olduğunun bir başka hatırlatıcısı.

Eski arşıfları sepete atarak yataktan uzaklaşıyorum. Yumuşak bir soluk dikkatimi kralın içkisinin bulunduğu köşeye çekiyor. Benimle birlikte temizlik yapması gereken hizmetkârlar onun şarabının bulunduğu sürahiyi bulmuşlar. Birbirleriyle kıkırdayarak sürahiyi açtıklarında gözlerim açılıyor.

"Maaşım böyle bir şeyi tatmama asla izin vermez," diye mırıldanıyor arkadaşına, kendilerine bir bardak doldururken.

Sessizce sepeti alıyorum. Hiçbir şey yapamam. Ben bir hizmetçi değilim; ben bir insanım. Onları azarlayamıyorum bile. Sanki bu kadar cüretkâr bir şey yaptıkları için öldürülmeyeceklermiş gibi kendi aralarında neşeyle kıkırdamalarını izlemek şok edici. Onlardan uzaklaşıyorum, odadan çıkmak için eski çarşaf sepetini alıyorum ki elbisemin yakasında sert bir çekiş hissediyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, köle?"

Yere atıldığında haykırıyorum, arşıflar sepetten dökölüyor. Hizmetçiler beni içeri alırken gözlerinde tiksintiyle başımda dikiliyorlar.

"arşıfları çamaşırhaneye götürüyordum," diye mırıldanıyorum.

Sarışın hizmetçi etrafımda dolaşarak kralın odasının kapısını kapatıyor. Olmak üzere olanı anladığımda midem dehşetle alçalıyor.

"Biz söyleyene kadar buradan ayrılmayacaksın," diye homurdanıyor sarışın, etrafımda dolanarak.

"Git köşeye otur."

Gözlerimi aşağıda tutuyorum, köşeye gitmeden önce arşıfları bir kez daha topluyorum. Hizmetkârlar sadece kralın içkisine değil, gardırobuna da girmenin yolunu buluyorlar. Cüppelerini gardıroptaki yerlerinden çıkarıp huşu içinde havaya kaldırıyorlar.

"Hiç bu kadar ince ipek gördün mü?"

Kahverengi saçlı canavar sarışına gülümseyerek bornozu omuzlarına doluyor.

"Kralın cübbesinin içinde iyi görünüyorsun. Belki de onun yatağına girmenin bir yolunu bulmalısın, Elisa," diye kıkırdıyor sarışın.

Her iki canavar da sürahiye doğru ilerliyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi şarabı içiyorlar. Kapıya odaklanmaya devam ediyorum ama önce onlar bana ulaşmadan gidemeyeceğimi biliyorum. Onlar doyana kadar kapana kısılmış durumdayım. Ama ben oturdukça, benimle ilgili niyetleri daha da netleşiyor.

Bakışlarım pencereye kayıyor. Güneş batıyor, yani Gözetmen odaları teftiş etmek için her an gelebilir. Ne yazık ki, sürahi alt sınırına ulaştı. Kral, birinin ondan içtiğini fark edecektir. Her iki canavar da her şeyi çok geç fark ediyor ama tam da tahmin ettiğim gibi bir planları var.

"Buraya gel, köle."

Midem bulanıyor. Beni suçlayacaklar.

Koltuğumdan kayarak onlardan uzaklaşıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Elisa'nın bakışları bana bakarken daralıyor. "Hayır mı?"

Karşı koymama fırsat vermeden bir anda odayı geçti ve eli yüzüme çarptı. Acı içinde haykırıyorum, oda etrafımda dönüyor. Kendimi yeniden yönlendiremeden, kollarımın ve bacaklarımın kapılardan uzaklaştırılıp odanın köşesine sürüklendiğini hissediyorum. Beni saçlarımdan çekerek kabaca sandalyeye oturtular.

"Bırak beni!"

Çığlık atarak ağzımı açıyorum ama onlar bunu şarabı boğazımdan aşağı zorla için bir fırsat olarak kullanıyorlar. Dişlerimi sıkarak öksürüyorum ve şaraptan boğuluyorum, ama kadınlar acımasız. Burnumu tutuyorlar ve

Ağzımı açıyorlar ki boğazımdan aşağı daha fazla sıvı akıtılsınlar. Bu şekilde ne kadar debelendiğimi bilmiyorum ama çok geçmeden düşüncelerim artık zihnime bağlı ve bedenim sanki uçuyormuş gibi hissediyor.

Ayaklarımı yere basmaya çalışıyorum ama oda dönüyor. Tek yapabildiğim sarhoş bir şekilde duvarlara çarpmak ve onları destek olarak kullanmak. Birçok denemeden sonra yere düşüp sırtüstü yuvarlanıyorum, canavarlar odanın öbür ucunda benim kötü durumuma kıkırdıyor. Çok yakında Gözetmen gelecek ve ben o kadar bitmiş olacağım ki beni bizzat infaz etmekten başka çaresi kalmayacak.

Artık düşüncelerimi kontrol edemediğim ya da onları uzak tutamadığım için zihnim oradan oraya sürükleniyor. Babamı, Dimitri'yi ve köyümü düşünüyorum. Onları düşünmek bile bu haldeyken göğsümde tedavisi mümkün olmayan bir ağrıya neden oluyor. Babama biçilen kaderi düşündükçe gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, hıçkırıklarım odayı dolduruyor.

Dizlerimin üzerine yuvarlanıp ayakta durmaya çalışıyorum ama bedenim birdenbire dayanılamayacak kadar ağırlaşıyor. Bakışlarımı bana bu durumu zorla yaşatan canavarlara çeviriyorum. Hâlâ kralın masasında oturmuş, kristalden yudumluyorlar. Eğleniyorlar ve bu gece sona erdiğinde de eğlenmeye devam edecekler. Kralın şarabını içtiğim ve gardırobunu karıştırdığım için suçu ben üstleneceğim.

Ayağa kalkmaya çalışıp kapıya doğru tökezlerken içimden acı bir kıkırdama geçiyor. Aslında bana bir iyilik yaptılar. Tek umudum ölümün benim için hızlıca ve kralın dönüşünden önce gelmesi. Tökezlemeye devam ediyorum, ayaklarım birbiri üzerine düşüyor, ta ki tamamen tökezleyip sert bir kas duvarına çarpana kadar. Güçlü eller beni sabitleyerek cesetten uzaklaştırıyor ve başımı kaldırdığımda kanım donuyor. Kral dehşet verici bir ifadeyle bana bakıyor, gözleri beni geçip hizmetkârlara kayıyor.

"Nedir bu?"

Erken dönmüş, kraliyet kıyafetlerini giymiş. Bakışlarım yüzünden kalçasında duran kılıca kayıyor. Beni nehirde bulduğu gün kullandığı bıçağın aynısı. Babamı öldürdüğü bıçakla aynı.

Kraldan uzaklaşıyorum, kırımın üzerine tökezlerken onu şok ediyorum.

"Majesteleri!"

Her iki hizmetçi de yere düşer ve başlarını yere bastırırlar.

"Onu temizlemesi için bıraktık ve geri döndüğümüzde şarabınızın içine girmişti, biz-"

"Dur," diye tersledi.

Hepimizin yanından geçip kılıcını kalçasından çıkararak masanın üzerine koydu. Hizmetkârların üzerinde durmak için hareket ederken sessizliğini koruyor.

"Çık dışarı."

Hemen ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorlar. Ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum ama vücudum çok ağır ve dudaklarımdan bir inilti çıkmadan önce dizlerimin üzerinde zar zor yükselebiliyorum.

"Sen değil."

Kral, gömleği de dahil olmak üzere kalan zırhını da çıkarıyor, ta ki üzerinde sadece bir pantolon kalana kadar. Kaslı formunu gördüğümde gözlerim açılıyor. Geçmişinde yaşadığı korkunç bir olaydan dolayı gövdesini saran belli belirsiz yara izleri dışında teni kusursuz. Bunların dışında, bu haftaki savaştan kalan taze yara izi görmüyorum.

Rahatladığında yüzünü bana dönüyor, koyu renk gözleri ilgiyle üzerimde geziniyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken sessiz, yerde diz çöktüğüm yere doğru eğiliyor. Yüzü pürüzsüz ve duygusuz. Ne hissettiğine dair hiçbir ipucu yok.

Bana doğru uzanıyor, irkiliyorum ama sadece başparmağını yanağımda gezdiriyor ve ben artık sessiz kalamıyorum.

"Beni zorladılar. Gitmeye çalıştım," diye .

Hafifçe kıkırdıyor.

"Tabii ki yaptılar."

"Geçirdiğim bir haftadan sonra sarayıma dönüp güzel bir gece uykusu çekmek istedim. Bunun yerine, nefret ettiğim köle odamda, benim şarabımla zil zurna sarhoş olmuş durumda."

Yatağına doğru yürüyor ve bir saat önce hazırladığım çarşafların üzerine uzanıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, kapıya bakarken

yalpalıyorum. "Ben gidiyorum Majesteleri, iyi geceler."

Beni anlıyor mu bilmiyorum ama fazla tökezlememe izin vermiyor.

"Buraya gel, köle."

Kralın oturduğu yere doğru ilerlemeden önce derin bir nefes alıyorum, beni incelerken gözlerinde eğlence parıldıyor.

"Beni uyanık tutmaktan sen sorumlusun. Şimdi uykuya dalmama yardım etmelisin. Bana bensiz geçirdiğin haftayı anlat. Eğer yapabilirsen."

O konuşurken sırtıyor ama benim zihnim alarmda. "Ben...
çamaşırıla başladım..."

Konuşurken bakışlarımı indirmeye çalışıyorum ama o
beni durduruyor. "Bana bak, Annalise."

Konuşurken gözlerimi kaldırıp onun gözlerinin içine bakıyorum ve haftamı ona aktarıyorum. Ben konuştukça, onun beni dinlediğine daha az ikna oluyorum. Ben konuşurken gözleri dudaklarımda. Ben tuvaletleri temizlediğimi anlatırken o da hareket ediyor. Eli saçlarıma gidiyor ve topuzumu tutan tokaları çekerek omuzlarımin etrafına dalga dalga düşmesini sağlıyor.

Beni incelerken odayı sessizlik kaplıyor, gözlerindeki karanlık değişiyor.

"Majesteleri-"

Söylediklerimle ilgilenmiyor. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyor. Bir süre kapıların önünde duruyor, kilidin yerine oturma sesi odada yankılanmadan önce düşünüyor.

Yüzünü bana döndüğünde nefesim kesiliyor, ifadesi bomboş.

"Majesteleri-"

"Bana geleceğinden bahset."

Bana doğru yürüyor, bunu yaparken her bir kası esniyor. Benden aldığını bile bile geleceğimi sorması ilginç. Ve sanırım tam da bu yüzden sordu; bu savunmasız halimde tamamen anlayabilmem için. Gözlerimde yaşlar oluşuyor ama birbirimize bakarken dökülmüyorlar.

Başımı hafifçe sallıyorum, onun transına kapılıyorum. "Hiç yok," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor, bana doğru uzanıyor, parmakları elbisenin yakasının etrafında kıvrılıyor. Aklım panik moduna geçiyor ve yatağının kenarını bacaklarıma değecek şekilde hissederek geri çekiliyorum.

"Hayır," diye tıslıyorum.

Cyrus gülüyor, tam boyunda duruyor. Güçlü gövdesiyle üzerimde yükseliyor ve ben birden kendimi hiç kadar küçük hissediyorum. Saçının bir teline , parmaklarının arasında döndürürken onu inceliyor.

"Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da. Ne olursa olsun, bu gece senin bakire amına gömüleceğim."

Kelimeleri söylerken sesi pürüzsüz, tenime bir ürperti gönderiyor.

Şu anda Dimitri aklıma geliyor. Gülüşü, parlak gözleri, her zaman olumlu tavrı. Onun teklifi ve koşulsuz sevgisi. O adam

Bedenimi vermem gerekiyordu.

Bir adam.

Canavar değil.

Ama Cyrus başımda dikilirken, bunun olmayacağı acı bir şekilde ortaya çıkıyor. Birkaç saniye önce bana itiraf ettirdiğı gibi, bir geleceğim yok. Ama kendimi bunu kabullenmeye ikna edemiyorum.

Başımı sallıyorum,
titriyorum. "Lütfen..."

Yalvarışlarım karşısında Cyrus'un gözleri kararıyor ve bir anda ortadan kayboluyor. Önümde durduğunda kesiliyor, elbisemi omuzlarımdan sıyrırken gürültülü bir gözyaşı odada yankılanıyor. O üzerimdeyken neler olduğunu anlamaya vaktim yok ve şarabın damarlarımda dolaşıyor olması da yardımcı olmuyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum, elbisemin parçalarına ve yatağın kenarına takılıyorum, dünyam altüst olurken çığlık atıyorum. Ama Cyrus hızlıydı. Beni yakalıyor, elleriyle belimi sıkıca sararak beni yatağı doğru çekiyor. ığlık atıyorum ve tekmeliyorum, ama hepsi sağır kulaklara düşüyor. Cyrus ellerimi başımın üzerinde kolayca sabitliyor, boştaki eli bacaklarımın arasında geziniyor ve kıvrımlarımın arasında bilerek oynuyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir his çökünce nefesim kesildi. Likörün sıcaklığı bu garip yeni hisle birleşince çok fazla geliyor ve kendimi onun altında kıvranırken buluyorum.

Bacaklarımın arasında sıvı birikiyor.

Parmağını sokarken "Hayır," diye inliyorum.

Bu duygu yabancı ama yine de daha fazlasını istiyorum. Sırtımı kamburlaştırıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve o da benden önce bu pozisyonda olan birçok kadından edindiğı ustalıkla meme ucuma yapışmak için bu fırsatı kullanıyor.

"Dur, lütfen."

Cyrus gülüyor, bana bakarken dili meme ucumun üzerinde geziniyor.

"Öyle diyorsun ama vücudun devam etmemi istiyor."

Bir parmağını daha sokarak iç duvarlarımı daha da genişletiyor. Zevk içimde kabarıırken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor. Daha önce hiç bu şekilde dokunulmamıştım, canavarların kralı bunu yapan ilk kişi.

Dudakları benimkileri kaplıyor, inlemelerimi yutuyor ve ben de bu fırsatı dudağını ısırarak için kullanıyorum. Ben tepki veremediğinden benden uzaklaşıyor, oda dönüyor ve bana sertçe vurduğu için görüşümde yıldızlar patlıyor. Bilincimi yeniden kazanmaya çalışarak ona bakıyorum, dudağındaki kanı siliyor. Önce elindeki kana, sonra bana bakıyor ama ben öfke yerine eğlence görüyorum.

"İstediğimi almamı engelleyebileceğini mi sanıyorsun? Ben canavarların kralıyım. Her şeye hükmederim. Talep ettiğim şeyden beni alıkoyamazsınız."

Pantolonunun bağlarından kurtulurken elleriyle bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Büyüklüğünü fark ettiğimde gözlerim büyüyor. Köşede durduğum onca geceden sikişin büyük olduğunu biliyordum. Ama içime girmek üzereyken onu bu açıdan görmek her şeyi tamamen farklı kılıyor.

Yuvarlanmaya çalışıyorum ama elleri belime dolanıyor ve girişime yerleşiyor. İçime girerken bir ritmi bile kaçırmıyor. Acı içinde haykırıyorum, ani saldırıdan dolayı çılgılık atıyorum. Kendini tamamen içime sokana kadar iki kez daha sokmadan önce hafifçe geri çekiyor.

Kollarımı başımın üzerinde tutarken altında hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum. Parmaklarından aldığım haz gitmiş, yerine beni kendine sığdırmak için inanılmaz bir şekilde gererken sıcak bir acı gelmişti. Beni rahatlatmak için ellerimi serbest bırakıyor ve ben de onları çıplak göğsüne bastırıyorum, teninin sıcaklığı o an göze çarpıyor.

"Bana bak, Annalise."

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. Canavarların kralı. Başkası için sakladığım şeyi zahmetsizce alan canavar. Gözlerinin içine baktığımda onun içime yerleştiğini hissedebiliyorum. Üzerime eğilip yanaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Sonra dudaklarımı kendi dudaklarıyla kaplıyor. Yavaşça çekilirken öpücüğü nazik, sadece tekrar itmek için. Tırnaklarım tenine batıyor, o bir ritim bulurken beni sabitliyor.

Dudaklarımdan bir inilti kaçarken kendimden nefret ediyorum. Beni nazikçe okşayıp her hamlesinde ona uymam için beni esnetirken, o anda zevk içime geri dönüyor. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor, boynumu emerken boğazımı ortaya çıkarmak için sıkıca çekiyor. Vücudum daha da yükselirken tırmanırken zevkle haykırıyorum, bir şeye ulaşmaya çalışıyorum.

Bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, beni inanılmaz bir şekilde gererken, beni aradığım serbest bırakmaya yaklaştırmak için itmeleri daha acil hale geliyor. Panik üzerime çökerken gözlerim açılıyor. Bedenim kendi aklına sahip oluyor.

"Bekle, bekle, Ahh!"

Vücudum kasılırken yeni bir his üzerime çöküyor, iç duvarlarım onun itici uzunluğuyla spazm geçiriyor. İçimdeki zevk roketleri gibi başımı geriye atıyorum, gırtlaktan gelen inlemelerim odada yankılanıyor. Cyrus'un ağzı benimkini kaplıyor ve inlemelerimi yutuyor, dili ağzımın içine dalıyor ve zevkime zevk katıyor.

Sonunda zevk dolu yüksekliğimden aşağı iniyorum, vücudum gevşek ve zayıf. Tırnaklarım Cyrus'un sırtını kazıyor ve dehşete kapılıyorum, hala içimde sertleşiyor.

Dudakları kulağımın yanında, boğazıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda geriliyorum. "Canavarların içtiği şarap senin türün için çok sert. Sabah bunu hatırlayacağından şüpheliyim. Ve seninle bu şekilde eğlenmeyi planlıyorum...

tamamen benim merhametimde."

Chapter TKirteen

CYRUS

W Beni ona bu kadar aşık eden şey ne? Güzelliği olmalı. Uyuyan formuna bakarken ne olduğunu anlayamıyorum. Onunla ilgili hiçbir şey olağanüstü değil. Geçmişi dışında, o bir insan. Yeteneksiz, zayıf ve bizim isteksizliğimizle var olan pis türün bir parçası. Yine de kendimi ona çekilmiş buluyorum. Kuzguni saçları ve kehribar gözleri beni bir siren gibi çağırıyor. Ondan akan masumiyet, onu çalmam ve benim olarak sahiplenmem için yalvarıyor.

Dün gecenin bu arzumu tatmin etmesini umuyordum. Her gece önündeki manzaraya dehşet içinde bakmasını her izlediğimde, bu onu daha çok istememe neden oluyordu. Ona seksin ne kadar zevkli olabileceğini göstermek istiyordum. Geceleri odamdaki her kadına verdiğim hissin aynısını ona da vermek. Ve her seferinde kendini Felix'in siktiği çocuğa verme fantezilerini itiraf ettiğinde, bu onu daha da çok istememe neden oluyordu.

O bir saplantı. Sade ve basit.

Dün gece arzumu daha da alevlendirmekten başka bir şey yapmadı.

Annalise uykusunda hafifçe kıpırdanıyor, tükettiği alkolün etkisiyle yanaklarında hâlâ küçük bir kızarıklık var. Bu hizmetçiler

onu o şarabı içmeye zorlayarak öldürmüş olabilir. Bu kadar dikkatsiz bir şey yaptıkları için onları idam ettirmeyi aklıma not ettim. Yine de onlara teşekkür etmeliyim. Aksi takdirde onun bedenini asla kendime mal edemezdim.

Her zaman yaptığım gibi sadece onunla oynamak istiyordum, ama onun gözleri kocaman ve masum, yanakları kızarmış, dokunulmayı bekleyen konuşmasını izledikçe kendime engel olamıyordum. Kendimi durduramadım. Ne üç kez yaptıktan sonra ne de yorgunluktan durmam için yalvardığında bile. Doyana kadar onun ırzına *geçtim*. Ve şimdi, güneş yavaşça sabah gökyüzüne yükseliyor. Ve o hala yatağında çıplak yatıyor, kanı çarşaflarımı boyuyor.

Yumuşakça gülüyorum.

Eğlenceli bir geceydi. Ama bir daha asla olamaz. Ben canavarların kralıyım. Eğer biri bir insanla oynadığımı öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder. Ama o hatırlamayacak ve ben de bundan bahsetmeyeceğim. Sadece tadına baktıktan sonra kendimi kontrol edebileceğimi umabilirim.

Yataktan kalkıyorum, onu itip kakmamak için nazikçe kucağıma alıyorum. Uyanmadan önce onu gizlice kölenin odasına geri götürmeliyim.

Annalise

Acı içindeyim.

Ve nedenini bilmiyorum.

Acıyan yerlerimi sıkmasından korktuğum için çok sıkı bağlamamaya çalışarak elbisemin korsesini yavaşça bağlıyorum.

Kral geri döndü ve zaferinin şerefine saray hafta sonunda bir baloya ev sahipliği yapıyor. Bu da tüm kölelerin ve hizmetkârların bu süre zarfında sarayı soyluların gelişi için hazırlamakla meşgul olacağı anlamına geliyor. Benim için bu sadece en kötüsüne işaret ediyor. Verdiğimiz savaş kaybedilmiş bir . Gülünç bir şekilde yenildik. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek ve ben bu sarayda öleceğim.

"Sen."

Bir muhafız kölelerin odasına girerken kafamı kaldırıyorum. Burnunu tiksintiyle yukarı çevirirken ölü gözleri küçümsemeyle üzerime düşüyor.

"Kral sizi çağırdı."

Gitmek için dönerken onu iri gözlerle izliyorum. Benden bu kadar erken ne isteyebileceğini düşünmeye çalışırken aniden terleyen avuçlarımı elbiseme siliyorum. Hizmetçiler şarabı zorla boğazımdan geçirdikten sonra dün geceye dair çok az şey hatırlıyorum. Ama bu sabah uyandığımda yatağıma geri dönmüştüm ve her yerim ağrıyordu.

Sessizce gizli koridorlardan geçerek kralın odasına doğru ilerliyorum. Sadece yakalanmadığımızı ve bir şekilde sağ salim yatağıma ulaştığımızı varsayabilirim. Daha önce de şarap içmiştim. Babam özel günlerde içmeme izin verirdi. Dimitri ile sarhoş geceler bile geçirdim.

Ama bu şarap yıllardır tattıklarına hiç benzemiyordu. Bu şarap çok güçlüydü ve yere düşmekten başka bir şey hatırlamıyorum.

Sarayın ana salonuna adımımı atarken parlak güneş ışığından ürküyorum. Şarap çok güçlüydü, etkileri geçmişte içtiklerimden daha kötüydü. Köşeyi dönüp kralın kapısına yaklaşıyorum. Muhafızlar sessizce bana bakıyor ama tek kelime etmeden kapıya iki kez vurduktan sonra kapıları iterek açıp kralı gösteriyorlar.

Pencerenin yanında, sırtı bana dönük, gömleksiz bir şekilde duruyor. Saçları da dökülmüş, tuhaf rengi dikkatimi çekiyor. İçeri girdiğimde yüzünü bana dönüyor, gözleri vücudumda geziniyor. Bakışları beni soymaya devam ediyor ve dehşete kapılıyorum, vücudum Dimitri'ye verdiği tepkiyi veriyor. O da fark etti. Kaşlarını kaldırmadan önce ağzının köşesi hafifçe seğiriyor ve onu selamlamak yerine dik dik baktığımı fark ediyorum.

Eğilip bakışlarımı indiriyorum.

"Günaydın, Majesteleri. Savaşta zaferle döndüğünüzü gördüğüme sevindim."

Hafifçe kıkırdıyor ve yanımdan geçip bir sandalyeye doğru yürüyor. Otururken gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

"Öyle misin?"

Yüzümü ona dönüyorum, tuhaf bir ifadeyle beni izliyor. "Döndüğüme memnun musun?"

Beni incelerken dudaklarında hain bir gülümseme oluşuyor. "Evet."

Bakışlarım onun yanından yatağa kayıyor. Buruşuk çarşaflarda kan var. Cyrusa dönüp bakıyorum ama üzerinde görünür bir yara yok. "Annalise."

Sesi beni gezintilerimden çekip çıkarıyor.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor başını eğerek.

Ondan çok uzak olduğunu bildiğim halde bu kadar insani bir şey yaptığını görmek tuhaf bir şey. Köyümüze gelen askerler canavarlarla ve onların gerçek doğasıyla ilgili hikâyeler anlattılar. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca yakından gözlemledikten sonra, hikayeler onların hakkını vermiyordu.

"Beni çağırdığınız söylendi Majesteleri. Ben sadece neyin temizlenmesi gerektiğini görmeye çalışıyordum."

Cyrus benimle alay ediyor.

"Dikkatinizi gerektiren bir şey yok. Ama benim için bir soruya cevap vermeni istiyorum."

Masanın altına uzanıp yarısı boş sürahiyi çekerken gözlerim açılıyor. Onu masanın üzerine, mükemmel bir şekilde görebileceğim bir yere koyduğunda kalbim göğsüme çarpıyor. Nasıl tepki vereceğimi ya da verip vermemem gerektiğini bilmiyorum. Ama bedenim bana çoktan ihanet etmişti.

Kalp atışlarımın arttığını duyduğu anda gülümsüyor.

"Majesteleri-"

Küçük bir adım geri çekiliyorum, bacaklarımın arasındaki sızı hareketimden dolayı alevlenirken acıyla irkiliyorum. Hareketlerimi fark ediyor, gülümsemesi derinleşiyor.

"Acı çekiyor musun, Anna?"

Yine benimle oynuyor ama nedenini bilmiyorum. Söyleyecek söz bulamayıp başımı sallıyorum. Hızla ayağa kalkıyor, bana niyetle yaklaşıyor. O yaklaştıkça içimdeki dehşet daha da artıyor. Üzerimde dururken gözlerimi göğsünde tutuyorum, yüzümden bir bukleyi itiyorum.

Bana doğru eğildi, dudakları kulağımdan birkaç santim ötedeydi. "Sana bir soru sordum."

Kapının alınmasıyla rahat bir nefes alıyorum ve onun sataşmaları kesiliyor. Gerçi bu kesintiden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aksine, daha heyecanlı görünüyor.

"Girin."

O benden uzaklaşırken kapılar açılıyor ve dün geceki hizmetkârlar içeri girerken gözlerim dehşetle açılıyor. Kolları önlerinde bağlı, yüzleri kan içinde. Odaya adım attıktan saniyeler sonra gözleri üzerime düşüyor, ifadelerinde öfke belirliyor. Cyrus arkamda dimdik duruyor, sözleri havayı doldururken buz gibi.

"Dün geceden bu yana geçen saatler içinde terbiyeni mi unuttun?"

Her iki hayvan da dizlerinin üzerine çökerek kralı selamlıyor. Kral başlarında durup onlara küçümseyerek bakarken sesleri titriyor. O konuşurken bakışlarımı Cyrus'a odaklıyorum. Kullandığı ton, yemek salonunda canavarlara hizmet ettiğim geceden beri duymadığım bir ton.

"Görünüşe göre unuttuğunuz tek şey kuralları değil."

İniltileri arttıkça gözlerim açılıyor. Bundan kurtulamadık. Biri bizi yakaladı. Gözetmen olmalıydı yoksa burada bu duruma tanıklık ediyor olmazdım.

"Sevinin. Haddini aştığında ne olacağı konusunda hizmetkâr arkadaşlarına örnek olacaksınız. Krala ait olana dokunmayacaksınız. Beni rahatsız eden herkesi öldürürüm."

Kadınlar ağlar ve yalvarır ama hepsi kulak ardı edilir. "Kimin fikriydi bu?"

Cevaplarını düşünürken sessizlik havayı doldurur, ancak ilk konuşan sarışın olur.

"Hepsi oydu, majesteleri! Köle! Şarabı çaldı ve giysilerinizi karıştırdı. Onu azarladık ama-"

Cyrus elini omzuna koyunca sözünü kesiyor. Dokunuşu nazik, ifadesi boş.

"Kalk."

Ayağa kalkar ve kahverengi saçlı yaratık yüzünü yere bastırarak diz çökmeye devam eder. Cyrus onun etrafında dönüyor ve tam arkasına geldiğinde duruyor. Boynuyla omuzlarının birleştiği yere yumuşak bir öpücük kondururken gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu onu kadınları sikmeden önce yaparken gördüğüm bir şey. Sadece, onu soymuyor. Elleri başını sabit tutmak için yukarı kalkıyor ve ısıırıyor, dişleri etini deliyor.

Yaradan kan akarken ve kadının çığlıkları odayı doldururken gözleri benimkilere odaklanmış durumda. Kadının bağlı elleri yukarı uzanıyor, onu itmeye çalışıyor ama elleri adamın teniyle buluştuğu anda adamın tutuşu sıkılaşıyor ve adam bükülüyor. Gürültülü bir çatırtı duvarlarda yankılanıyor ve cansız bedeni yere yığılıyor, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülüyor. Kız ölürken dehşet içinde izliyorum, Cyrus cansız bedenine tiksintiyle bakıyor. Dudaklarındaki kanı silip yere tükürüyor.

"Sanırım sorumlu kişi oydu."

Cyrus kahverengi saçlı canavarın hizasında diz çöküyor ve kanlı parmaklarıyla çenesini kaldırıyor. Ona konuşma fırsatı vermiyor, eliyle boğazından yakalıyor. Beklediğim gibi onu boğmuyor. Sıkıyor. Sıkmaya devam ettikçe damarlarıma korku doluyor, parmak uçlarında kan birikiyor. Tam boğazını ve omurgasını ezerken çıkardığı  ıtırtı sesiyle başka tarafa bakıyorum.

Sonunda tekrar ona bakacak cesareti bulduğumda, bakışları çoktan benimkilere odaklanmıştı. Ellerim ağzımı kapatıyor, hı kırıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Cyrus alay ederek ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor. O yaklaştıkça ben daha şiddetli bir şekilde titriyorum.

Sırada ben varım. Ölümün yüzüne bakıyorum.

Tam durduğunda gözlerimi göğsünden ayırmıyorum.

"Annalise. Bana bak."

Deniyorum. Gerçekten deniyorum ama vücudum felç oldu. Kabaca yanaklarımı tutuyor, parmakları ve yüzüm arasında kan sızıyor. Bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorlarken korku içinde inliyorum. Gözleri öldürücü.

"Kırbaçlanacaksın. On beş ."

Cyrus cansız bedenleri işaret ederek benden uzaklaşıyor.

"Kanı temizleyin."

Yatağın yanına doğru ilerliyor, çarşafı dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bana bakıyor, gözlerinde anlamadığım bir bilgi var.

"Bütün kan."

Chapter Fourteen

ANNALISE

"Ah!"

Hizmetçi sırtımı ve kollarımı hafifçe silerken acı içinde tıslıyorum. Kızgınlıkla dilini tıkırdatıyor.

"Sus. Kendini şanslı saymalısın. Bırakın bir köleyi, suçlular bile genellikle kırbaçtan kurtulamaz. Tedavi edildiğin için minnettar ."

Bezi açık yaralarımın kabaca bastırıyor, acıdan bağırarak için dudağımı ısırıyor. Hizmetçiler köleleri cezalandırmak ya da öldürmek için her türlü bahaneyi ararlar. Bu da farklı değil, özellikle de sırtımı ovma şeklinden.

"O iki hizmetçi kralı gücendirecek kadar aptaldı. Yine de sen sağ çıktın."

Acı acı kıkırdıyor, bezi bir kez daha sırtıma saplıyor. Dudağımı daha sert ısıyorum, haykırmamaya çalışmaktan ağzıma kan tadı doluyor. "Seni öldürmeli. Geldiğin köy tehlikeli bir köydü. Hepimiz için bir risk oluşturuyorsun. Muhtemelen onu büyüledin. Belki de ben ona büyüü bozma iyiliğini yap-"

"Brigida."

Gözetmen odaya girerken hizmetçi benden uzaklaşıyor ve hafifçe eğiliyor. Gözleri küçümseyerek üzerimde geziniyor ve kızgınlıkla ona bakıyor.

"Kral burada." Yüzüne vururken irkilerek başka tarafa bakıyorum.

"Onun kurallarının üstünde olduğunuzu düşünecek kadar aptal olmayın. Birinizin daha haddini aşmasına izin vermeyeceğim."

Brigida acı içinde yüzünü tutar.

"Özür dilerim, affet beni."

Sessizlik üzerimize ama sonunda yumuşadı.

"Çık dışarı."

Ayak seslerinin hızla uzaklaştığını duyuyorum ve Gözetmen başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüyüp iterek açıyor.

"Majesteleri."

Cyrus'un içeri girdiğini duyuyorum, ayak sesleri bana geliyor. "Bizi yalnız bırak."

Sesi odada yankılanıyor ve Gözetmen yavaşça eğilerek odadan çıkıyor ve beni kralla yalnız bırakıyor. Cyrus sırtıma bakarken sessiz. Parmaklarının yaralarımda hafifçe gezindiğini hissettiğimde irkiliyorum.

"Şanslısın."

Ona bağırarak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Kralı gücendiremem. Gözlerimi her kapattığımda, o hizmetkârı bekleyen korkunç ölümü düşünüyorum. Tüm bunların korkunç vahşeti anlaşılmazdı.

"Bana ne anlat," diyor.

Parmakları hala sırtımda geziniyor.

"Anlamıyorum-"

"Neden odamda hizmetçilerle birlikte sarhoştun?" Sesi garip bir şekilde yumuşak.

"Bana teklif ettiler-"

Yüksek sesle kıkırdıyor. Elimi tutarak yavaşça oturmama yardım ediyor ve ben de yırtık battaniyeyi çıplak göğsümün üzerinde tutmak zorunda kalıyorum. Beni izlerken gözleri belirgin bir şekilde büyüyor, ama duraklıyor, dudaklarında bir kaş çatma beliriyor. Gözleri dudaklarıma odaklanıyor ve bana doğru uzanıyor.

İrkiliyorum, gözlerimi kapatıyorum ama başparmağının alt dudağıma hafifçe süründüğünü hissediyorum. Gözlerimi açtığımda tuhaf bir ifadeyle ağızımdaki kana bakıyor.

"Majesteleri?"

Sonunda bana baktı.

"Anna. Onu kendi özgür iradenle içmediğini biliyorum. Bana yalan söylemenin bir faydası yok. O hizmetkârlar hatalarının bedelini hayatlarıyla ödediler. Ve sen de bedenle ödedin. Bu yüzden işini kolaylaştır ve bana dürüstçe cevap ver.

Gözlerimi aşağıya dikiyorum ve o da bakışlarımı kaldırmak için parmağını nazikçe çenemin altına koyuyor.

"Bana bak."

Kara gözleri beni bütünüyle yutuyor. Battaniyeyi göğsüme daha sıkı bastırıyorum. Bakışları aynı anda hem korkutucu hem de talepkâr ve sözcüklerin ağızımdan çıkmasını engelleyemiyorum.

"Onlar... şarabı denemek istediler... Bana verilen görevi yapıyordum, odaları temizliyordum ve yakalanırlarsa beni günah keçisi olarak kullanmaya karar verdiler çünkü şarabın kaybolduğunu ve sarhoş bir köle olduğumu fark ettiğinizde bunun için öldürülecektim."

Gözleri yüzümde geziniyor.

"O şarap seni öldürebilirdi, Anna."

Beynim durduramadan dudaklarım hareket ediyor.

"Neden umursuyorsun ki? Ben sadece bir köleyim. Aylar önce ölmüş olmalıydım."

Cyrus'un tüm tavrı benim patlamamla değişti. Hatta gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karardı. Bir anda eli boğazıma dolanıyor ve anında hava kaynağımı kesiyor. Hemen ellerine uzanıyorum, onları uzaklaştırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ellerin altında çatlamakla tehdit eden kemiklerimin baskısını bile hissedebiliyorum.

Tek kelime etmiyor. Sadece bana bakıyor, hayatım için savaşmamı izliyor. İzlerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Dünyam kararıyor, parmaklarım soğuyor. Ve tam her şeyi bitireceğini düşündüğüm anda beni bırakıyor.

Öne doğru eğilip öksürüyorum, aynı anda hem nefes almak hem de boğazımı rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. Beni yukarı çekerken elleri kabaca saçlarımın arasından geçiyor.

"Seni hâlâ dilin kesilmiş halde dolaştırabilirim, köle. Seni eğlendirmemi nezaketle karıştırma. Unutmayın ki ben her şeyden önce sizin kralınızım."

Sözlerinin duyulduğunu hissettiğinde beni serbest bırakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

Kral eski yöntemlerine geri döndü.

Odanın köşesinde duruyorum, elimde bir tepsi yemek, adam başka bir kadınla kendini tatmin ederken. Kadın elleri ve dizleri üzerinde

kabaca içine girip çıkıyor, kadının zevk iniltileri odayı dolduruyor. Kralla seks yapmak için bu kadar hazır olan bu kadınların kim olduğunu merak ediyorum. Nişanlısı olan bir kral. Bu beni canavar toplumu hakkında daha da meraklandırıyor. Görünüşe göre tüm tebaası ondan korkuyor.

Boğuk hırıltıların sesi odayı dolduruyor ve başımı kaldırdığımda kralın elini kadının boğazına doladığını görüyorum. Onu boğuyor. Elini boğazından çekmeye çalışırken gözleri kocaman ve korku dolu. Ona bakarken yüzündeki kızgınlık belirginleşiyor ve gözleri yavaşça yükselip odanın öbür ucundaki benimkilerle buluşuyor. Boğazını sıkıca kavıyor ve ortalık sessizleşiyor. Sadece Cyrus'un onu sikerken çıkardığı ses duyuluyor ve kadın yavaş yavaş bilincini kaybediyor. Bir şey söylemeli miyim yoksa onu kendi haline mi bırakmalıyım bilmiyorum.

"Majesteleri," diye mırıldandım.

İleriye doğru küçük bir adım atıyorum. Gözleri bana odaklanmış durumda. Transa geçmiş gibi görünüyor.

"Majesteleri," diyorum daha yüksek sesle. "Onu öldürüyorsunuz."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, eğilip yanağına bir öpücük kondururken gözleri benden uzaklaşıyor.

"Öyle miyim?"

Bana dik dik bakıyor, cevap vermemi bekliyor ama vermiyorum. Onu kızdırdığımı biliyorum. Başımı eğip geri çekiliyorum. Sonunda kızın boğazını serbest bırakıyor ve kız baygın bir şekilde yere yığılıyor. Kral ayağa kalkarken yumuşak bir nefes alıyorum, cübbesini omuzlarına çekip kapıya doğru ilerlerken ona bir bakış bile atmıyor.

"Gel."

Odasından çıkarken onu takip etmek için hareket ediyorum ve en yakındaki muhafıza komutunu iletiyorum.

"Uyandığında saray doktoru ona bir baksın."

"Anna, korkmuş görünüyorsun."

Buharlı odadaki köşemden başımı kaldırdığımda Cyrus'un bana eğlenceli bir sırıtışla gülümsediğini görüyorum. Bu gece banyo yapmak istediğine karar verdi. Bu saatte personelin yarısı uyuduğu için benden başka kimsenin bulunmasını gerektirmeyen geç bir banyo. Suyun sıcaklığından odaya yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"Eğer buysa, o yaşıyor." "Evet, majesteleri," diye fısıldadım.

Beni daha önce boğduğu için hala morluklarım var ve ben bayılana kadar bunu yapmadı. Uyandığında nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum. Yavaşça başımı kaldırıp Cyrus'a bakıyorum. Hâlâ o garip yüz ifadesiyle beni izliyor. Geri döndüğünden beri yüzünde aynı ifade var ve ben bunu anlamıyorum.

Ya da onu.

"Vücudun nasıl?"

Bunu söylerken gülümsüyor. Ondan gelen gerçek bir endişe hissetmiyorum, bu da sözlerinin yakalayamadığım çift anlamlı olduğu anlamına geliyor.

"Sorun yok, majesteleri. İlginiz için teşekkür ederim."

Kıkırdıyor.

"Gel. Bana katıl."

Emriyle gözlerim açılıyor. Reddetmek üzere olduğumu biliyor çünkü kesiyor.

"Şimdi."

Yavaşça banyoya doğru ilerliyorum, tepsiyi yanına yere koyuyorum.

"Kıyafetlerinizi çıkarın."

Gözleri benimkilerden hiç
ayrılmıyor. Derin bir nefes
alıyorum.

"Majesteleri, lütfen-"

"Şimdi, Annalise."

Titreyerek arkama uzanıp elbisenin bağcıklarını çözüyorum. Omuzlarımda gevşiyor ve daha fazla düşmesini istemediğim için orada tutuyorum. Cyrus'un gözleri beni izlerken o korkunç renk tonuna doğru açılıyor. Sudan çıkıp havuzun kenarında duruyor.

"Anna. Eğer onu senden çıkarmak zorunda kalırsam, giyecek hiçbir şeyin olmayacak.

Peki çıplaklığınızı Gözetmen'e nasıl açıklayacaksınız?"

Ellerimi yavaşça kaldırıp elbisenin düşmesine izin
veriyorum. "Şimdi, buraya gel."

"Majesteleri, sırtım kanıyor. Kesinlikle-" "Annalise,"
diye tersledi.

Hemen çenemi kapatıp suya doğru ilerliyorum. Sıcak ama ağrıyan bedenime karşı rahatlatıcı bir his veriyor. Cyrus okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

"Böyle bir vücuttan çok utanıyorsun," diyor eğlenerek.

Gözleri üzerimde dolaşüyor, çıplak halimi inceliyor. Sadece Dimitri'nin görmesini istediğim bir şey.

"Sevgilerinize karşı bu kadar utangaç olmayı mı planlıyordunuz?"

Gözlerimi sıkarak yaşların düşmesine izin veriyorum ve Cyrus'un içten bir kahkaha atmasını sağlıyorum.

"Söyle bana, Anna. Sence hayatının bu noktasında senin bekaretini istiyor mu?"

Sırtım ona dönük olacak şekilde beni yönlendirmek için ellerini kullanıyor. Parmaklarıyla yaralarımın izini sürdüğünde irkiliyorum.

"Cevap ver bana."

"Artık onunla ilgili hiçbir hayalim yok, Majesteleri. Onunla bir gelecek düşünmüyorum."

Düz avucunu sırtıma koyuyor ve bir saniye sonra üzerime bir sıcaklık yayılıyor. Yaralarım bir an için karıncalanıyor ve kırbaçlandığımdan beri hissettiğim acı aniden yok oluyor. Cyrus avucunu sırtımda gezdiriyor ama acı yok. Arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Ne yaptın sen?" Şaşkınlıkla sordum.

Cevap vermiyor, sadece bir kez daha oturmak için hareket ediyor ve vücudunu suya batırıyor.

"O zaman ne öngörüyorsunuz?"

Sorumu duymazdan gelerek kendi sorusunu yöneltiyor. "Hiçbir şey," diye fısıldıyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor, cevabımı alıyor. "Buraya gel."

Bacaklarımı suyun içinde hareket ettireceğim. Ona yeterince yaklaştığımda, elime uzanıyor ve beni daha yakına çekiyor. Nefesim kesiliyor ama beni bırakmıyor. Elimi gittikçe aşağı çekerken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Elimi ereksiyonunun üzerine koyduğunda korku beni sarsıyor. Çekmeye çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Majesteleri-"

"Hisset beni, Anna. Neye sebep olduğunu görüyor musun? Senin endişelerin yüzünden daha önce bitiremedim."

Konuşurken gözlerinde uğursuz bir bakış var ve bu beni korkutuyor.

"Anna'nın başına açtığınız belalar.... ya da bu sarayda yaşananlar hakkında en ufak bir fikriniz bile yok."

Beni kendine çekiyor, eli göğsümün üzerinde geziniyor ve belime geliyor. İçimden bir inilti kaçıyor ama kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu gece onun gazabına uğrayan tek kişi benim.

"Eğer ben başka bir kadınla birlikteyken sözümü kesersen-"

Kavrayışı o kadar sıkılaşıyor ki bileğimde küçük bir patlama hissediyorum. Acıyla haykırıyorum ama yine de bırakmıyor.

"Ben doyana kadar onun yerine sen geçeceksin. Bu sözleri unutma Anna. Sabrım tükendi."

Chapter Figteen

ANNALISE

T Saray bir kraliyet balosuna ev sahipliği yapıyor. Balo beş gün sonra ve kraliyet terzisi kralın takım elbisesi üzerinde son dakika rötuşlarını yapıyor. Sessizce bakıyorum

Yaşlı adam pahalı kumaşa bir iğne daha batırıyor. Koyu renk gözleri kralla aynı karanlığı taşıyor. Sarayın canavarlarının aksine nazik görünüyor.

Babam bir keresinde bana canavarların çok hiyerarşik olduğunu söylemişti. Canavarlar arasında rütbe son derece önemlidir. Kral sadece canavarların en güçlüsü olmakla kalmaz, aynı zamanda onun gücüyle boy ölçülebilecek kimse de yoktur. Canavarlar güçlü olanın geliştiğine inanır ve toplumlarını bu korkunç inanç üzerine inşa ederler.

"Bu şimdiye kadarki en iyi işim olacak, Majesteleri."

Terzi paltoyu Cyrus'un kollarından çekip alırken gülümser ve kendi hizmetkârlarına teslim eder. Hizmetkârları olduğuna göre kendisi de zengin bir canavar olmalı. Ama o kadar yetenekli olmasa kralın kıyafetleriyle neden ilgilensin ki?

"Görmek için sabırsızlanıyorum, Cedric. Karına selamlarımı ilet. Kutlamada ikinizi de görmeyi umuyorum."

Cyrus adama gülümsüyor, bu manzara beni şaşırtıyor. Terzi odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatarak beni bir kez daha kralla yalnız bırakıyor. Beni tedirgin eden bir şey var. Cyrus banyodaki o geceden beri bana dokunmadı. Sevdığı gibi benimle dalga bile geçmedi. Ama hep o garip yüz ifadesiyle beni izliyor. Bir şeyler mi planlıyor bilmiyorum, özellikle de içsel düşüncelerini neredeyse hiç dile getirmediği için.

Cyrus gömleğini kaptığı gibi çalışma odasındaki masaya doğru yürüyor. Kolaylıkla başının üzerine geçiriyor ve beklentiyle bana bakıyor. Ona doğru ilerliyorum, bağlamak için gevşek ipleri tutuyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve bu beni her olduğu gibi bu sefer de geriyor. Ben görevimi tamamlarken sessizlik üzerimize çöküyor, Cyrus'un bakışları tamamen bana odaklanmış durumda. Hafifçe eğilip geri adım atıyorum ama o uzanıp yaralı bileğimi tutuyor.

Gözlerimde korkuyla ona bakarak bir nefes veriyorum ama o bana bakmıyor. Bileğime bakıyor. İnceledikten sonra nihayet konuşuyor.

"Acıyor mu?"

Deri çoktan iğrenç bir mora dönüştü, kemik hala acayip bir şekilde şişiyor. Acıdığı kesin ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Hayır, Majesteleri."

Cyrus usulca kıkırdıyor, başka bir şey söylemeden etrafımdan dolaşıyor ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bırakıyorum. Geçen geceki sözleri kulaklarımda çınlıyor ve beni sürekli tetikte tutuyor.

"Anna'nın başına açtığınız belalar.... ya da bu sarayda yaşananlar hakkında en ufak bir fikriniz bile yok."

Yavaşça ona doğru dönüyorum. Sırtı bana dönük, masasının üzerine eğilmiş, masanın üzerinde dağınık halde duran eşyalara bakıyor.

"Hiç baloya gittin mi, Anna?"

Ben cevap verirken sırtı bana dönük.

"Hayır, majesteleri."

Cyrus gülüyor ve kaşlarını kaldırarak bana dönüyor.

"Gerçekten mi? Halkınızın övgüyle bahsettiği kral, efsanevi zaferlerinden en az biri için tebaasını hiç kutlama gecesine davet etmedi mi?"

"Hayır, Majesteleri. Kral ya da savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki ya seni yetiştiren adam? En azından kraldan hiç bahsetmedi mi?"

Cyrus'un sesi dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. Sanki babam hakkında benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi meraklı bir ifadeyle beni izliyor.

"Babamı mı kastediyorsunuz, Majesteleri?"

diye sordum. Cyrus yüzünü buruşturarak beni dikkatle inceliyor. "Elbette."

"Hayır. Babam kral hakkında hiç konuşmadı. Babam hakkında neden bilgi edinmek sorabilir miyim, Majesteleri?"

Omuz silkip kıyafetlerinin geri kalanını giymeye devam etmeden önce bir an bana bakıyor.

"Yetiştirilme tarzınızı merak ediyorum. Ve neden kralınızın korumasından bu kadar uzakta olduğunuzu."

Cyrus yetiştirilme tarzımla ilgili kendi cevaplarını düşünürken oda sessizleşiyor. Sonunda konuşmayı keserek kapıya doğru ilerliyor. "Gelin.

Şimdilik katılmamız gereken bir toplantı var."

Toplantı her zamankinden farklı. Katılanlar arasında soylular yok, sadece askeri liderler olduğunu tahmin ettiğim kişiler var. Onları akşam yemeklerinde ya da

Cyrus toplantılara katılmama izin vermiyor. Ama şimdi hepsi tek bir yerde toplanmış durumda. Liderler teker teker odaya girip Cyrus'u son zaferinden dolayı tebrik ederken sessizce Cyrus'un arkasında duruyorum. Henüz savaşla ilgili herhangi bir detay duymadım ama bu canavarların tepkilerine bakılırsa önemli bir savaş olmuş olmalı.

Odaya dokuz canavar giriyor, her birinin yanında bir hizmetkâr duruyor. Katılan tek insan benim. Krala selam vermek için yaklaşan her canavarın beni içine çeken korkutucu bir aurası var, krallarını selamlarken bakışları benden kaçıyor. Bu bir savaş toplantısı olmalı. Kral az önce zaferle döndü ve sadece ordusunun bir parçası olan canavarlar katılıyor. Tek soru şu, ben neden buradayım? Eminim Cyrus bana bu kadar güvenmiyordur.

Son görevlinin de gelmesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Korkutucu canavar odaya girdiğinde gözlerim hafifçe açılıyor, bakışları bir kez daha etrafındaki dünyaya kayıtsız kalıyor.

Felix.

Korkunç bir canavar. Sadece uzun değil, aynı zamanda son derece yapılı. Kaslı vücudu giysilerinin kumaşından kolayca görünüyor. Koyu renk saçları, yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarmak için geriye doğru itilmiş. Güzel olduğu kadar ürkütücü de. Bakışları odanın üzerinde kayıyor ve Cyrus'un gördüğü saygının aynısını emrediyor. Canavarlar bile onu selamlamak için eğiliyor.

Felix'in hizmetçisi arkasından içeri girdiğinde kalbim duracak gibi oluyor. Dimitri odaya girerken gözlerini yere dikmişti. Gözleri bir zamanlar içinde çok fazla ışık ve neşe barındırıyordu, şimdi ise sefalet barındırıyor. Dimitri'nin gözleri kayarken tırnaklarım avucumun içine batıyor, göğsüm daha da sıkışıyor ve hemen durduğum yere düşüyor.

Anında oda yok oluyor. Sanki şu anda sadece o ve ben varız. Parmaklarım ona dokunmak, sarı saçlarıyla oynamak, hatta şakalarımından birine gülmesini sağlamak için kaşınıyor. Onu kollarımda hissetmek ve sıcaklığını kucaklamak, öpüşünü hissetmek istiyorum; ne olursa.

Ne olursa olsun.

Gözlerinin cam gibi olduğunu fark ettiğimde gözlerim hafifçe açılıyor. Bana bakarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Ve dehşete kapılıyorum, kendi gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökölüyor. Cyrus bana dönüyor, bakışları ölümcül.

"Git şarabı getir ve misafirlerimin kadehlerini doldur."

Gözlerimi eğip selam veriyorum ama Cyrus kolumu tutup beni kendine yaklaştıyor.

"Benim hoşgöründen faydalanma, Annalise. Pişman olacağın bir şey yapmadan önce gözyaşlarını yut."

Yüzünü odaya dönerken beni kabaca sürahilere doğru itiyor. "Dostlarım. Lütfen oturun."

Gözlerimi aceleyle siliyorum ve kendimi transımdan çıkarıyorum. Duygularımın ortaya çıkmasına izin veremem, özellikle de şu anda onun savaş konseyi gibi görünen şeyin önünde.

Toplantı uzadıkça kendimi eskisinden daha umutsuz hissediyorum. Savaşın önemli olduğu konusundaki varsayımlarım doğruydu. Avcı ordusuna silah dağıtmak için kullanılan son insan yerleşimiydi. Cyrus konuşurken, canavarlar savaş için önemli olan köylere sızıyor. Avcı kamplarını ya da daha kötüsü insan kralın kalesini keşfetmeleri an meselesi.

Cyrus, Dimitri'ye doğru bir bakış attığımı fark edemeyecek kadar toplantıya odaklanmış durumda. Ben de onun yüz hatlarını ezberlemek için zaman ayırdım. Parlak mavi gözleri bana hep gökyüzünü hatırlatırdı. Mavinin yoğunluğunu,

Ancak, her zaman dikkatimi çeken bir şey oldu. Bakışlarım dudaklarının yumuşak kıvrımına . Yüzüne baktığımda, yan tarafında açık pembe bir yara izi olduğunu fark ediyorum. Ayrıca esaret altında geçirdiği süre içinde saçlarının uzadığını da fark ediyorum. Ama onu ve Felix'i izledikçe, onun bir tutsak olduğunu daha az düşünüyorum. Benim sahip olmadığım özgürlüklere sahip gibi görünüyor.

"Avcılar bu köylerde de kendilerini maskeleyişler. Sıradan köylüler gibi davranıyorlar. Emin olana kadar bu konuda konuşmak istemiyordum ama geçen haftaki baskınla birlikte durum netleşti."

Geri çekilip o konuşurken haritayı incelemeyen önce sessizce Cyrus'un bardağını dolduruyorum. Bölgeleri işaret ediyor.

"Doğuya doğru yayıldılar. Bu da köylerdeki silahları ve her zamanki baskınlarımızın neden etkili olmadığını açıklıyor. Sadece köylerde bizi avlamak için saklanmakla kalmıyorlar, aynı zamanda pusu planlıyorlar ve tüm insan güçlerini her seferinde bir canavarı yakalamak için kullanıyorlardı. Son zamanlarda bu en güçlüsü oldu."

Odada mırıltılar yükselir.

"Bundan emin misiniz, Majesteleri?"

Cyrus acımasızca başını sallar ve başka bir canavar konuşur.

"Neden bizi öldürmeye çalışmak yerine sadece en güçlülerimizden birini yakalamak için pusu kuruyorlar?"

Cyrus derin bir nefes alır.

"Babam kaybolduğunda bunun sadece kötü şans olduğunu düşünmüştüm. Ama son birkaç aydır bir düzen fark ettim. Kaybolan güçlü yaratıklar haritalarımızda olmayan köylerin yakınlarında ya da silahları olduğunu keşfettiğimiz bu köylerin yakınındaki rotalarda bulunuyor."

Cyrus cebinden bir şey çıkarıp odadakilerin görmesi için havaya kaldırıyor. Gözlerim açılıyor. Babamın bana verdiği kolye olduğunu anladım.

"Bunun ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama yakından incelediğimde, bunun babamın kanını içerdiğini gördüm. Bunu yakın zamanda silah barındıran bir köyden sarayıma gelen bir kölenin üzerinde keşfettim."

Cyrus kolyeye bakarken havadaki sessizlik hissedilir.

"Avcılar bu savaşın kaybedilecek bir savaş olduğunu uzun zaman önce fark etmiş olmalılar. Bizimle savaşmak için kullandıkları gücü kullanmanın yollarını aramaya başladılar. O gücü bu bibloların içine koydular. Ne yazık ki bir insana bizim gücümüzün bir kısmını verebilmek için yapabildikleri en iyi şey, kanını bu biblolarda kullanabilecekleri bir buçukluk yetiştirmek oldu. Ancak tam kanlı bir buçukluk kanı kullanmak için, bu yüke dayanabilecek kadar güçlü çocuklar yetiştirmeleri gerektiğini öğrendiler. Silah üretiyorlar."

Bir canavar oturduğu yerden kalkmış, yumruklarını öfkeyle sıkmış krala bakıyor.

"Bundan emin misiniz?"

Cyrus onu dikkatle inceliyor, bakışları bana kayıyor. Gözlerini bana odaklamış, içsel bir karar veriyor.

"Buraya gel, köle."

Odadaki tüm gözler üzerime çevriliyor ve beni korkudan sürahiye göğsüme daha sıkı bastırmaya zorluyor. Cyrus'un bakışları benimkilerle aynı hizada duruyor ve sessiz bir meydan okumada bulunuyor. Sürahiye yavaşça masanın üzerine bırakıyorum, ellerimi önümde kavuşturarak odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. Gözlerimi onun göğsüyle aynı hizada tutuyorum, vücudum titriyor.

"Yüzünü odaya dön."

Benimle konuşurken sesi garip bir şekilde nazikti. Bundan bir çıkış yolu bulmak için beynimi zorluyorum. Bir kanıtlamak için beni neden odanın önüne getirdiğini bilmiyorum. Babamın kolyesini mi kullanacak? Ama az önce odaya açıkladığı gibi bu beni öldürmez mi?

Yüzümü odaya döndüğümde kulaklarım çınlıyor, gözlerim Dimitri'yi buluyor. Yüz hatlarına kazınmış bir dehşet ifadesiyle beni izliyor. O bana odaklanırken nefes alışım hızlanıyor ve Cyrus babamın kolyesini köprücük kemiğimin üzerinde tutuyor.

"Hayır!"

Dimitri Felix'in arkasından atılıyor, bana doğru hamle yaparken gözleri çaresizlik içinde kocaman. Ancak Felix hızlıdır. Dimitri'nin kolunu çabucak kavıyor ve duvarlarda yankılanan gürültülü bir çatırtıyla geri koparıyor. Dimitri'nin çığlığı, Felix'in ayağını bacağına bastırıp Dimitri'nin bacaklarını altından çekmeye zorlamasıyla kısa kesiliyor. Felix'in Dimitri'nin düşen momentumunu kullanıp avucunu kafasına bastırarak onu yere çarpmasını dehşet içinde izliyorum.

"Dimitri!"

İçgüdülerim ona doğru gitmek için harekete geçiyor ama Cyrus'un kolu boğazıma dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Kolyeyi tenime bastırırken tutuşu çelik gibi. Şok oluyorum, kolyedeki iğnenin sivri ucu etime batıyor, tam bir enerji dalgası hücum ederken, vücudum yanıyormuş gibi hissedene kadar her hücreyi ve damarı dolduruyor.

Yoğunluktan bacaklarım tutmuyor ve kontrol altına almaya çalışırken nefesim kesilerek yere yığılıyorum. Şok oldum, tırnaklarım yüksek bir gıcırtyla mermer tabakayı kırdı ve mırıltıların patlamasına neden oldu. Başımı kaldırıp baktığımda Felix'in Dimitri'yi saçlarından tuttuğunu görüyorum; yüzü darbeden dolayı kan içinde, pişmanlık içinde beni izliyor.

O biliyordu.

Nefes alırken, odanın canlı görüldüğünü fark ediyorum. Bedenim daralmış ve bir şekilde eskisinden çok daha güçlü hissediyorum.

"İnsanlar bilgi sahibi oldu. Yayılmayı durdurduk ama şimdi asıl endişemiz avcı kampları. Bu kampları kullanıyorlar,

gücümüze ve insanlarımıza zarar veriyorlar. Ve bu krallığı etkilemek için çok az şey yapsalar da, türümüze zarar veriyorlar. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

Cyrus ayağını sırtıma bastırıp beni yere yapıştırırken haykırıyorum.

"Onları yok etmeliyiz. Eğer bu yolda ilerlemelerine izin vermeye devam edersek, krallığa sızacaklar ve başımız büyük belaya girecek."

Cyrus konuşurken bana dik dik bakıyor, bakışları nefretle dolu. Uzaklara bakıp muhafızlara işaret ediyor.

"Al onu."

Chapter 6i9teen

ANNALISE

I kim olduğumu bilmiyorum.

Cyrus'un toplantıdaki sözleri ve benim hayatımla ilgili bildiklerim birbirini . O biblonun gücüne nasıl dayanabilirdim? Babam bu kadar değerli bir şeye nasıl sahip oldu ve nasıl kullanacağımı bilmediğimi bile bile neden onu bana verdi? Aklıma hemen Dimitri'nin kolye ortaya çıktığında verdiği tepki geliyor.

Tabii ki.

Dimitri bir şekilde biliyor.

Boş odanın kapısı açılıp kral ortaya çıkınca irkiliyorum. Bu odaya hiç girmemiştim. Sarayın gösterişli dekoru ve tertemiz duvarları yerine, odanın taş duvarları ve sadece uzak duvarda bir penceresi var. Cyrus odaya girdiğinde ellerim önümde zincirlenmiş halde ayakta durmaya çalışıyorum, beni incelerken yüz ifadesi okunmuyor.

"Majesteleri," diye elimden geldiğince selam veriyorum, umarım beni öldüresiye dövmek için burada değildir.

Beklediğim gibi bana yaklaşmak yerine küçük masaya oturuyor ve hâlâ beni ölçüyor. Ona geçmişimi sormak istiyorum. Ona geçmişimi sormak istiyorum.

Dimitri iyi ama iki sorunun da bana ceza getireceğini biliyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum, Majesteleri, yemin ederim-"

Cyrus elini kaldırarak beni susturuyor. Sessizliği doldurmadan önce beni bir kez daha dikkatle inceliyor.

"İlk başta anlamamıştım. Savaşta bu kadar ağır bir rol oynamış bir köyden gelmen ve buna rağmen her şeye bu kadar naif kalman garip gelmişti. Başta yalan söylediğini düşünmüştüm ama meğer gerçekten hiçbir şey bilmiyormuşsun. Ve her şeyi bilen kişi bunca zamandır burnumun dibindeymiş."

Gözlerim açıldı. Dimitri'den bahsediyor. Tepkime gülümsüyor, beni incelemek için başını eğiyor.

"Ondan çok övgüyle bahsettin. Ne olduğunuzu ve onun ne olduğunu bilmeden onun varlığını arzuladınız. O da bunu senden isteyerek sakladı. Sonunda bile, sana gerçeği söylemek seni kurtarabilecekken, yanlış seçti. Babanızın ona emanet ettiği tek işi yapamadı."

Kapı hafifçe vuruluyor ve Cyrus cevap verirken bakışlarını benden ayırmıyor.

"Girin."

Dimitri yanında Felix'le odaya girdiğinde gözlerim yaşıyor. Gözleri çökmüş, yüzü yediği dayaktan dolayı kan içinde. Felix, Dimitri'yi kabaca odanın içine doğru iterken yüzünde boş bir ifade var ve Dimitri'nin dengesini kaybederek dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyor. Düşünmeden ileri doğru bir adım atıyorum, Cyrus'un bakışları beni olduğum yere mıhlayınca olduğum yerde duruyorum.

"Bunca zaman onu sevdiniz ve savundunuz. O ise hayatın boyunca sana yalan söyledi."

Bakışları Dimitri'ye kayıyor ve inanamayarak ben de Dimitri'ye bakıyorum. "Bu doğru değil," diye fısıldıyorum.

Sesim Dimitri'nin dikkatini çekiyor, gözleri bana dikiliyor. "Söyle ona."

Felix'in sesi bir kırbaç gibi ikimizin de içine korku salıyor.

"Sana yalvarıyorum, bana bunu yaptırma."

Dimitri'nin hıçkırıkları odada yankılanıyor. Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Felix onun hizasına eğiliyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor, Dimitri'yi titreten bir şey, bana odaklanırken gözleri açılıyor.

Cyrus devreye girmeye karar veriyor ve oturduğu yerden kalkıp elinde babamın kolyesiyle odanın karşısına geçiyor.

"Seni yetiştiren adam çok zekiydi. Ama yeterince zeki değildi. Krallığıma ayak basmanı hiç beklemiyordu. Sarayıma adım attığın andan itibaren, bu küçük biblonun yaydığı gücü hissettim. Böylesine güçlü bir eşyayı neden sana verdiğini ve kendisinin kullanmadığını anlayamadım. Özellikle de geldiği dünyayı senden saklamışken."

Bana bakıyor, bakışlarında eğlence var.

"*Senin* dünya, Annalise." Cyrus'un bakışları şimdi Dimitri'ye kayıyor.

"Ona sor."

Dimitri'ye bir kez daha bakarken zihnim sorularla dolup taşıyor. Ama şimdi, o bana bakmıyor.

"Çok üzgünüm Anna," diye fısıldıyor.

Cyrus sabrını kaybetti. Eğlencesi saniyeler içinde dağılır ve diz çökerek Dimitri'yi Felix'in elinden çekip alır. Ona dik dik bakarken eli boğazında.

"Anlat ona. Gizlenmesine yardım ettiğin geçmişini anlat ona. Söyle ona, yoksa yolculuğunu burada sonlandırırım."

Dimitri kendisiyle içsel bir savaş verirken odayı sessizlik kaplar. Anlatması gereken her neyse, mezara götürmek istediği bir şeydir. Dimitri usulca kıkırdar ve Cyrus'a bakar. Cyrus'a bakarken yüzünde sahte bir cesaret ifadesi vardır.

"Öldür beni."

Tehdidi Cyrus'u pek etkilemez. Cyrus karşılık olarak gülümsüyor ve Dimitri'yi odanın diğer ucuna fırlatıyor. Bacaklarım kurşun gibi, ama onun doğrulmaya çalışmasını izlerken hareket edemiyorum.

"Öldürmek mi dedin?"

Yüzünü bana dönerken başka bir şey söylemiyor. Cyrus bana doğru yürüyor ve Dimitri ayağa kalkıp onu engellemeye çalışıyor. Ama Felix onun için hazır, onu göğsüne yaslamak için kolayca kavıyor. Cyrus yaklaşırken Dimitri çığlık atıyor ve çırpınıyor. Korku içinde donup kaldım. Hareket edemiyorum; nefes alamıyorum.

Cyrus başımda duruyor, bakışlarında şeytani bir ifade var. Konuşmuyor, elini bana doğru uzatıyor. Korku içimi kaplarken bakışlarım avucuna odaklanıyor ama başka seçeneğim yok. Elimi onunkine koyuyorum ve o da beni nazıkçe Dimitri'ye bakacak şekilde önünde durmaya yönlendiriyor. Gözlerimiz buluşuyor, aramızdan yenilgi geçiyor. İkimiz de efendilerimizin tutsağıyız. Kapana kısıldık ve geleceğimiz yok. Tamamen onların merhametine kalmışız.

Cyrus saçımı sıkı topuzundan çekince geriliyorum. Saçlarım dalga dalga omuzlarıma dökülüyor ve o saçlarımı bir kenara itiyor, dudakları boğazımın üzerinde geziniyor. Kavrayışı sıkılaştığında benden bir inilti kaçıyor.

"Onu kim koruyacak?"

Dimitri hırlayarak Felix'in elinden kurtulmaya çalışırken Cyrus'un eli yavaşça elbisemin ön kısmına doğru ilerliyor ve kumaşın altına dalıyor. Eli göğsümü kavıyor, sıkarken beni kendine doğru çekiyor ve Dimitri'nin mücadelesine kıkırdıyor.

"Ölmeye hazır değil miydin? Onu benimle yalnız bırakmaya? Korumasız?"

Cyrus'un boştaki eli boğazıma dolanıyor.

"Majesteleri," diye inliyorum.

Beni görmezden geliyor ve boğazıma bir öpücük konduruyor. Nefesim hızlanıyor, beynim içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışıyor. Cyrus'un eli elbisemin kumaşını kavıyor ve bir gözyaşının odada dalgalanmasına neden olacak kadar çekiyor. Serin hava göğsüme doğru esiyor, göğsüm birkaç santim açıkta kalıyor.

"Hayır-"

"Sus, Anna. Savaştan döndüğüm gece bu kadar sesli değildin," diye kıkırdıyor boğazıma doğru.

Dimitri, Cyrus'un sözleriyle adrenalin dolu bir güç patlaması yaşıyor, saldırırken gözlerinde öfke var. Felix onu yere yatırıyor, ön kolunu boğazına doluyor ve onu sabit tutarak kralın ikimizle de alay etmesini izliyor.

"Piç kurusu!"

Dimitri öfkeyle çığlık atıyor ama Cyrus hazırlıklı. dolanarak Dimitri'nin yerde yattığı yere doğru diz çöküyor.

"Bu odada piç olan tek kişi ben değilim."

Cyrus bana bakıyor, konuşurken Dimitri'nin saçlarını kabaca tutuyor.

"Babası kim?"

Dimitri hala cevap vermiyor ve Cyrus'un sabrı tükendi. Ayağa kalkıyor, bana doğru geliyor. Beni kolumdan yakaladığında haykırıyorum,

beni duvara fırlattı. Elbisemin üstünü yırtarak beni odadaki herkese teşhir ettiği için kendime gelmeye vaktim olmadı.

"Ona dokunma!"

Dimitri tırnaklarıyla yeri kazıyarak bana ulaşmaya çalışıyor ve adımı haykırıyor.

Cyrus onu görmezden geliyor, elleri çoktan eteğimin altına kaymış. Gözlerim açılıyor ve kıvrımlarımı bulduğunda ellerimi göğsüne bastırıyorum. Vücudum hemen tepki veriyor, onun dokunuşuyla canlanıyor. Cyrus hınzırca gülümsüyor, bana bakarken gözleri yılan gibi yarıklara dönüşüyor ve boğazımı emmek için eğiliyor.

Dudaklarımdan bir nefes çekti.

Cyrus beni duvardan koparıp Dimitri'yle arasına yere fırlattığında irkiliyorum. Felix'i incelerken bakışları daralıyor.

"Bacağını kır."

Eylem komuttan saniyeler sonra gerçekleşiyor, Dimitri'nin bacağının gürültülü şaklaması odayı dolduruyor ve ardından çığlıkları geliyor. Ellerimi göğüslerimin üzerinde tutuyorum, gözlerimde yaşlarla diz çöküyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum.

"Krala cevap verirsen bu iş biter."

Felix'in sesi alçak, hem benim hem de Dimitri'nin içine bir ürperti gönderiyor. Dimitri'nin bakışları benimkilerle buluşuyor, başını eğerken gözleri doluyor. "Ben düşündüğün gibi biri değilim. Ben bir melezim."

Dimitri gözlerini yere indirir, hıçkırığa hıçkırığa ağlar.

"Benim gibi insanlar, avcıların canavarların gücüne onları öldürmeden dayanabilmeleri için dünyaya getirildi. Tam kan canavarın gücünün çok güçlü olduğunu keşfettiler ve sürekli zorlanma altında birkaç yıl içinde vücutlarını aşındırdılar ve sonunda onları öldürdüler. Bu ailenizin zamanından önceydi. Ebeveynleriniz doğduğunda, avcılar

bibloların gücü sistemlerinde aktifken çocuk sahibi olmaya çalışırlarsa, çocuklarının her nesilde daha güçlü ve daha güçlü bir güce dayanabileceğini fark ettiler."

Dimitri avcı dünyasının sırlarını açıklarken gözlerim açılıyor. Hayatım boyunca benden sakladığı sırları. Gerçeği söylemek için kendisiyle savaşıırken acı dolu hıçkırıkları odayı dolduruyor.

"Paul ve Alexandria bunun mümkün olduğuna dair mükemmel örneklerdi. Seçici üreme sayesinde avcıların en güçlüleriydiler. Ama hiç çocukları olmadı. Savaş çok hızlı ilerliyordu ve idealleri diğerlerinden farklıydı. Seni Paul büyütmüş olabilir ama o senin baban değildi. Baban Paul ve Alexandria kadar güçlü olan başka bir avcıydı. Ayrıca etrafındaki herkesin bu savaşta doğru yol olduğunu düşündüğü saygı ve ideallere sahipti. Alexandria ile birlikte kralın gücüne dayanabilecek bir çocukları olacağını biliyordu, bu yüzden... kendini ona zorladı ve sana sahip oldu."

Dimitri sonunda bakışlarını kaldırıp bana bakıyor. Başımı sallıyorum, gözyaşlarım dökülürken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Hayır, yalan söylüyorsun. Neden o-nasıl ben-"

Cyrus beni arkamdan kavrayıp Dimitri'ye bakarken saçlarımı omzumdan uzaklaştırınca ırkiliyorum.

"Cevap ver ona melez. Neden bir yabancı onu kendi çocuğu gibi yetiştiresin ki?"

Dehşete kapılıyorum, Cyrus'un eli benimkinin üzerinden kayıyor ve göğüslerimi kavırıyor. İrkiliyorum, Cyrus'tan uzaklaşıyorum ama o beni göğsüne daha sıkı bastırıyor, dudakları kulağımda bana fısıldıyor.

"Böyle yapma, Anna. Hazır sırlarımızı açıklıyorken, neden meleze gecenin her saati sikimin üzerinde nasıl inlediğini anlatmıyorsun?"

Gözlerim açıldı. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama yalan söylemek Cyrus'un karakterine aykırı.

"Ben asla-"

"Evet, öyle yaptın. Sanırım o gece hizmetçilerle içki içiyordun," diye kıkırdıyor. Parmaklarını elbisemin altında gezdirirken içimi bir korku kaplıyor.

"Bunu sana kanıtlamama ne dersin?"

Parmağını içime sokuyor ve dehşete düşüyorum, vücudum zaten onun için ıslak, kolayca içeri kaymasına izin veriyor.

"Bırak onu, seni hasta pislik! Bunu neden yapıyorsun? Ona her şeyi anlattım!" Dimitri hıçkırıyor. Tırnakları çaresizlikten çatlamış ve kanlanmış; gözlerimi sıkarak başka tarafa bakıyorum.

Cyrus bir parmak daha ekleyerek beni daha da geriyor. Vücudum canlanıyor, parmaklarını yavaşça iterken meme uçlarım onun dokunuşu altında boncuklanıyor. Benden kaçmakla tehdit eden iniltiyle savaşmak için dudağımı ısırıyorum. Aniden, Cyrus parmaklarını vücudumdan çekerek beni serbest bırakıyor. Dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ve Cyrus'un parmaklarını çekmesinden duyduğum hayal kırıklığını herkese belli etmemeye çalışarak gözlerimi yere odaklıyorum.

Kıkırdıyor ve Dimitri'ye hitap etmek için etrafımdan dolaşıyor.

"Eğer bir daha ona doğru bakarsan, seni idam ederim. Felix'in sikinin gözüne girmiş olman umurunda değil."

Bunu kanıtlamak için Cyrus'un bakışları Felix'e kayar. "Kolunu kır."

Felix anında onun talimatını uygular, Dimitri'nin çığlıkları bir kez daha havayı doldurur.

"Onu sarayımdan çıkarın."

Felix Dimitri'yi kabaca ayağa kaldırır ve Dimitri hem kolu hem de bacağı işe yaramaz bir şekilde sallanmasına rağmen çığlık atmaya ve dövüşmeye devam eder.

"Hayır, Anna! Hayır!"

Felix arkasından kıkırdar, dudaklarında hınzır bir gülümseme vardır.

"Kurtar onu Dimitri. Biz ayrıldıktan sonra kralın merhametine kalacak." Elimi Dimitri'ye uzatıyorum, bakışlarımla yalvarıyorum.

"Lütfen, dur."

Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Dimitri'nin dövüşünü ve mücadelesini izliyorum; bu manzara ateşimi körüklüyor. Cyrus'tan her şeyden çok korkuyorum ama Dimitri'yi daha çok seviyorum. İçgüdülerime güveniyorum, dizlerimden kalkıp kapı aralığında ona doğru koşuyorum. Çaresizlik beni ateşlerken ellerimi uzatıyorum. Onu götüremezler. Beni terk edemez, bu şekilde olmaz. Geçmişte ne olursa olsun birlikte olmamız gerekiyordu.

"Dimitri-Ah!"

Cyrus beni kabaca belimden kavrayıp kolaylıkla geri çekerken haykırıyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapatmak için bacağına kullanıyor ve beni tek bir hareketle yere fırlatıyor. Cyrus bana doğru döndüğünde yere çarparak çığlık atıyorum.

Hafifçe alay ediyor, benim boyumda diz çöküyor. "Annalise. Seninle işim henüz bitmedi."

Chapter beventeen

ANNALISE

H Gitti.

Artık çığlıklarını ya da çırpınışlarını duymuyorum. Dimitri bir kez daha benden koparıldı, sanki hayatlarımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi. Ben ona bakmaya devam ederken kapı kapalı kalıyor. Sadece birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen saatler geçmiş gibi geliyor.

Bakışlarımı Cyrus'a çeviriyorum, öfkem yüzeye çıkıyor. Kaşlarını çatarak bana bakıp gülerken yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor.

"Oh, bana öyle bakma. Kalbimi kıracaksın."

Kapıdan uzaklaşırken gülmeye devam ediyor. Duygularımı belli ederek ona bakarken gözyaşlarım serbestçe akıyor. Artık kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Neden? Bunu neden yapıyorsun? Acılarımızda bu kadar mı mutluluk buluyorsun?"

"Bu özgüven nereden geliyor köle? Yerini mi unuttun?"

Korkmam gerektiğini biliyorum ama öfkemin beni körüklemesine izin veriyorum.

"Kazanmana izin vermeyeceğim. Ne için yaratıldıysam onu yerine getireceğim. Hayatımın her saniyesini seni öldürmeye çalışarak geçireceğim-"

Cyrus bir anda odanın öbür ucuna geçti, beni duvara doğru iterken eliyle ağzımı kapattı. Kolunun altında haykırıyorum, göz göze geliyoruz. Tutuşu sıklaşıyor ve elini ağzımdan çekmeye çalışıyorum. O çok güçlü ve ellerim onun için bir hiç.

"Tüm ırkınız uyanık olduğu her anı beni öldürmeye çalışarak geçirdi, Annalise."

Beni daha sert sıkarken gözleri kararıyor, beni inceliyor.

"Ne olduğunu daha dakikalar önce öğrenmişken beni öldürebileceğini düşünüyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir."

Avuçlarının altında çılgılık atana kadar beni dayanılmaz bir şekilde kavıyor. Cyrus çırpınışılarımdan etkilenmiyor, bana yaklaşırken bakışları daralıyor. Bakışları ilgiyle yüzümde gezinmeye devam ediyor ve elbisemin yırtıklarına kadar iniyor. Burnu nazikçe boğazımda geziniyor, dudakları hassas tenimde hafifçe oynuyor.

"Savaştan döndüğümde zil zurna sarhoş bir halde odamdaydın, seni hizmetkârlarla birlikte geri gönderip ertesi gün kırbaçlatmayı düşündüm."

Serbest eli bacaklarımın arasında dolaşarak hassas tomurcuğumu buluyor. Yavaşça bir daire çizerek ovuyor ve vücudumun onun bilgili dokunuşuna tepki vermesine neden oluyor. Ellerini bacaklarımın arasından çekmeye çalışıyorum, ama beni vücuduyla sabit tutarken kollarımı başımın üstünde kavramak için ağzımı serbest bırakıyor. Kollarımı kavrayışından çekmeye çalışıyorum ama gücüm onunkinin yanında acınası kalıyor.

"Seni izledikçe, düşüncelerimi ve mantığımı daha fazla arzu ele geçirdi. Yanaklarını boyayan allık, gergin olduğunda dudaklarını yalama şeklin, kanının tatlı kokusu..."

Boğazımı okşayarak devam ediyor. Yumuşak etime yapışmadan önce beni bir kez öptüğünde nefesim kesiliyor. Bedenim onun her emrini yerine getiriyor. Bir parmağını içime daldırıyor, titreyen seksim onun sayesinde meyve sularıyla çoktan ıslanmış.

"O gece seni almazsam pişman olacağımı biliyordum."

Cyrus bir parmak daha ekleyerek beni daha da geriyor. Sıcak bir dalga üzerimden geçerken zevkle titriyorum, daha yoğun bir şeye dönüşüyor.

Daha büyük bir zevk vaadi.

Sonunda parmaklarını çekip ellerimi bırakıyor. Her iki eli de kıcımlı kavrayıp, bacaklarım beline dolarken beni ona doğru çektiğinde geriliyorum. Aletin girişime yerleştiğini hissediyorum ve kabaca içime girmesini bekliyorum ama girmiyor.

"Bana bak, Annalise."

Sesi nazik ve ona itaat ediyorum. Yavaşça gözlerimi açıyorum ve bakışlarının karanlık derinlikleriyle buluşuyorum. Yavaşça girişimi iterken gözleri benimkilerle aynı hızda kalıyor. Gözlerim genişliyor, ağzım her santimde açılıyor, ta ki beni tamamen kendisiyle doldurana kadar. Aletin shaftından gelen zevkli hisle dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Acı çekmeyi bekliyorum ama hiç acı yok. Sadece zevk.

"Sikimi hisset, Annalise. Sadece benim sana verebileceğim tüm zevki al; Sadece ben sana vereceğim."

Yavaşça geri çekiliyor, sadece kendini tekrar içeri sokmak için, pelvisi benimkiyle aynı hızda. Benden önceki kadınlarla yaptığı gibi iterken haykırıyorum, karnımın derinliklerinde hissettiğim sıcaklığı artırıyor. İç duvarlarım titriyor, o beni sikerken uyarılmışlık damlıyor. Bedenim artık bana ait değil. Cyrus'a ait, istediği gibi kullanacak. Hissettiğim tek şey zevk. Bildiğim tek şey bu. Meme uçları göğsünün malzemesine sürtünüyor, zevk cıvataları gönderiyor

amım. Ellerinin kıcıımı kavradığını, iterken beni ona yaklaştırdığını, beni duvarla arasında tuttuğunu hissediyorum.

Cyrus bedenimi benden daha iyi tanıyor ve her saniyesini bu gerçeğin bilinmesine izin vererek geçiriyor. İç duvarlarım onun etrafında kasılmaya başladığında sırtım kavisleniyor, gözlerim şok içinde açılıyor.

"Bekle, bekle-Ngh!"

Vücudum geriliyor, ellerim boynuna dolanıyor ve ona yapışıyorum. İtişlerine devam ediyor, güçlü vuruşlarla bedenimin doruk noktasını ortaya çıkarıyor. Cyrus'un dudakları boğazıma kadar uzanıyor ve derimi dişlerinin arasına alıyor. Sonra geri çekiliyor, dudaklarını benimkilerin üzerine kapatıyor ve inlemelerimi yutuyor.

Sonunda yükseldiğim yerden iniyorum, Cyrus beni tutmaya devam ederken ona doğru sarkıyorum. Nefesimi tuttuğumda, gözyaşları oluşuyor ve omzuna kayıyor. Cyrus'un siki hâlâ içimde tamamen kalkmış durumda. Hâlâ serbest kalmadı, yani benimle işi bitmedi.

"Sana zevkten başka bir şey vermediğim halde neden ağlıyorsun?"

Cyrus duvardan uzaklaşıyor, kendisi hâlâ içimdeyken diz çöküyor, böylece ben sırtüstü yatıyorum, o da üzerimde. Yavaşça göğsümü avuçluyor, konuşurken başparmağı meme ucumu okşuyor.

"Mutlu olmalısın. Kralın lütfunu kazandın. Hiçbir köle benden kırbaç ve ölümden başka bir şey hak etmemiştir."

"Neden ben? Bana asla dokunmayacağını söylediğin halde neden?" Hıçkırarak ağlıyorum.

Cyrus garip bir ifadeyle bana bakıyor, dudaklarında bir çatıklık var. Başını eğiyor ve sonunda bir cevap buluyor. "Seni istiyorum. Hepsi bu."

Masmavi bakışları yüzümde geziniyor, ilgiyle oyalanıyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yüzümü tutuyor ve bakışlarımı sabit tutuyor.

"Bana bak."

Bakışlarının yoğunluğu tarafından yutulduğumu hissediyorum. Anlamadığım bir bakış bu. Girişime doğru ittiğini hissettiğimde geriliyorum. Ellerim göğsüne doğru uçuyor.

"Bekle!"

İçime girdiğinde haykırıyorum, bedenim hemen ona uyum sağlıyor. Sönmekte olan donuk ağrı neredeyse anında yeniden alevlendi, vücudum onun uyarımlarına tepki veriyor. Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Beklemek mi?"

Dudaklarımdan çılgınlık çıkmasına neden olan hamleleri daha da şiddetleniyor. "Bana bak, Annalise."

Gözyaşı dolu gözlerim onunkilerle buluşuyor ve dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. Sıkıntımı anladıkça ondan heyecan yayılıyor. Bu sefer çok daha sert, dudaklarımdan zorla dökülen çılgınlıkları daha fazla tutamayana kadar her itişinde bedenimi şiddetle sarsıyor. Şaftının içimde daha da büyüdüğünü hissettiğimde, sıcak sıvı fişkırımları içimi yıkayıp beni kenara itene kadar gerginleşiyorum. Orgazmım beni bir kez daha vuruyor ve haykırıyorum, tam üstümde titrerken bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, amıma sürtünüyorum.

Yumuşak inlemelerim boş odaya yayılıyor; Dimitri ve benim daha önce birbirimiz için kavga ettiğimiz odaya.

Nefes alış verişlerimiz havayı dolduruyor, Cyrus bana bakarken tenimde hafif bir ter tabakası oluşuyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama içimde kalmaya devam ediyor, kalçalarını hafifçe titretirken dudaklarında bir gülümseme oluşuyor, tohumunu amımın kenarlarından dışarı çıkmaya zorluyor, altımızdaki zemine dökülüyor

"Çünkü seni istiyorum, Annalise. Ve arzumu doyurmak için sana istediğim kadar sahip olacağım."

Chapter Eighteen

ANNALISE

T Vücudumun her santimini ovmak için kullandığım zımparalı havlu kanı derimin yüzeyine doğru itiyor ama umurumda değil. Acıyı, soğuğu görmezden geliyorum.

su yanığı yatıştırıyor. Kovayı kaldırıp soğuk suyu vücudumun üzerine boşaltıyorum. Çığlık atmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ne zaman gözlerimi kapatsam, onu hissedebiliyorum. Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, bana istediğini yaptırıyor. Gözlerimi açıyorum ve tuttuğum çığlığı serbest bırakıp kovayı duvara fırlatıyorum.

Sözleri kafatasıma vuruyor, bana işkence ediyor.

"Asla kralının senden beklediği kadın olamayacaksın. Sana güvenen insanları asla kurtaramayacaksın. Asla o melezin seveceği kadın olamayacaksın. Bu krallıktan asla ayrılamayacaksın."

O haklı. Kolyeden bir şekilde güç almış olsam bile, babam bana dövüşmeyi hiç öğretmedi. Bir keresinde Cyrus'la dövüşmeye çalıştığımda beni kolayca atlattı ve kılıcıyla sırtımı kesti. Belli ki avcılarla birçok savaşa girmiş ama hiçbirinde hasar almamış.

Köle hamamının kapısı itilerek açıldığında düşüncelerimden sıyrılıyorum ve karşıma nefret etmeye başladığım öfkeli bir hizmetçi çıkıyor. Brigida ayağa kalktı.

Kapı aralığında, bana bakarken bakışları daralıyor.

Konuşmuyor, beni yukarı çekmek için odanın öbür ucuna fırlıyor.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Kral gününe hazır ama sen değilsin! Seni işe yaramaz köle!"

Yüzüme vurup beni yere fırlattığında acı içinde haykırıyorum. Kralın hazır olmasını bahane olarak kullanıyor ama Brigida hizmetkârların benim yüzümden öldürüldüğü andan beri benden nefret ediyor. Brigida'nın ayakları vücuduma doğru hızla gelip açık karnımı tekmelerken çıplak bedenim yere çarpıyor. Kaburgalarımnda keskin bir acı patlıyor, ama onun altında ne kadar zayıf olduğumu umursamadan beni tekmelemeye devam ediyor.

Kralın dönüşünden bu yana çok zaman geçmiş gibi hissediyorum. Kral döndüğünde bana ağza alınmayacak bir şey yapmakla kalmadı, aynı zamanda bana işkence ederken birçok sırrı da ifşa etti. Bu durum zihnimi öylesine darmadağın etti ki sanki dört günden daha uzun bir süre geçmiş gibi hissediyorum.

Ama top yarın.

Cyrus ve Felix avlunun ortasında dövüşüyor, kılıçlarının gürültülü tüylerini diken diken ediyor. Onlar dövüşürken hizmetkârlar ve köleler canavarların etrafını sarıyor ama Dimitri görünürde yok. Onu son gördüğümde odadan sürüklenerek çıkarılıyordu. İyi olup olmadığını öğrenmek için aklım sızlıyor ama Cyrus ve Felix'in sahiplenme duygusu yüzünden umurumda değilmiş gibi davranmak daha iyi.

Cyrus, Felix'in kılıcından sıyrılıyor ve momentumunu kullanarak canavarı ters çeviriyor ama Felix anında ayağa kalkıp karşılık veriyor. O kadar hızlı hareket ediyorlar ki

İnsan gözlerimin onlara yetişmesi çok zor. Her ne kadar geldiğim geçmişten utanç duysam da, avcıların canavarlarla savaşmak için neden bu kadar aşırı yöntemler kullandıklarını anlıyorum. Aksi takdirde savaş olmazdı. Eğer Cyrus ve Felix'in dövüşme şekli ordularına kadar uzanıyorsa, bizimkileri kolayca harap etmelerine şaşmamalı.

Elimde çarşaflarla Cyrus ve Felix'e doğru ilerliyorum, onlar hafif bir sohbetle antrenman alanından uzaklaşırken. Ben yaklaşırken Cyrus'un bakışları ağırlaşıyor, ta ki benden bir tane çekip terini silene kadar.

Felix hain bir sırıtişla bana bakıyor.

"Yaşıyor," gözümün altındaki morluğa bakıyor, cümlesini bitirirken gülümsemesi genişliyor.

"Zar zor."

Cyrus da bana bakıyor, yüzümü incelerken dudaklarında bir çatıklık oluşuyor. Bana doğru uzanıyor, beni daha iyi inceleyebilmek için yanağımdan tutarak başımı çeviriyor.

"Bunu buraya ben koymadım."

Sanki Felix'ten çok kendisiyle konuşuyormuş gibi alçak sesle söylüyor. Yüzümü avuçlarından çekiyorum ama beklediğim gibi bir tepki vermiyor. Felix'le konuşmaya geri dönmeden önce bir süre daha bana bakıyor. Sohbetlerine devam ederken, boş zamanlarını değerlendirmek için kurulmuş olan masaya doğru ilerliyorlar. Cilalı mermer masanın üzerinde çeşitli meyve ve şarapların yanı sıra bir de su sürahisi duruyor.

Onlar sohbetlerine devam ederken ben Cyrus'un arkasında kalıp bardağını dolduruyorum.

"Beklendiği gibi, son savaş savunmalarında bir delik açtı. Kralı kolayca dışarı çıkarabileceğimizden eminim."

Felix başını eğip bana bakıyor.

"Onu saklandığı yerden çıkarmak için kralın piçini kullanmanın çok daha kolay olacağından eminim. Ya da en azından bir hata yapmasını sağlamak."

Kristal sürahiyi kafasına fırlatmak istiyorum ama hayatıma böyle bir belayı davet edecek kadar aptal değilim. Bu yüzden onu göğsüme daha sıkı tutmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Cyrus dalgın bir şekilde el sallayarak onu ve suyundan bir yudum alıyor.

"Kral yıllar önce izini kaybettiği bir piç için kendini ifşa etmeyecektir. En iyi hareket tarzımız mevcut savaş planına devam etmek. Önemli ölçüde zayıfladı, bu da yakında çaresiz kalacağı anlamına geliyor. Bunu daha fazla şımartmaya gerek yok."

Felix anlayışla başını sallar, konuşurken yükselir.

"Gitmem gerekiyor. Bugün Rowan ile silahlarda kullanılan malzemeler hakkında görüşeceğim. Onun yardımıyla üssün yerini tespit edebileceğimizi düşünüyorum."

Cyrus onunla birlikte duruyor, başını sallıyor.

"Çok iyi. Ne bulduğunuzu bana bildirin."

Felix selam veriyor ve saraydan çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor. İkisi arasındaki dinamiği anlamıyorum ama Felix kralının emirlerini şikayet etmeden yerine getirmekten memnun görünüyor.

"Bizi yalnız bırakın."

Cyrus'un sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ama benimle konuşmuyor. Etraftaki hizmetkârlar eğilerek beni kralla yalnız bırakıyorlar. Cyrus masanın etrafına gelmemi işaret ediyor, çürüğü incelerken yüzünde hâlâ daha önce gördüğüm kızgınlık var. Konuşurken bana doğru uzanıyor.

"Yüzüne ne oldu?"

Bakışlarından kaçınarak dokunuşundan geri çekiliyorum.

"Sizi beklettiğim için dayak yedim, Majesteleri."

Sessizlik üzerimize çöktü.

"Bunu kim yaptı?"

Ses tonu dikkatimi çekiyor ve tüm sağduyuma rağmen başımı kaldırıp bakmama neden oluyor. Gözlerinin önümde büyüdüğünü fark ettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bir hizmetçi, Majesteleri. Adını bilmiyorum. Kölelerin dayak yemesi normaldir."

Durumu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Brigida'dan hoşlanmıyor olabilirim ama Cyrus'un gözümün önünde çıplak elleriyle başka bir hizmetkârı öldürmesini izlemek isteyeceğim son şey. Bakışlarını daraltıyor ve beni rahatlatmak için konuyu zorlamıyor.

"Sana ellerini sürmeyecekler, Annalise." "Majesteleri, köleler-"

"Artık sadece bir köle değilsin."

Gözlerinde benimle boy ölçüşemeyecek bir yoğunluk var.

Soğuk bir esinti avluyu yıkarken sessizlik üzerimize çöküyor. Soğuktan istemsizce titriyorum. Kış geldi ve kar her an yağabilir. Ama köle olduğumuz için sıcak tutacak giysilerimiz yok. Bu zamanlarda birçok köle hastalıktan ya da donarak ölüyor.

"Seni yetiştiren adam sana hiç insan kraldan bahsetmedi mi?"

"Hayır, Majesteleri."

Beni böylesine kötü bir şekilde yetiştiren adama dair sahip olduğum tek imajı paramparça etmişken babamdan bahsetme cüretini göstermesi içimde öfke uyandırıyor.

"Halkınızın bu savaşta başarılı olacağını düşünüyor musunuz?"

Sürahiye sıkıca kavıyorum ama cevap veriyorum. "Hayır, Majesteleri."

"Neden olmasın? Endişeye neden olan silahlar barındırıyorlar. Çocuklarını tam kanlı bir canavarın gücüne dayanabilecek kadar güçlü olacak şekilde yetiştiriyorlar. Bu savaşı kazanmalarını dilemiyor musunuz? Size arzuladığınız özgürlüğü vereceklerini ummuyor musunuz?"

Benimle alay ederken dudaklarında bir sırıtma oynuyor.

"Aynı savaşta bir orduya ve avcılara neler yapabileceğinizi bizzat gördüm. Bu savaşta zaferle çıkacağınızdan hiç şüphem yok."

Cyrus cevabımı eğlenceli buluyor, çünkü başını geriye atıp gülüyor.

"Yıllar içinde öğrendiler, bunu onlara teslim edeceğim. Savaşları bizi teker teker avlamak için bahane olarak kullanıyorlar. Sadece güçlü olanları. Bir canavarı ele geçirmek için savaş kılıfını kullanıyorlar ve güçlerini siz insanların kullanmayı sevdiği sadist bibloları yaratmak için kullanıyorlar."

Cyrus'un tam olarak ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum ama burnumu sokmaya iznim olduğunu sanmıyorum. Cyrus aniden ayağa kalkıyor ve beni düşüncelerimden şok ediyor. Tepemde dikiliyor ve bir sonraki cümlesini söylemeden önce bana bakıyor.

"Sen de çok zekisin Anna. Ama seni izlemeye devam edeceğim. Ve potansiyeline ulaşmana asla izin vermeyeceğim," diye gülümsüyor.

Arkasına dönmeden etrafımdan dolaşıyor.

"Gel. Titremen beni rahatsız ediyor."

Cyrus bu gece özel bir banyo yapmaya karar verdi. Banyo, her zaman yıkandığı büyük odadan daha küçük ve görünürde hiç hizmetçi yok. Yine de şimdiye kadar gördüklerimden daha güzel.

Cyrus ayaklı küvette sessizce oturuyor, bir bacağı altın rengi kenarından sarkıyor. Başını arkaya eğmiş, derin derin nefes alırken gözlerini kapatmış. Oda sıcak ve suyun sıcaklığından buharlaşıyor. Odadaki köşemden sessizce onu inceliyorum. O şeytani bir yaratık. Bana sürekli ne kadar acınası ve zayıf olduğumu söylemesine rağmen, daha önceki sözlerine rağmen hiç çekinmeden bedenime saldırıyor. Bana olan tutkusunu anlamıyorum. Sadece bitmesini diliyorum. Ve yakında.

Bakışlarımı hissetmiş gibi hemen gözlerini açıyor ve benimkilere kilitleniyor. Şaşkın bir soluk kaçıyor ve kral sırtıyor. Başını bana doğru eğerek gözlerini kapatıyor.

"Bana katıl."

Derin bir nefes
alıyorum.

"Majesteleri-"

"Şimdi, Anna."

Parmaklarımı yavaşça yukarı kaldırıp elbisemin iplerini çekerek gevşetiyorum. Cyrus giysilerimin sesini duyunca gözlerini açıyor, bakışları bana odaklanıyor. Elbisem yavaşça omuzlarımdan düşüyor ve Cyrus bir anda karşımda beliriyor. Konuşmak için ağzını açtığı anda aniden duraksıyor, gözleri tenimde geziniyor. Kolumu kabaca yukarı çekip çiğnediğim derimi ortaya çıkarırken bakışları daralıyor.

"Bu da ne böyle?"

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o sadece daha da sıkıyor, öfkesi her saniye artıyor.

"Bırak," diye fısıldıyorum, kendimi onun kurtarmaya çalışıyorum. Sonunda beni serbest bırakıyor ve geri sendelemeye zorluyor.

"Cevap ver bana."

Cevabımı beklerken Cyrus'un çıplak vücudundan buharlı su ve kötülük damlıyor.

"Dikkat etmiyordum ve ben-" "Sen berbat bir yalancısın," diye .

"Bunu kendine bilerek mi yaptın? Bunu kemiğinden silmeye mi çalıştın? Bunun aramızda olanları sileceğini mi sanıyorsun Annalise?" Cyrus bana o kadar yaklaşıyor ki, beni duvara doğru itip vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdiğinde tepki verecek zamanım olmuyor. Vücudunun bu kadar yakın olduğunu hissettiğimde tenim hemen ısınıyor. Ereksiyonunun izi çıplak karnıma bastırıyor. Elleriyle kollarımı sabitliyor. Başımı duvara yaslayarak.

"Senin sahibin benim, Annalise. Sana iyilik göstererek hayatına anlam kattım. Etine bu kadar grotesk bir şey yaparak bana hakaret etme," diye homurdanıyor.

Yüzümdeki acı dolu ifadeyi görünce gözleri hafifçe kısılıyor ve benden uzaklaşarak vücudumu inceliyor. Elleri çürük kaburgamın üzerinde geziniyor ve acı içinde haykırmama neden oluyor.

"Kim. Yaptı. Bunu."

Odanın dumanı tüterken bile kullandığı ses tonundan ürperiyorum. Sesimi bulup cevap verebilmem için büyük bir güç gerekiyor.

"Bir hizmetçi, Majesteleri."

Cyrus avucunu yaralı kaburgalarımın üzerine koyuyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. Gözlerimiz kilitli kalıyor ve aniden avucundan yayılan bir sıcaklık hissediyorum. İlk başta yumuşaktı, ama tüm vücuduma yayılana kadar büyüdü.

Kollarım da dahil olmak üzere vücudumu. Dehşet dolu nefes alış verişlerime tepki vermeden bana dik dik bakmaya devam ediyor. Gözleri yüzümde ve vücudumda gezinerek kalp atış hızımın artmasına neden oluyor. Bunu duyduğunu biliyorum çünkü gözleri benimkilere odaklanırken gülümsüyor. Sonunda beni bırakıp uzaklaşıyor.

Cyrus kapının yanındaki sandalyede duran kıyafetlerine doğru ilerlerken başka bir şey söylemiyor.

"Elini yüzünü yıka ve odama gel."

Odadan çıkarken cevap vermemi beklemiyor. Çıktığında hemen vücudumu inceliyorum, üzerime bir şok çöküyor. Kaburgalarım artık acı çekmiyor. Bir zamanlar bu sabahtan kalma iğrenç kabuk bağlamış kollarım bile artık iyileşmiş ve pürüzsüz. Az önce çıktığı kapıya dönüp bakıyorum.

Canavar Kral'ı hiç anlamıyorum.

Chapter Ondokuz

ANNALISE

T Balo geldi. Saray, köleler ve hizmetçilerle canlı ve hareketli; hepsi de sarayı Kral'ın Balosu için hazırlamaya çalışıyor; böylesine önemli bir savaşın kazanılmasının, dev bir keşfin ve bir Bu savaşa son vermek için bir dönüm noktası.

"Bunu doğruca krala götür. Beni duyuyor musun?"

Aşçı, yemek tepsisini ellerime tutuştururken tüm canavarların sahip olduğu gözlerle bana bakıyor. Hemen başımı eğip ona işi halledeceğime dair güvence veriyorum. Hizmetkârlar, kralın son zamanlarda bana diğerlerinden daha fazla tahammül ettiğini ve kral için yapılması gereken her şeyi bana gönderdiğini kabul etmeye başladılar. Ama bugünün onun için yoğun bir gün olacağını biliyorum. Saraydaki dedikodulara göre, bu beş yıl sonraki ilk balo.

Son balo Cyrus'un taç giyme töreni şerefine düzenlendi.

Dedikodular ayrıca saray balolarının sezonun en önemli olayı olduğunu söylüyor. Sadece canavar sosyetesinin en seçkinleri davet edilirmiş. Hizmetçiler bile böyle bir etkinlikte hizmet etmenin ne kadar büyük bir onur olduğu hakkında dedikodu yapıyor. Ayrıca "eğlence" amaçlı olmadığı sürece kölelerin bölgeye girmesine izin verilmediğini de biliyorumKralın ne düşündüğünü düşünmek beni ürpertiyor.

toplumunun vahşilerini eğlendirmeyi planladı. Özellikle de bu kutlama gecesinde.

Kralın odasının dışında duran muhafızlar yaklaşmam üzerine kapıları iterek açıyor. Beni tetmekle tehdit eden soğukla savaşarak kralın odasına giriyorum. Bu odadan nefret ediyorum. O yataktan nefret ediyorum. Her köşesinden ve düz yüzeyinden nefret ediyorum. Her santimi bana yaptıklarını hatırlatıyor. Kapıyı iterek kapatıyorum, odanın içinde kralı arıyorum.

Onu pencerenin yanında dururken buldum. Panjurlar açık ve odaya kemik titreten bir rzgr giriyor ama o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Gömlek giymemiş ve saçlarını yüzünden çekmemiş. Rzgrda dalgalanarak özgürce akıyor. Baktıkça, babamın bana verdiği kolyeyi tuttuğunu fark ediyorum. Yoğun bir ifadeyle ona bakıyor.

Geri çekilerek tepsiyi odasındaki masanın üzerine bıraktım.

"Günaydın, Majesteleri. Kahvaltı sizin için hazır."

Yaklaşırken ayak seslerini duymamak için elimden geleni yaparak yaygıyı hazırlamaya başlıyorum.

"Aş selamlarını gönderdi. Balo ve zaferiniz şerefine hazırladığı özel kahvaltıyı beğeneceğinizi umuyor," diyorum ve aşnın bana söylediklerini aktarıyorum.

Cyrus arkamdan kıkırdıyor, masanın üzerindeki yaygıya bakıyor. Her zaman oturduğu yerin karşısındaki koltuğa oturarak eliyle işaret ediyor.

"A mısın?"

şaşkınlıkla göz kırıyorum. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor.

Gülümsemesi genişler.

"Sabahın körüne kadar odamdan ayrılmadın. Henüz yemek yemediğini biliyorum Anna," diyerek yiyecekleri işaret etti, "Ye."

Başımı eğiyorum.

"Masanızda oturmaya ve yemeğinizi yemeye cesaret edemem Majesteleri-" durduğunda nefesim kesiliyor, koyu mavi derinlikleri ruhuma işliyor. Beni içine çekerken yüzünde tuhaf bir ifade var, elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşuyor.

"Otur. Ye."

Hemen emre itaat ediyorum, korku irademi kontrol ediyor. Kızarmış ekmeğe uzanıp dudaklarıma götürüyorum. Onu ısırıktan ve Cyrus itaatimden memnun kaldıktan sonra bana sırtını dönüyor.

"Beş yıl. Bir şeyin onuruna balo düzenlemeyeli beş yıl oldu."

Kolyeyi kaldırıp ona bakıyor ve acı bir kıkırdama çıkarıyor. "Beş yıl oldu..." diye devam ediyor ve dönüp bana bakıyor.

"Halkın sana hiç benden önceki kralın hikâyesini anlattı mı?"

Kemirmeyi bırakıp Cyrus'a bakıyorum. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Babam savaşla ya da canavarlarla hiçbir ilgisi olsun istemezdi. Bana tek söylediği savaşın zaman kaybı olduğuydu."

Cyrus usulca kıkırdar.

"Seni yetiştiren adam bilge bir adammış gibi görünüyor. Bana meydan okuyacak kadar aptal olsa bile," diyor umursamazca.

Sözleri dikkatimi çekiyor ve sonuçlarını düşünemediğim soruyorum.

"Acı çekti mi?"

Cyrus bana bakıyor, gözleri yumuşuyor ve hemen üstünü örtüyor. Tekrar kolyeye bakıyor, konuşurken her gözeneğinden kötülük damlıyor.

"Benimki kadar değil."

Kolyeyi aramızdaki masaya bırakıyor ve ben cevap veremedenden odanın diğer ucuna gitmek için ayağa kalkıyor.

Bir şeye uzanırken sırtını bana dönük tutuyor.

"Soyun."

Sesi soğuk geliyor ve gözlerim açılıyor. Hemen yere dizlerimin üzerine çöküp önünde eğildim.

"Lütfen, Majesteleri, istememiştim."

Konuşurken sesim titriyor. şato koridorlarında bu kadar çok hizmetçi ve köle dolaşırken beni almasını hayal bile edemiyorum. Ayrıca kralla geçirdiğim geceleri öğrenen olursa beni bekleyen işkenceyi de hayal edemiyorum.

Tam durana kadar diz çöktüğüm yere geldiğini duyuyorum. "Anna. Soyun."

Yavaşça kalkıyorum, titreyen parmaklarım elbisemi bedenime bağlayan iplere uzanıyor.

"Bana bak," diye mırıldanıyor.

Emrine itaat ediyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. Elinde pahalı bir kumaş tutuyor, korkumu anlarken gözleri keyifle parıldıyor. Çıplak olduğumda kumaşı önüme bırakıyor.

"Değişim."

Kumaşa uzanıyorum, ne olduğunu anladığımda şok geçiriyorum. Bu bir elbise. Güzel bir elbise. Bir soylunun giyebileceği türden. şaşkınlıkla Cyrus'a bakıyorum ama beni izlerken herhangi bir gizli gündemi varmış gibi görünmüyor. Elbiseyi giymek için hızla hareket ediyorum ama kumaşı incelemekten kendimi alamıyorum. Tenime karşı o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki, hayatımda giydiğim hiçbir şeye benzemiyor. Arkamda Cyrus'u duyduğumda gerildim. Elbise üzerinde alışıyor.

Elbisenin karmaşık iplerini sıkıca çekiyorum, böylece vücudumu güzelce sarıyor.

İşini bitirdiğinde benden uzaklaşıyor, gözleri takdirle üzerimde geziniyor.

"Bu elbise, bu geceki baloda giymek için soylular tarafından en çok aranan elbiseydi."

Cyrus elini benim elime koyuyor ve beni duvarda asılı duran büyük aynaya götürüyor. Hayranlık içinde önünde duruyorum. Elbise çok güzel. Altın süslemeli kan kırmızısı. Elbisenin ön kısmı hayal gücüne çok az yer bırakacak şekilde dalgalanıyor. Kolları da altın işlemeli, kolun küçük kabarıklığı ona dolgun bir görünüm veriyor. Vücudumu mükemmel bir şekilde sarıyor. Hiç bu kadar zarif bir şey giymemiştim.

Cyrus aynada arkamda duruyor ve saçıma uzanıyor. Tokasını çekip yüksek bir topuz yapıyor ve vahşi dalgalar halinde sırtımın üst kısmına düşmesine izin veriyor. Ellerini kollarımın üzerine koyuyor, vücudunun sıcaklığı benimkilere sızıyor.

"Büyüleyici olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor.

Kalp atışlarımı duyduğunu biliyorum çünkü gülümsüyor. Tüm cesaretimi toplayıp kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsun?"

Aynada bana bakıyor, gülümsemesi genişliyor. Bu beni rahatsız ediyor.

"Son birkaç gecedir beni tatmin eden kadına hediye vermek için bir nedene ihtiyacım var mı?"

Bakışlarımı indiriyorum, yanaklarım utançtan yanıyor. Ben yüceltilmiş bir fahişeyim, başka bir şey değilim. Yavaşça ondan uzaklaşıyorum.

"Majesteleri, işimin başına dönmeliyim. Balo ile ilgili yapmam gereken çok şey var-"

"İlk önceliğini unuttun mu, Anna? Bana hizmet etmek. Balo bekleyebilir."

Onu daha fazla kızdırmak istemediğim için başımı eğdim.

"Özür dilerim, siz-"

Dudakları dudaklarıma çarpınca sözüm kesiliyor. Elleri vücudumun üzerinde tanıdık bir şekilde dolaşıyor, inlemelerimi çektiğini bildiği noktaları okşuyor.

Beni duvara doğru itiyor, vücudunun ağırlığıyla beni oraya sabitliyor. Elbisemin kalın kumaşının içinden bile ereksiyonu pantolonuna doğru geriliyor, elleri çoktan elbisenin eteklerine ulaşmış, onu belimden yukarı kaldırıyor. Elleri kalçalarımın altına dolanıyor, beni duvara sabitleyip hızla içime girerken beni ona doğru açıyor. Ani müdahaleden dolayı çığlık atıyorum, o zevkini bulurken acı çoktan azalıyor. Beni kendisine uydurmak için gererken donuk bir ağrı oluşuyor, her vuruş beni kenara yaklaştırıyor.

Cyrus'un elleri kalçalarımı daha sıkı kavriyor ve gücünü beni vücuduna daha da yaklaştırmak için kullanıyor, vuruşları inanılmaz derecede derinlere ulaşıyor. Artık çığlıklarımı tutamıyorum ve o da bunu biliyor. Vuruşları şiddetleniyor. Kendime gelmem ya da nefes almam için zaman tanımadan beni kabaca odasının duvarına doğru beceriyor. İç duvarlarım kasılıyor, onu sıkıyor. Başımı arkaya atıp çığlıklarımın odayı doldurmasına izin verirken ellerim sırtına doğru uçuyor. Kalçalarım istemsizce ona sürtünürken kendimi durduramıyorum, doruk noktamı dışarı çekiyorum.

Orgazmım nihayet azalıyor ve Cyrus'a doğru yığılıyorum, başım omzuna yaslanıyor. Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve beni yatağa doğru taşıyor, siki hala içimde duruyor.

"Anna, bana bak," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum ve her zaman hissettiğim korku tekrar yüzeye çıkıyor.

"Baban seni bu savaştan uzak tutmak istemiş olabilir ama sen savaşın çok önemli bir parçası haline geldin."

Tekrar içeri itmeden önce yavaşça içimden çekiliyor, kasıtlı olarak benden zevk alıyor. Saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor ve açıkta kalan köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor.

"Elbise, yemek, yatağım. Hepsi senin olabilir. Köle olarak geçirdiğin günler sona erebilir. Ama önce benim için bir şey yapmalısın. *Kralın için.*"

Cyrus üzerimde konuşurken bedenim soğuyor.

"Avcıların kampına sızmanı istiyorum."

Yüzümdeki dağınık saçları itiyor.

"Ve bana babamı nerede sakladıklarını söylemeni istiyorum." Gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır. Yapamam- Asla yapamam-"

Cyrus'un neşesi büyük ölçüde azalıyor ve gözleri gözle görülür şekilde kararıyor. "Hayır mı?" diye kıkırdıyor, eli boğazıma dolanıyor.

"Bu konuda seçme şansın olduğunu sana düşündüren nedir köle?"

Chapter Twenty

CYRUS

I Beş yıl önceki taç giyme törenimden beri balo düzenlemedim. Bu hoş bir şey değil. Hafıza. Bu oldu a Taç Giyme Töreni zorla üzerinde Ben üzerine babamın savaşta kaybolması. Konsey, gitmesine ve insanlara liderlik etmesine izin verme zamanının geldiğini söyledi. Ama öldüğüne inanmayı reddediyorum. Özellikle de şimdi. Annalise onun kanını taşıyan bir biblo ile sarayıma geldiğinden beri.

Anna'yı düşününce içimden acı bir kıkırdama geçiyor. Bir insanı arzulamanın beni zarafetten bu kadar uzaklaştıracağını hiç düşünmemiştim ama öyle oldu. Eğer birileri onunla olan küçük kaçamaklarımı öğrenirse, bu bir skandala neden olur. Bu noktada ondan bıkana kadar onu kucaklamaktan başka yapabileceğim bir şey kalmadı. Ama ondan bıkmış gibi hissetmiyorum. Şu anda bile, baloya girmeyi beklerken, onun da benimle olmasını istiyorum.

Ona bakmaktan zevk aldığımı fark ettim. O çok güzel bir kadın. Bunu inkar edemem. Ve hizmetçi kıyafetinin altında defalarca kendime ait olduğunu iddia ettiğim bir bedenin yattığını bilmek bana uzun zamandır hissetmediğim bir duygu veriyor. Ama o baloya katılamaz. Sadece canavarlar için. İstisna yok. Onu yanıma aldığımdan beri

Ama ellerinde sağlam kanıtlar olmadığı için tek yapabildikleri spekülasyon yapmak. Özellikle de insanlığı dize getiren bizzat ben olduğum için.

"Majesteleri."

Marzia'nın bana doğru yürüdüğünü görmek için döndüm. Altın işlemeli güzel bir elbise giymişti. Renkler olması gerektiği gibi benimkilerle örtüşüyor. Saçları karmaşık bir şekilde toplanmış, mücevherler boğazını ve kollarını süslüyor. Çok güzel bir kadın. Ama ona bakarken tek yaptığım onu Annalise ile kıyaslamak oluyor. Bu düşünce kendini gösterdiğinde kaşlarımı çatıyorum.

Annalise bir ceset. Başka bir şey değil.

Marzia ruh halimdeki ani değişimi fark ediyor ve adımlarında duraksıyor. Yüzümdeki tüm duyguları çabucak silip ona bir gülümseme sunuyorum. Ondan hoşlanmıyorum, bu bir sır değil. Ama balo kapının hemen ötesindeyken ve nişanlandığımıza dair söylentiler dolaşırken, en azından öyleymiş gibi davranmalıyım.

"Marzia. Büyüleyici görünüyorsun," diyorum elini tutup üzerine yumuşak bir öpücük kondururken.

"Gönderdiğim elbisenin üzerinizde tahmin ettiğim kadar güzel durduğunu görüyorum."

İltifatlarıma başını eğerek gülümsüyor. Aslında Anna'nın giymesine izin verdiğim elbise Marzia içindi. Ama elbise elime geçtikçe, Anna'nın ona daha çok yakışacağını düşündüm. Ve haklıydım da. Annalise'i o elbisenin içinde düşününce ereksiyon beni tehdit ediyordu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, teniyle güzel bir kontrast oluşturan kırmızı, yanaklarındaki o aralıksız allıkla eşleşiyor. Zevk vücudunda yol alırken gözlerinin parlaması. Ve vücudunun benimkini sıkması...

Balonun kapıları açılıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Marzia kolunu benim koluma doluyor ve sosyetenin soyluları tanıştırmamız üzerine alkış tutarken gülümsüyor. Marzia benimle evlenmenin ona çok şey kazandıracağını biliyordu.

sefalet. Ama aynı zamanda bunun ona tacı getireceğini de biliyor, ki buna sahip olmak için çok hevesli. Kendine kraliçe demek için her şeyi yapar ve ondan en çok nefret ettiğim şey de bu.

Gece uzadıkça uzuyor ve ben sürekli o andan uzaklaşıyorum. Top atma işinin bir parçası olmak istemedim ama konseyim son savaşın ne kadar iyi geçtiğine dair halka güven vermek için bir top atılması konusunda ısrar etti. Sadece insan kuvvetlerine ağır bir darbe indirmekle kalmadık, aynı zamanda avcılarının silahlarını yapmak için kullandıkları kaleyi de bulduk. Babamın orada bir yerde saklandığından eminim. Onu bulup insanların kralını öldürdüğümüzde bu "savaş" sona erecek.

Felix yaklaşp beni ve Marzia'yı selamlarken başımı kaldırıyorum. "Eğleniyor musunuz General?" diye soruyorum.

"Evet, majesteleri."

Kolumu Marzia'dan çekerek, "Bu ikimizden biri yapar," diye mırıldanıyorum. Açık zemini işaret ederek ona bakmadan önce uzaklaşıyorum.

"Gecenin tadını çıkar sevgilim," diye sesleniyorum ona.

Gidişimi izlerken yüzündeki şaşkınlık ve kızgınlık ifadesini özlemiyorum ama nasıl biri olduğumu ve ne yapmaktan hoşlandığımı biliyor. Onun etrafında olmak bunlardan biri değil.

"Görüyorum ki insanı saklandığı yerde bırakmışsın," diyor Felix kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Sırrım konusunda güvenmeye cesaret edebileceğim tek kişi o. Hâlâ soylu bir aileden geliyor ama toplumun ne düşündüğünü çok az önemsiyor. Bir General ve birçok savaşın ardılı olarak bu lükse sahip. Sadece insanlara karşı değil. Artık kimse onun çabalarına gözünü kırpmıyor.

"Ve sen de fahişeni terk etmeye karar verdin," diye karşı çıkıyorum. Felix'in gülümsemesi genişliyor ve içkisinden bir yudum alıyor.

"Evet, onu böyle abartılı bir etkinliğe getirmenin iyi olmayacağını düşündüm. Ancak daha özel bir etkinlik düzenlemeye karar verirseniz, kesinlikle katılacaktır."

Ona merakla bakıyorum.

"Yani onu hâlâ öldürmedin mi? Bana saldırmaya çalıştıktan sonra bile mi?" Felix omuz silkiyor.

"İkimiz de biliyoruz ki hiçbir zarar veremez. Ayrıca, şu anda bir yere gidemeyecek kadar kırılmış durumda," diye gülümsüyor.

Başımı sallayıp kalabalığa bakıyorum.

"Peki ya seninki? Artık bu yola girdiğine göre, bir insanın zevkini biliyorsun."

Bana sataşüyor. Bir köleden bir canavara kadar herkesle için onu azarlardım. Ve şimdi bana bak. Ben de daha iyi değilim.

"Onu avcıların kampına sızmak için kullanmayı planlıyorum," diyorum. Felix'in neşesi anında kayboluyor ve yüzünü bana dönüyor. "Majesteleri... Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?"

Omuz silkiyorum.

"Bunun akıllıca olup olmadığı beni ilgilendirmiyor. Avcıların tehlikeli bir grup olduğunu biliyorum. Onu içeri gönderip onları içeriden çökertmek varken adamlarımı riske atmak istemiyorum."

Felix alay ediyor.

"Sana itaat edeceğini düşündüren nedir? Kampa gidip orada kalabilir. Bize karşı onlara yardım edebilir" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Çok fazla dikkat dağıtıcı olmaya başladı. Bana ihanet ederse, bu onun ölümü olur. Ben sadece kendi tarafımda kayıp riskini almak istemediğimi söyledim. Ama eğer

başarısız olursa, başka seçeneğim kalmayacak. Saldırımı kendim yöneteceğim ve onunla başlayarak hepsini öldüreceğim."

Felix sözlerimi düşünürken sessiz kalıyor ve sonunda konuşuyor. "Ya onunla birlikte birini göndersek?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Herhalde demek istemiyorsun-"

"Evet, biliyorum," diyor çarpık bir sırıtışla.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Böyle bir ihaneti denemeleri için birbirlerini cesaretlendireceklerdir. Ve kim bilir başka neler olacak?"

Felix yanımda kıkırdıyor.

"Bir melezi mi kıskanıyorsun?" diye soruyor. Ellerimi boğazına sarmak için ani bir dürtüyle savaşmak zorundayım.

"Felix," diye uyarıyorum.

Öfkem yayılıyor ve Felix'in bunu hissettiğini biliyorum. Başını hafifçe eğiyor. "Özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim. Onun ihanet etmeyeceğini biliyorum.

Bana, Cyrus. Sana ihanet etmesine de izin vermeyecek. Tek korkum ona çok fazla güveniyor olman ve bunu kındığında neler olacağını görmek istemiyorum. Diğer endişelerine gelince, Dimitri'nin ona bu şekilde dokunmayacağından eminim. Hayatının geri kalanında asla başka bir kadına dokunmayacak."

Balo salonunun kapıları açıldığında onun sözlerini düşünüyor, planı gözden geçiriyorum. Felix benden önce başını kaldırıyor ve gördükleri karşısında hemen soluyor. Bakışlarını takip ediyorum, Marzia odanın içinde konuşurken gözlerim içeri getirilen bir grup köleye takılıyor.

"Eğlence geldi!"

Bütün gece görmek istediğim tek kadını gördüğümde bakışlarım daralıyor. Annalise'e bakarken bu ironiye acı bir kahkaha attım. O

O pis geceliği giymiş, saçları dağınık ve gözleri korkudan kocaman. Belli ki sırf bu olay için yatağından koparılmış.

Kalabalık kölelerin etrafını sararken bakışlarım, ışıl ışıl bir ifadeyle beni izleyen Marzia'yı kamçılıyor. İnsanların iğrenç hallerini işaret ediyor, gülüyor ve fısıldaşıyorlar. Toplumumuzun bir parçası olmaları gerektiğine inanan insanlar. Normalde bu görüntü beni zerre kadar rahatsız etmezdi. Ama bu olayla ve bu grupla, bu kölelerin hiçbirinin canlı çıkamayacağını biliyorum.

Annalise

Kralın karşısına en son bu şekilde çıktığımda özel bir parti düzenlemiş ve eğlence olsun diye bazılarımızı kırbaçlamıştı. Ve şimdi, görkemli bir şekilde dekore edilmiş odaya bakarken, bunun aynı durum olduğunu biliyorum. Etrafımızı saran canavarlar bizi kızgınlıkla izliyor, varlığımızdan bile nefret ediyorlar.

"Eğlence."

Bize böyle seslendi. Kesinlikle öleceğiz. Odadaki yabancı yüzlere bakıyorum, Cyrus'u gördüğümde duraklıyorum. Onu sarayında gördüğüm ilk günkü gibi muhteşem görünüyor. Kıyafetleri oturmuş, saçları toplanmış ve yüzünden uzakta. Biraz uzakta, Felix'in yanında duruyor. İfadesi sakın görünüyor ama bardağını kavrarken parmak uçlarındaki beyazlıktan öfkeli olduğunu anlayabiliyorum.

Dudaklarında küçük bir sırıtişla geleceğın kraliçesine doğru ilerliyor. Dehşete kapıldım. Daha birkaç saat önce Cyrus dediğini yapmazsam sonuçlarına katlanmakla tehdit etmişti beni. Bu hayatıma son vermeye karar verdiği anlamına mı geliyor?

Kollarımdaki zincirler çekilip hepimizi odanın ortasına iterken tökezliyorum. Parmaklıklar oturmuş, bağlanmamızı bekliyorlar. Etrafımdaki kölelerin yüzlerine bakıyorum. Bazıları hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bazıları ise tepki veremeyecek kadar şok olmuş durumda. Biz yaklaşırken Marzia'nın yüzünde garip bir sırıtiş olduğunu fark ediyorum, Cyrus ona yaklaşırken mutlu görünmüyor.

"Nedir bu?"

Bu sesi tanıyorum. Öfkeli. Sesi soğuk görünüyor. Marzia ona yaklaşıyor, gömleğini düzeltiyor.

"Soylular için küçük bir eğlence elbette. Yetenekleriniz krallıkta efsaneleşmiş durumda. Eminim bir gösteri görmeyi çok isterler.

Bu savaşı neden olan haşerelere karşı" diyerek gülümsüyor.

Cyrus'un gözleri hafifçe kısılıyor, ama ondan uzaklaşıyor.

Bize gülümseyerek bakıyor ve hemen beni işaret ediyor.

"Buna ne dersin?"

Gardiyanlar etrafımda dolaşıp beni demir çubuğa doğru çekiyorlar ve işte o zaman paniğe kapılıyorum.

"Hayır, hayır! Hayır, lütfen!"

Çığlık atıyor ve çırpınıyorum, bu da odanın kahkaha ve heyecan içinde patlamasına neden oluyor. Kollarımı çelik çubuğun etrafına kilitleyip beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladıklarında kalbim göğsümde çarpıyor. Zincirleri çılgınca çekiyorum, yalvarırken Cyrus'a bakıyorum ama o garip bir ifadeyle beni izliyor.

"Lütfen bunu yapmayın! Sana !"

Marzia'nın suratıma attığı tokatla sözüm kesiliyor, şiddetten ağızma kan doluyor.

"Görüyorum ki hâlâ görgü kurallarını öğrenememişsin," diye terslenerek benden uzaklaştı.

Gözlerimi yere indiriyorum, ağızma dolan kanı hızla yere tükürüyorum. Ayak seslerinin Cyrus'un durduğu yere doğru gittiğini duyuyorum ama tekrar tokatlanma korkusuyla başımı kaldırmıyorum.

"Bunu saraydan çıkarmak iyi olacak. Temel görgü kurallarından yoksun ve bunca zaman geçmesine rağmen henüz öğrenemedi. Şimdi düşündüm de, son zamanlarda tercih ettiğiniz köle bu, değil mi?"

Sesi alçalıyor ama Cyrus'la çok yakın durdukları için onu hâlâ duyabiliyorum.

"Özür dilerim majesteleri, insana ne kadar bağlı olduğunuzu biliyorum. Eğer isterseniz, biz-"

"Soy onu."

Sesi kolayca odaya yayılırken kanım donuyor. Elbisem tenimden sökülmeden önce ayak sesleri duyuyorum. Sırtıma arpan serin hava titrememe neden oluyor.

"ok dikkatli dinleyin çünkü bu gece göstereceğim tek Şey bu."

Cyrus'un sesi hayvanların mırıltıları arasında ınlayarak dikkatleri üzerine çeker. Olacakları tahmin ettikçe konuşmalarda heyecan yükseliyor.

"Beş kırbaç."

Onun sözleri üzerine oda sessizliğe gömülür.

"Beş kırbaçtan sonra kaç kemik kırabileceğimi, ne kadar deri alabileceğimi ve ne kadar derin kesebileceğimi göreceğiz."

Salonda bir alkış tufanı kopuyor ve ben başımı eğerek gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. aresizim. Cyrus beni teselli edecek hiçbir söz söylemiyor ya da ne zaman baŐlayacaęına dair hiçbir uyarıda bulunmuyor. Kırbacın beyaz ve sıcak acısını hemen hissediyorum, ardından balo salonunda dalgalanan çatırtı geliyor.

"Ahhhhh!"

Chapter Twenty-One

CYRUS

I Marzia'yı kolundan tutup en yakın odaya çekerken, bizi çılgınca takip eden hizmetkârlara bakıyorum.

"Bizi terk edin. Yoksa bu gece ölürsün. Sana bunun sözünü verebilirim," diye tıslıyorum.

Kapıdan uzaklaşıp Marzia'ya yaklaşmadan önce kapıyı çarpıyorum. Kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor, gözleri benim için yeterince korku barındırmıyor.

Yüzünün ortasına vuruyorum.

"Seni sefil kaltak," diye tıslıyorum.

Onu boğazından yakalayıp en yakındaki duvara çarpmadan önce tepki vermesine fırsat vermiyorum. Şok içinde haykırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Kocaman.

"Tüm krallığın önünde bana meydan okuyarak ne elde etmeyi umuyorsun!"

İrkilir ama yine de sesini bulur.

"Sinirinize mi dokundum Majesteleri? Yoksa en sevdiğiniz kölenizden kurtulmak zorunda kaldığınız için kızgın mısınız?"

Beni kışkırtmak için söylüyor ama ne kadar haklı olduğunu bilmiyor. Onu serbest bırakarak acı bir kahkaha attım.

"bu mu? Bir köleyi kayırmak mı?" Gözleri meydan okurcasına büyüyor.

"Onu gereğinden fazla kayırıyorsun, Cyrus. Beni onun önünde küçük düşürdün! Onu nasıl nadiren cezalandırdığın ve bunca zaman sonra nasıl hala hayatta olduğu hakkında söylentiler yayılıyor! Bir köleyi hiç bu kadar uzun süre hayatta tutmamıştın!"

Bakışlarım daralıyor.

"Seni kölelerin, hizmetkârların ve soyluların önünde küçük düşürdüm. Yine de hiçbirisiyle bu kadar aptalca bir şey denemedin," diye hırılıyorum.

"Bana bir hiçmişim gibi davranmaya devam edemezsin. Eninde sonunda aramızdaki birlikteliği kabul etmek zorunda kalacaksın ve ben de senin bir köleye şehvet duymana göz yummayacağım!"

Derin bir nefes alıyorum, öfkemi dizginlemeye çalışırken tavana bakıyorum. Marzia açgözlü ve meydan okuyan biri oldu. Taca olan arzusu bana olan korkusundan daha ağır basıyor. Özellikle de Annalise'e yaptığım iyiliği gördükten sonra.

"Bunu sana baban mı yaptırdı? Seni buraya o mu gönderdi ve benim önümde dikkatini dağıtacak her şeyden kurtulmanı mı söyledi?"

Marzia sessiz. İçimi çekerek yanından geçip gidiyorum.

"Size henüz nişanı sürdürmeye karar vermediğimi söylemiştim. Olası bir kraliçe olarak adınız lekelenecek diye dedikodulara boyun eğmeniz gerektiğini mi düşündünüz? Haddinizi aştınız."

Ruh halimdeki ani değişim karşısında yüzü belirgin bir şekilde soldu. "Majesteleri, gücendirmek istememişim, ben-"

"Öyle değil mi? Onu kayırdığımı biliyordun. Yine diğerleri gibi dövülüp dışarı atılması için onu seçtin. Beni gücendirmek istemediğine emin misin?"

Marzia hala konuşmuyor.

"Cevap ver bana!"

Dizlerinin üzerine çöküyor, yüzünü yere bastırırken titriyor.

"Yemin ederim, sadece nişanlın olarak ismimi saklamak istemiştim. Lütfen beni affet," diye fısıldıyor titrek bir sesle.

Özrü öfkemi yatıştırmaya yetmiyor. Yerde olduğu yerde diz çökerek onun üzerinde duruyorum. Bakışlarını kendime çekmek için elimi çenesinin altına koyuyorum.

"Sana sahip olmayı dilediğin ama asla elde edemeyeceğin gücün bir örneğini vereyim. Babanın rütbesi düşürülecek. Tüm hizmetkârlarını ve unvanını kaybedeceksin. Ve Marzia, eğer bana bir daha karşı gelersen, sebebi ne olursa olsun, sen de öleceksin. Yanımda bir köleyi kıskanan bir kadın olmadan bu ülkeyi gayet iyi yönetiyorum. Aptallığın yüzünden seni öldürmekten hiç çekinmem."

Annalise

Vücudum yanıyor, acı dayanılmaz. Çarşaflar ipek gibi yumuşak, yaraları soğutmaya yardımcı oluyor ve tahrişe neden olmuyor. Tanımadığım bir oda önüne gelirken gözlerim yavaşça açılıyor. Dekorasyonu özenli ama saraydaki bir oda olduğunu anlayamıyorum.

"Ve böylece geri döndü."

Bakışlarım sesin geldiği yöne kayıyor, duvara yaslanmış canavarı görünce kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu Felix. Basit bir kıyafet giymiş, koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırmış, bana gülümsüyor. Elinde hiçbir silah olmamasına rağmen korkutuculuğunu gizleyemeyen bir gülümseme.

"Kral, kendisi saraydaki acil işlerle uğraşırken sana göz kulak olmamı istedi. Seni ölü kölelerin arabasından gizlice çıkarmak oldukça zor bir görevdi. Ama kral sarayı temizlerken sen kalede . sen de öldürülürdün."

İçgüdüsel tepkimi bastırıyorum, o beni incelerken yüzümü duygusuz tutuyorum.

"Sırtının ölmemesi için elimden geleni yaptım ama Cyrus'un onu eski haline getirmesi gerekecek. Korkarım benim vasat olduğum iyileştirme sanatında o çok başarılı. Bu arada size kahvaltı getireceğim."

Felix odadan çıkarken dudaklarında bir gülümseme vardır ve kapıyı arkasından kapatır.

Doğrulamaya çalışıyorum ama sırtımdaki ağrı yüzünden doğrulamıyorum. Bu acıya neden olan olaylar sürekli zihnimde canlanıyor. Isırmak zorunda kalıyorum

Cyrus'un sırtımı kırbaçlamasını hatırlayınca midem bulandı. Kan, et, acı.

Kapı açılıyor ve Dimitri içeri girerken gözlerim açılıyor. Onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyor, gözlerindeki perili bakış dışında. Korkarım bu asla geçmeyecek.

"Dimitri?"

verdiği acıyla irkiliyorum. Komodinin üzerine koyduğu bir tepsi yemeği taşıyor ve bana bakmayı reddediyor.

"Dimitri?" Tekrar deniyorum.

Kapıya doğru ilerlerken cevap vermiyor. Benden uzaklaşırken gözlerime yaşlar doluyor. Felix bunu yaptı. Onu kırdı. Tam kapıya doğru adım atarken, kâbuslarımın canavarı odaya giriyor. Onu gördüğümde kanım donuyor. Saçlarını toplayıp yüzünden uzaklaştırmış, karanlık gözleri sinirli bir şekilde Dimitri'ye odaklanmış, odadan çıkarken sadece kralın önünde eğilmek için duraklıyor.

Cyrus, Dimitri'nin yanından geçip odaya girerken kapıyı kapatıyor. Konuşmuyor, etrafımda dolanıyor ve bir sandalyeyi yatağa yaklaştırıyor.

"Ne kadar acıyor?"

Bakışlarımı kısıyorum. Neredeyse gerçekten endişeli görünüyor. Ama onun sahte samimiyetine kanacak kadar aptal değilim.

"Çok," diye fısıldıyorum.

Bana doğru kaşları daha da çatılıyor ve ben hemen ondan uzaklaşıyorum.

"Anna, bir bakayım. Sadece düzeltmeye çalışıyorum" diyor, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Neden? Neden bunu düzeltmeye çalışıyorsunuz, Majesteleri? İsteddiğiniz bu değil miydi?"

Ruh halimdeki değişimi fark etti ve gülümsedi.

"Sana çok acı çektişdim Annalise. Ama her seferinde bunu düzeltilmiyor muyum? Bu sefer de farklı değil."

Vücuduma sarılmış bandajlara uzandığında itiraz etmiyorum. Sargıları kanla kabuk bağlamış yaralarımın çekerken acı içinde tıslıyorum. Parmaklarını derin yaraların üzerinde gezdiriyor ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyor.

"Bu iz bırakacak," diye mırıldanıyor benden çok kendi kendine.

Cyrus avucunu sırtıma koyuyor, tanıdık sıcaklık yaralarımı karıncalanma hissine kadar kaplıyor.

"Seyirciler yüzünden kendimi istediğim kadar serbest bırakamadım. Hiçbir şekilde bir köleye iyilik gösteremem."

Şaşkınlıkla ellerime bakıyorum. Bugün krala ne oldu bilmiyorum. Neredeyse pişman gibi konuşuyor.

"Sen kralsın, değil mi?" Teorimi test ederek soruyorum.

Hafifçe kıkırdıyor. Hiç de kızgın ya da sinirli görünmüyor. Garip bir şekilde sakın.

"Kral olmak, yönettiğim toplumu inşa eden kuralları değiştirebileceğim anlamına gelmez. Bu sadece yozlaşma ve düzensizliğe yol açar. Halkın ihtiyaçları benimkilerden önce gelir. Ve halkın, sadece onların çıkarlarını düşündüğümü bilmesi gerekir. Bu savaşı sizin halkınız başlattı. Sizin halkınız canavarların kralını zamanı dolmadan kaçırdı. Ve sizin insanların güçlerini göstermek için canavarların prensini kaçırdı."

Avuç içi sırtımdan ayrıldı ve tıpkı söylediği gibi, artık acı yok. Beni iyileştirdi. Avucunu artık yara olan etimin üzerinde gezdirdiğini hissediyorum.

"Sen ve ben artık birbirimize benziyoruz," diye mırıldanıyor.

Yatakta dönüp ona bakıyorum. Yüzünden ve boynundan geçen yara izleri giysilerinin içinde kayboluyor. Onu yeterince çıplak gördüm.

O yaraların ne kadar uzağa ve genişliğe gittiğini. Başını hafifçe eğip yüz hatlarımı inceliyor.

"Sende hayran olduğum tek şey güzelliğin. Sırtına kalıcı olarak böyle bir şey taktığım için üzgünüm. Bu asla yapmak istediğim bir şey değildi. Benim mührüm olmadığı sürece."

Konuşurken bakışları beni bütünüyle yutuyor. Odanın geri kalanı kayboluyor ve ben onun bakışları altında boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ani ruh halinin nereden geldiğini bilmiyorum ama bu sinir bozucu. Gözlerimi kaçırıyorum, nasıl cevap vereceğimi ya da verip vermeyeceğimi bile bilmiyorum. Balo günü elbiseyi giymeme izin verdiğinde de aynı ruh halindeydi. Benimle ilgili planını anlatmadan önce.

"Beni ölümden kurtardın... neden?"

Ona bakıyorum ve yüz hatlarında nasıl hissettiğini ele veren hiçbir şey yok. Bana doğru eğiliyor ve elini yanağıma koyuyor.

"Seni istediğimi söylemiştim Annalise. Seninle işim henüz bitmedi." Başımı salladım.

"Ama kolayca başka bir köle bulabilirsiniz, Majesteleri-"

"Sözlerimi dinle, Annalise. Senin dışında başka bir köleye asla dokunmayacağım. Halkımın kurallarını çiğnemek için beni kışkırttın. Bunu kabul ediyorum. Ama bir daha asla yapmayacağım."

Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor ve onu bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Konuş Annalise. Sanki söyleyecek bir şeyin varmış gibi görünüyorsun."

Bakışları çok yoğun ve beklentiyle beni izlerken daha fazla dayanamıyorum. Hemen gözlerimi kaçırıyorum, konuşurken yataktan kalkmaya çalışıyorum.

"Görevlerimi belirlemek için malikânenin gözetmeniyle konuşacağım," diyorum.

Cyrus kıkırdar, başını sallar.

"Şu anda Felix'in malikanesindesin ve Felix senin dışında çok katı ve seçici bir personel tutuyor. Şu anda tek görevin iyileşmek. Daha iyi olduğunuzu hissettiğimizde görevinize başlayacaksınız."

Gözlerim açıldı.

"Görevim mi?" Ben soruyorum.

"Bunu zaten konuşmuştuk. İyileşmene yardımcı olmak için önümüzdeki haftalarda burada kalacağım ve sonra babamı getireceksin ya da kampa kendim sızacağım ve oradaki her bir avcıyı öldüreceğim. Erkek, kadın ya da çocuk. Bu kanın eline bulaşmasını isteyip istemediğine sen karar vereceksin."

Kapıya doğru yürüyor.

"Dinlen, Annalise. Senin içinde olma hissini şimdiden özledim."

Chapter Tsenty-Tse

DIMITRI

"İçinizi yakıyor olmalı. En nefret ettiğin canavarın sevdiğin kadının bedenine sahip olduğunu görmek. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

Başımı kaldırdığımda Felix'in yüzünde bir gülümsemeyle bana yaklaştığını görüyorum. Gözlerimi ondan kaçırıp Anna'nın karşısındaki canavarların kralıyla birlikte oturduğu ve kahvaltısını kemirdiği yere bakıyorum. Felix bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Ve çektiğim acıdan zevk alıyor.

Beni geçip onların oturduğu yere bakıyor.

"Onun vücuduna sahip ve yakında aklına da sahip olacak."

Bu ışıktaki çok güzel, her zaman olduğu gibi. Kralın dikkatini neden çektiğini çok iyi biliyorum. Parlak kehribar gözleri ve siyah saçlarıyla onu çevreleyen canavarların hepsinden daha güzel.

Bir yanıt oluşturmadan önce dudaklarımı büzüyorum.

"İçini yakıyor olmalı. Onun her zaman benim bir parçam olacağını bilmek, sen asla olamayacaksın."

Felix kıkırdarak bana yaklaşıyor. Dokunuşundan irkiliyorum, dudaklarımdan korku dolu bir nefes çıkıyor. Eliyle yanağımı hafifçe okşadıktan sonra

Çenem, bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorluyor. Soğuk bakışlarının omurgamda yarattığı ürpertiyle mücadele etmiyorum.

"Peki bu melezin hangi kısmı?"

Koyu renk gözleri vücudumun üzerinde dolaşüyor, duyularımı uyandırdığını bildiği kısımlarda oyalanıyor. Daha fazlasını söylemem için bana meydan okuyor. Onu kızdırmak için. Ama artık yeter. Onun oyunlarına daha fazla katlanamam. O bir şey denemeden önce geri çekilip başımı eğiyorum.

"Parçası yok. Sen her şeye sahipsin," diye mırıldanıyorum.

Felix'in gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu beni korkutuyor, bu yüzden başımı eğiyorum, teslimiyetimi kabul edip yoluna devam edeceğini umuyorum.

"Kral onu avcı kampına gönderiyor. Babasını geri getirmesini istiyor. Eski kral."

İfadesi karşısında şok içinde başımı kaldırıyorum. "Ne-"

Yüzündeki ifadeyi fark ettiğimde hemen duruyorum. Kontrol edemediğim bir titreme beni sararken kanım çekiliyor. Kendimi için yumruklarımı sıkıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Kalbim zaten hızlı atıyor ve bunu duyduğunu biliyorum. Korkumun kokusunu alabiliyor.

"Ona eşlik edeceksin." "Hayır. Lütfen beni oraya geri göndermeyin."

Felix bana ters ters bakarken çocukluğumdaki zalimlik anıları su yüzüne çıkıyor ve oluşturmaya düşündüğüm her türlü karşı çıkışı anında durduruyor. Kelimelerim dudaklarımdan buhar olup uçuyor. Kendimden nefret ediyorum. Ondan bu kadar korkarken aynı zamanda onun dokunuşunu arzulamaktan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

"Kralın güvenine ihanet edecek aptalca bir şey yapmadığından emin olacaksın. Ve sen de insan kralın yerini bulacaksın. Yapar mısın?"

Anladın mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimde yaşlar oluşmaya başlamış bile. Bana yaklaşıyor ve nefes alış verişlerimi hızlandırıyor.

"Kaçmayacaksın. Bana ihanet etmeyeceksin. Ve ona dokunmayacaksın. Eğer dokunursan seni bulurum ve sefil hayatının geri kalanında asla çıkamazsın. Anladın mı melez?"

Üzerimde yükselirken titriyorum, karanlık gözleri ruhumu delip geçiyor, sadece bir bakışıyla beni kontrol ediyor. Geçmişte olsa, ona karşı koyardım. Yine de kaçırdım. dokunur ve gitmesi için ikna ederdim. Ama burada her günüm cehennem gibi geçiyor. Ve ona ihanet edersem bana ne olacağından korkuyorum. İhanet aklımdaki son şey. Bunu yapamam. Yapmayacağım.

"Evet, anlıyorum," diye fısıldıyorum.

Felix eliyle çenemi tutuyor ve bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor. Dişlerini göstererek bana acımasızca gülümsüyor.

"Çok iyi."

Annalise

"Saraydaki varlığını özledim," diyen Cyrus'un sesi beni derin düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Bugünlerde giderek daha fazla içine çekilmekten nefret ettiğim bir şey.

Cyrus beni Felix'in malikanesine bırakalı beş gün oldu. En azından malikane güzel. Krallığı boydan boya kesen ve ormana açılan nehre bakıyor. Uyanıp da hayatından endişe etmemek ya da kralın yemeğini çabucak hazırlamak zorunda olmamak çok tuhaf. Buradaki hizmetkârlar bana aldırış etmeyecek kadar korkak. Başlarını eğik, ağızlarını kapalı ve ellerini kendilerine saklıyorlar.

"Saraydan uzakta geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarıyor musunuz?"

Nasıl cevap vermem gerektiğini bilmeden merakla krala bakıyorum. Marzia'nın gözden düştüğüne dair söylentiler tüm krallığa yayıldı. Cyrus babasının rütbesini indirtmiş, kölelerini ve hizmetkârlarını idam ettirmiş ve onu huzuruna kabul etmeyi reddediyor. Hizmetçiler bile onun kendilerinden aşağı olduğuna inanıyor. Cyrus'un ona neden bu kadar acımasız bir ceza verdiğini anlamıyorum.

"Göreviniz için hazırlıklara başladım. Avcıların kampına ulaşmak yedi günlük bir yolculuk olacak. Yola çıkmadan önce sizi eğitmem ve biblolardaki gücü nasıl kullanacağınızı öğretmem gerekecek. Fark ediliyorsanız kendinizi korumanın tek yolu bu."

Titrek bir kahkaha attım.

"Majesteleri, bunu gerçekten inanmıyorsunuzdur herhalde?"

Gülümsüyor, beni sinirlendiriyor.

"Bence özgürlüğün bir parçasını kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaksın."

O devam ettikçe gözlerim açılıyor.

"Dağlarda bir malikanem var. Bu görevde her şey yolunda giderse, ömrünün sonuna kadar orada yaşayacaksın. Uzakta olduğum aylar boyunca seninle ilgilenecek bir ekibin olacak. Bir daha asla başka bir canavara hizmet etmeyeceksin."

"Beni metres mi yapıyorsun?" İnanamayarak sordum.

Gözleri beni dikkatle izliyor. Beni okuyor. Tepkilerimi biliyor. "Seni rahat ettiriyorum. Bir kölenin söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Konuşurken sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor. Ama beni yapması için gönderdiği şey büyük bir mesele. Bu yüzden pazarlık yapmaya çalışırken cesur görünmeyi umarak sırtımı dikleştiriyorum.

"Eğer babanı geri getiriyorsam ve ırkıma ihanet ediyorsam, özgürlüğümü istiyorum... Ve Dimitri'nin."

Cyrus bana tepki verme şansı tanımadı. Bir anda oturduğu yerden kalktı, elini boğazıma dolayarak beni duvara çarptı. Korku içinde haykırıyorum, Cyrus'un izin vermediği havayı soluyorum.

"Bana emir vermeye cüret mi ediyorsun, köle? Ben senin kralınım. Ben ne dersem onu yaparsın. Tam tersini değil!"

Beni bırakıyor, ben bir yığın halinde yere yığılırken bedenimden uzaklaşıyor. Acı içinde boynumu ovuşturuyorum, soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni ama yapamıyorum. Gözyaşlarım sert ve hızlı bir şekilde yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"O melezin adını bana söylemeye nasıl cüret edersin? Onun adını bir daha asla dudaklarından duymak istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

Acıyı dindirmek için boynumu ovuyorum ama başımı sallıyorum.

"Özgürlük senin sahip olabileceğin bir şey değil Annalise. *Asla!* Hayatın asla bir zamanlar olduğu gibi olmayacak. O hayatın hiçbir benzerini bulamayacaksın. Her şeyini bana adamalısın!"

"Özür dilerim, Majesteleri. Rencide etmek istememiştim," diye fısıldadım.

Acı bir kıkırdama çıkarıyor ve bana doğru ilerlediğini duyuyorum. Üzerimde yükseliyor, pantolonuna uzanmadan önce sinirli bir şekilde aşağı bakıyor. Gözlerim açılıyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama nafile. Bana bakarken şişmiş siki bağlarından kurtuluyor.

"Ağzını aç."

Bana istemediğim bir zevk veren şeye bakarken kalbimin göğsümde gümbürdediğini hissediyorum. Soğanlı kafa dudaklarımı hedef alıyor.

"Aç dedim. Ağzını. Ağzını."

Gözlerimi kapatıyorum, açmadan önce gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum ve dizlerimin üzerine yükseliyorum. Ağzımı açıyorum, benden önce odasındaki kadınların yaptığı gibi onu içime çekiyorum. Teni dilime karşı yumuşak. Kendini ağzımın derinliklerine doğru iterken şaftından yayılan ıslığı hissedebiliyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak zevk dolu bir nefes veriyor.

"Bana bak, Annalise."

Yavaşça gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum ve gözleri önümde büyüyor. Beni hazırlıksız yakalayarak boğazıma daha sert bir şekilde bastırıyor. Bu güç öksürmemi neden oluyor ve geri çekilmeye çalışıyorum ama yüzümü tutarak beni sabit tutuyor.

Sanki beni beceriyormuş gibi ağzımı beceriyor, başparmağı yanağımda hafifçe geziniyor, tenimin dokusunu kendi teninin altında test ediyor. Havasızlıktan gözlerim sulanıyor ve tam beni boğacağını düşündüğüm anda, sert uzunluğunun ağzımda büyüdüğünü hissediyorum; serbest kalırken damarlar dilime karşı hareket ediyor gibi görünüyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni kendine yakın tutuyor ve ağzıma boşalmasına izin veriyor.

"Yut. Kıyafetlerimi kirletmeyi aklından bile geçirme," diyor üzerimden.

Kalın sıvıyı yutuyorum, yabancı tadı boğazımdan aşağı kayarken ürpermeme neden oluyor. Cyrus sonunda ağzımdan çekiyor ve tekrar rahatça nefes alabiliyorum. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırıyor, gözleri ölümle dolu. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, kaçmaktan başka bir şey gelmiyor içimden.

"Kralın kalbine ve bedenine sahip olan tek kadın sen olacaksın, Annalise. Özgürlük senin için bir seçenek değil. Hiçbir zaman olmadı. Sana sahip olduğum andan beri."

Onun sözleriyle gözlerim yaşardı.

"Bu gelecekle barışmanı öneririm. Eğer bana ihanet edersen, seni bulurum. Ve o melezin senin yerine acı çekmesini sağlarım. Sonra seni dağın yamacına geri sürüklerim ve canım ne zaman isterse sikmek için bir yere kapatırım. Yani teklifimi kabul edebilirsin ya da ben seni buna zorlarım. Seçim senin."

Yüzümü itiyor, tam boyunda duruyor.

"Kalkın. Seni bu göreve hazırlamak için tam bir gün planladık. Ve ben bunun bir saniyesini bile boşa harcamayı planlamıyorum."

CKzpter Tsenty-TKree

ANNALISE

"A_{rg}h!"

Vücudum yere çarparken acı içinde haykırıyorum. Kalın kar örtüsü kolayca giysilerimin içine sızıyor, bana biraz yastık sağlıyor ama rahatsızlığımı artırıyor. Avcı kampına gitmeden önce her gün antrenman yapıyorduk ve Cyrus her geçen gün beceriksizliğim karşısında sabrını kaybediyordu.

"Umutsuz vakasın," diyor kılıcını karın üzerine atarak. Bakışlarını bana odaklamadan önce yanımdan geçip malikâneye doğru bakıyor.

"Ailenin ölmüş olması iyi bir şey. Nasıl bir başarısızlığa dönüştüğünü görselerdi hayal kırıklığına uğrarlardı."

Utanç içinde başımı eğip gözyaşlarımı tutuyorum. Beni ağlatamaz. Bu şekilde değil. Bütün gün kıyafetlerime sızan soğukla savaşıarak yavaşça kardan kalkıyorum. Elimden düşen bıçağa uzanıyorum, onu almaya çalıştığımda acıyla irkiliyorum. Bileğime yayılan acı yüzünden dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Cyrus'un karda doğru yaklaştığını duyuyorum, sonra tepemde dikiliyor ve bıçağıma uzanıyor.

Elimi. Başparmağını bileğimden çıkan şiş kemiğin üzerine hafifçe sürterek sinirli bir iç geçiriyor.

"Kırılmış."

Gözlerim

büyüdü.

"Nereden biliyorsun?" İnanamayarak sordum.

Acıyor ama önce gördüğüm kırık kemiklere benzemiyor.

"Vücudunu ezberledim. Bir şeyin yerinde olmadığını anlıyorum."

Elimi ellerinin arasında tutuyor ve son birkaç gündür aşına olduğum bir sıcaklık hissediyorum.

"Sana darbeyi absorbe etmeni söylemiştim. Bu şekilde gerilirsen ölürsün."

Benimle konuştuğunu biliyorum ama işleri neden belli bir şekilde yapmam gerektiğine dair açıklaması kulaklarımdan kaçıyor.

"Bunu yapamam Majesteleri," diye fısıldıyorum.

"Bana bir seçenek sunmasanız bile, hayatımda bir gün bile dövüşmedim. Hayatları boyunca bu işi yapmış insanlara karşı kendimi savunabilmemin imkanı yok."

Yine de Cyrus mazeretlerimi dinlemeye meyilli görünmüyor. Batan güneşe bakmadan önce bileğimi iyileştirmekle yetiniyor. İçimden küçük bir mutluluk akıyor. Her zaman akşam karanlığında ayrılır. Görevini yapmak için kaleye dönmek zorunda.

"Gel. Titremen beni rahatsız ediyor," diyerek benden uzaklaşıyor.

Sessizlik içinde malikâneye geri dönüyoruz. Cyrus'un akli başka yerde gibi görünüyor. Biz yaklaşırken Felix dudaklarında bir sırıtişla bizi bekliyor. Dimitri'nin sessizce onun yanında durduğunu fark ediyorum. Yüzünde sürekli bir mutsuzluk ifadesi var. Bir hareket yapmaya ya da orada olduğunu kabul etmeye cesaret edemiyorum. Kral başka bir amire yaklaşırken bakışlarımı kaçırıyorum.

"Majesteleri, umarım eğitiminiz iyi geçmiştir?"

Cyrus onun yanından geçip malikâneye girerken Felix'in sesindeki eğlenceyi kaçırmıyorum.

"Hayır, o korkunç derecede işe yaramaz," diyor sinirlenerek. "Eşyalarım geldi mi?"

Sözleri dikkatimi çekiyor ve hemen başımı kaldırıp konuşan ikisine bakıyorum.

"Evet, majesteleri. Ekibim her şeyi odanıza yerleştirdi bile. Elbette batı kanadında kalacaksınız ve koridorları temizledim. Sizi evimde misafir etmek benim için bir onurdur."

Konuşurken Felix'in bakışları benimkilerle buluşuyor. Birkaç kelime kullanarak moralimi bozmaktan zevk alıyor. Cyrus gözlerini devirerek onu itiyor.

"Kes şunu. Seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum," dedi ve arkasını dönüp gitti. Duraksıyor, Dimitri ile benim aramda gidip geliyor.

"Onu odama götürün."

Cyrus gözlerini Dimitri'den ayırmadan Felix'i de yanına alarak arkasını dönüyor. Mermer koridorda gözden kaybolup bizi yalnız bıraktıklarında ikisini de izliyorum.

"Beni takip edin," diyor Dimitri büyük malikânede bilerek yürümeye başlarken. Salonlar muhteşem. Geldiğimden beri neredeyse hiçbirini görmedim. Sadece odamı ve Cyrus'un beni eğittiği alanları görüyorum. Ama koridorlarda yürüyüp batı kanadına doğru ilerlerken tam bir hayranlık içindeyim. İlğim önümde sessizce yürüyen Dimitri'ye kayıyor. Varlığımı kabul etmiş gibi görünmüyor. Acı bir kahkaha atıyorum.

"Yani ilişki böyle mi olacak? Ben hiç var olmamışım gibi mi davranacaksın?" diye sordum. Etrafta hiç hizmetçi yok. Sadece karanlık koridorlar. Dimitri

bir cevap vermiyor.

"İkisi de bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Bunu biliyorum. Seni asla kralın öfkesine maruz kalacak bir konuma sokmak istemem. Ama en azından bir zamanlar yaptığın gibi bana gülümsemeni isterdim. Keşke bana bu kadar soğuk davranmasaydın," diyorum.

Dimitri'nin adımları duraksıyor ama gideceğimiz yere doğru sessiz yürüyüşünü sürdürüyor.

Bir kat merdiven çıkıyoruz ve Dimitri'nin iterek açtığı çift kapıya ulaşıyoruz. Kralın kapısının dışında bizi bekleyen iki hizmetçi var. Biz yaklaşırken Dimitri'yi selamlıyorlar.

"Kral onun için banyo yapmamızı emretti."

Dimitri bana bakmak için dönmeden önce başını sallıyor. Gözleri soğuk ve boştu.

"Kral, kendisi burada malikânedeysen batı kanadında kalmanızı istedi," bir sonraki cümlesini söylerken gözleri yumuşuyor, "Kral size eşlik etmeden bu kanattan ayrılamazsınız... lütfen."

Sesi hafifçe titriyor ve gözlerim açılıyor. O bizden uzaklaşıp beni iki hizmetçiyle baş başa bırakmadan önce yavaşça başımı sallıyorum.

Banyo sıcak. Gerçekten buharlı. Tenimde harika bir his uyandırıyor, özellikle de bütün gün soğuk karın altında kaldığım için. Hizmetçiler cildimi keseleyerek temizliyor ve küveti üzerime yapışan kokulu yağlarla doldurmaya devam ediyor. Odanın kapısı açıldığında bir hizmetçi saçlarıma sabun masajı yaparken ben ılık suyun içinde oturdum. Kral sessizce sıcak odaya giriyor ve hizmetkârlar hemen geri çekilip o içeri girerken üstlerinin önünde eğiliyorlar.

Tişörtünü çıkarırken gözleri küvetteki bana takılıyor.

"Bizi yalnız bırakın."

Sesi duvarlarda yankılanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Hizmetkârlar hemen odadan çıkıp beni kralla yalnız bırakıyorlar ve beni durdurduğunda hemen ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Artık sarayda değiliz. Formaliteleri bir kenara bırakabilirsiniz."

Tam önümde durana kadar bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Beni içine çekerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Asalet sana yakışıyor," diyor küvetin etrafında dolaşmadan önce. Arkamdaki koltuğu çekiyor ve parmaklarını saçlarımda hissettiğimde geriliyorum, hizmetçilerin işine devam ediyor.

"Majesteleri-"

"Şşt," diye susturuyor beni, bir yandan da kendine verdiği görevi sürdürüyor. Saçlarımı nazikçe okşayan parmaklarını hissettiğimde içimi bir uyku dalgası kaplıyor. Güzel bir his.

"Seni eğitmenin bu kadar umutsuz olacağını bilmeliydim," diye mırıldanıyor, benden çok kendine. Sözleri yüzünden yanaklarımin yandığını hissediyorum.

"Baban sana gerçekten savaş hakkında hiçbir şey öğretmedi mi?" Yanıt olarak başımı sallıyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, benim bu savaşla mümkün olduğunca az ilgim olmasını istiyordu."

Cyrus kıkırdıyor ve sabunu temizlemek için vazodaki suyu başımdan aşağı döküyor.

"Savaşın bir parçası olmayacaksanız hayatınızda ne yapmayı planlıyordunuz?"

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, bakışlarım önümde dalgalanan suya odaklanıyor.

"Evlenecektim. Bir aile kuracaktım. Denizi aşacak ve tüm bunlardan uzaklaşacaktım" diye fısıldadım.

Her an suyun altına itilmeyi bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde o itilmiyor.

"Evlenmek..."

Cyrus sözlerimi tekrarlayarak yanıma oturuyor. Koyu mavi gözleri istediğimden daha sert bir şekilde bana odaklanıyor, ama bu tuhaf konuşmadan ne elde etmek istiyorsa onu çözerken hiçbir şey söylemiyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Aşk evliliği mi yapıyordunuz?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Meleze."

Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum ama de başımı sallıyorum. "Ve sen onun çocuklarını mı doğuracaktın?"

Yavaşça tekrar başımı sallıyorum. Cevabım Cyrus'u eğlendiriyor çünkü başını sallayarak hafifçe kıkırdıyor.

"İnsanlık nasıl bir şey anlamıyorum. Savaşın ortasında aile kurar ve evlenir miydiniz? Eğer çocuğunuz olarsa onu güvende tutacağınıza dair hiçbir garantiniz yoktu" diyor.

Yüz ifadem karşısında gülümsemesi genişliyor. Önündeki küvette çıplak ve savunmasız bir şekilde bana bakarken küçüldüğümü hissediyorum.

"Tam potansiyeline ulaşmana izin verilseydi zorlu bir rakip olurdun."

Gözleri kayıyor ve odanın içinde bir ürperti hissediyorum.

"Savaş becerilerindeki eksikliğini gidermemiz gerekecek."

Cyrus kapıya doğru ilerliyor.

"Yıkanmayı bitir. Ben bekliyorum olacağım."

Temizliğimi tamamladıktan sonra bana bırakılan cübbeyi omuzlarıma sararak kralın odasına giriyorum. Titrek bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırmak için kralın geçici odasına göz gezdiriyorum. Oda benim kaldığımdan çok daha büyük ve güzel ama kraldan da bu beklenirdi zaten.

Cyrus'un bu gece benim için ne planladığını bilmek beni dehşete düşürüyor. Onunla şu ana kadar sayamayacağım kadar çok kez yattım ama her seferinde sarayda olduğumuzu ve işi fazla ileri götürmeyeceğini bilmenin rahatlığını yaşadım. Ama şimdi bu kısıtlamaların olmadığı bir yerde kalıyor ve bu çok korkutucu.

Şöminenin yanında durduğunu fark ettim. Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Saçları her zamanki kabarıklığından kurtulmuş, böylece sırtından aşağı serbestçe akıyor. Şömine, korkutucu formunun üzerinde uğursuz bir parıltı yaratıyor. Göğsünü ve boynunu saran yara izlerinin pantolonunun içinde kaybolduğunu da görebiliyorum. Seyretmesi korkunç bir yaratık. Ve onunla yalnızım. Yardım edebilecek herkesten uzaktayım.

Sonunda varlığını fark etti ve gözlerini alevlerden kaçırdı. "Seni görmek ne hoş, değil mi?"

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve yaklaşmam için eliyle işaret ediyor. Omurgamda hafif bir ürperti dalgalanıyor. Dikkati tamamen bana odaklanmış durumda. Vücudumu onun bakışlarından bornoza tutunarak sessizce odayı geçiyorum. Ben yaklaşırken gülümsüyor, beni kendine doğru çekerken eli hafifçe belimi okşuyor. Vücudundan ısı yayılıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, en ince ayrıntısına kadar alıyor.

"Asalet sana gerçekten yakıştırdı, Annalise. Böyle bir skandalın ve zayıflığın içinde doğmuş olman çok kötü," diyor beni yatağına doğru çekerken.

Kenara oturuyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. Bornozu bir arada tutan bağı nazikçe çözerken gözleri vücuduma odaklanıyor. Bir eliyle kravatu tutarken diğer eliyle kumaşı omuzlarımdan itiyor ve açıkta kalan bedenimi görünce gözlerinin büyüdüğünü fark ediyorum.

"Banyo hoşuna gitti mi?"

Konuşmadan önce boğazımı temizleyerek yavaşça başımı sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Hafifçe alay ederek yanımdan şömineye doğru bakıyor. "Güzel. Bu gece bir şeyin tadını çıkarabildiğine sevindim." Yatağı işaret ediyor.

"Arkana yaslan."

Ben yatağa doğru ilerlerken beni izlemeye devam ediyor. Sırt üstü uzanıyorum, Cyrus üzerimde sürünürken tavana odaklanıyorum. Beni dikkatle inceliyor, iki elimi nazikçe tutarken saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor. Elinde hâlâ bornozun bağı var ve onu hızla kollarımın etrafına sarıyor. Sonra diğer ucunu yatak direğine bağlayarak beni yatağın ortasına sabitliyor. Bağları çekiştirerek onu incelerken gözlerim irileşiyor.

"Majesteleri?"

Panik sesimden belli oluyor ama Cyrus bunu kabul etmiyor.

"Sen bir savaşçı değilsin, Annalise. Dürüst olmak gerekirse, babanın sana neden böyle güçlü bir biblo verdiğini anlamıyorum, savaş hakkında hiçbir bilgin yok ya da bu şeyin nasıl çalıştığını bile bilmiyorsun. Eğer niyetin avcıların kampında anlaşılırsa, tamamen onların merhametine kalırsın. Bu yüzden sana sadece bir biblodan daha güçlü bir şey vereceğim. Umarım yetiştirilme tarzın seni bununla başa çıkabilecek şekilde donatmıştır."

Cyrus nazikçe boğazıma sokulup nabzımın üzerine yumuşak bir öpücük kondurunca nefesim kesiliyor.

"Sana kendimi vereceğim."

Cyrus'un boğazından derin bir hırıltı çıkarken geriliyorum, serbest eli çenemi kavrayıp beni sabit tutarken bacakları benimkileri ayırıyor.

"Mührümü taşıyacaksın ve onunla bana dünyayı getireceksin."

Cyrus'un dişleri boğazıma, doğrudan atardamarıma battığında acı içimde dalgalanıyor. Çığlığım odaları doldururken gözlerim açılıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, kollarım bağlarla üzerimde tutuluyor. Çekiyorum ve sıkıyorum; bağ yavaşça derimi yakarken acı dayanılmaz bir hal alıyor. Cyrus'un ısırmaya devam ettiği bölgeye soğuk bir sis sızıyor ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oluyor. Çığlıklarım yavaşça boğulmaya dönüşüyor, nefes almak için soluğum kesiliyor, boğazım kapanıyor. Nefes alamıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve dehşete kapılıyorum, siyah bir duman bulutu etrafımı sarıyor. Cyrus'un üzerimdeki ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum ama bu acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Ölüyormuşum gibi hissediyorum. Etrafımızı saran ve odayı karanlığa gömen ölümün yüzüne bakıyorum.

CKzpter Tsenty-Feur

CYRUS

W Bir zamanlar ıgık olan sesler Şimdi iniltiye d6nüştü. inlemeler. Aminin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Doruk noktasına ulaştığında etrafımda dönüyor, istemsizce kendini bana yaklaştıırken sırtını zevkle kamburlaştırıyor. Kendimi tutmuyorum, tıpkı kendiminkini bulduğum gibi onu serbest bırakana kadar becermeye devam ediyorum. Onu tohumlarımla doldurdukça sıcaklık daha da artıyor ve bunu yaparken yardım edemiyorum ama yüzüne bakıyorum.

Dudakları ayrılmış, yanakları uyarılmaktan kıpkırmızı olmuş. Şöminenin ateşi gözlerini aydınlatan sıcak bir parıltı yayıyor ve saçları terden yüzüne kayganlaşıyor. Muhteşem bir kadın. Ve damarlarına yerleşen mühürüm yüzünden tamamen kendinden geçmiş durumda.

Damarları hâlâ benden dolayı simsiyah yanıyor, ona mührümü veriyorum. Bakışlarım mührün çoktan oluştuğı göğüs kafesine kayıyor. Ona bakarken, kendimi ona karşı daha önce hiç olmadığım kadar sahiplenici hissediyorum. Yavaşça ondan çekiliyorum ve içinde küçük zevk dalgaları hareket ederken titriyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Eğer birisi benim mührümü taşıdığını öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder. Ve hayatını kaybedecekti. Mühürden ilk bahsettiğimde.

Dalgınca. Aslında bunu ona vermek istememiştim. Mühür, hayvanlar arasında kutsaldır. Ayrıca avcılarının incik boncuk fikrini ortaya attığı yerdir. Bu onun beni ve gücümü kullanmasının bir yolu. Ona damarlarımda dolaşan canavardan bir parça verdim ve şimdi o çağırana kadar uykuda kalmak üzere bedenine yerleşiyor.

Onu eğittikçe ve hiçbir eğitim almadıkça, onu ölüme gönderdiğimi fark ettim. Eğer yakalanırsa, bu kadar. Hiç umudu yok. Ve onu korumam olmadan düşman kampına göndermeyi reddediyorum. En azından şimdi işler ters giderse kaçmak için benim gücümü kullanabilir. Ama sadece işler ters giderse.

"Majesteleri?"

Çekingeni sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve o anda ona baktığımı fark ediyorum. Yatakta doğrulup ondan uzaklaştım. O da hemen oturuyor ve örtüyü göğsüne doğru çekiyor. Kaşlarını çatarak battaniyeye uzanıyorum. Battaniyeyi çektiğimde yüksek sesli nefesi odayı dolduruyor.

"Benden saklanma," diyorum.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, konuşmamızı o kadar çok düşünüyorum. O melez için anne olmaya o kadar hazır ve istekliydi ki. Bunu her düşündüğümde, saplantım artıyor. Sahipleniciliğim. Onun her arzusunun bir parçası olmak istiyorum. İnsanlar söz konusu olduğunda her zamanki kararlılığımı zayıflatıyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Ama artık buna karşı
koyamıyorum. "Hala bir aile
istiyor musun?"

Soru, ben durduramadan dudaklarımdan dökölüveriyor. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. Konuşmadan önce başı öne eğildi.

"Hayır, Majesteleri-"

"Cyrus."

Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan çıktı. Ona formaliteleri bir kenara bırakmasını söyledim ama o hâlâ adımı söylemeyi reddediyor. Yatakta ona yaklaşıyorum, kehribar rengi bakışlarını görebilmek için yüzümü onunkinin altına doğru eğiyorum.

"Adımı söyle," diye ısrar ediyorum.

Dudaklarını aralıyor ve bunu söylerken zorlandığı belli oluyor. Ona yaklaşıyorum, yaydığı doğal kokuyu alabiliyorum. Kokusunu içime çektikçe sikim sertleşiyor. Ve sadece duymak için bile kendimi ihtiyaç dolu buluyorum.

"Söyle," diye fısıldıyorum.

Titreyerek nefes alıyor ve sonunda dediğimi yapıyor.

"Cyrus," diye fısıldıyor adımı, dudaklarından cennet gibi bir ses çıkıyor. Ve aniden, fısıltısı yeterli gelmiyor. İstikrar için tutunabileceği tek şey olana kadar adımı haykırışını duymak istiyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, onu yatağa geri itiyorum ve unutulmayacak şekilde tahrip ediyorum.

Annalise

"Avcının kampına girip babamın yerini bulacaksın. Yerini bulduğunuzda onu serbest bırakın. Tek yapman gereken bu."

Cyrus pelerinin önünü omuzlarıma bağlarken benimle konuşuyor. Omzunun üzerinden beni bekleyen ata bakıyorum. Bunu gerçekten yapıyor. Babasını kurtarmak için beni avcı kampına gönderebileceğini düşünüyor.

Ya ona itaatsizlik etmeyeceğimden deli gibi emin ya da başka bir planı var. Üzerimde dururken ona bakıyorum, yüz hatlarını inceliyorum. Daha dün gece çok yoğundu. Bana bakışından, arzumu ve adını söylememi emretme şekline kadar her şey. Tüm bunları düşünürken yanaklarımın yandığını hissediyorum. Zevk. Yaydığı sahiplenme duygusu. Bunun tehlikeli bir şeye dönüşmesinden korkuyorum. Hayatımın bu şekilde kalıcı olarak bir parçası olmasını içeren bir şey.

"İnsanların başına talihsiz bir şey gelirse mührüm seni koruyacaktır." Eli giysimin kumaşının altındaki bölgede geziniyor ve mührünün sıcaklığını tenimde hissediyorum.

"Tek yapman gereken benim gücümü toplamak ve o senin olacak. Bunu akıllıca kullan, Anna. Sadece bir kez kullanabilirsin, sonra avcılar seni götürebileceği yerde kalamazsın. Benim gücüm için kamplarındaki hayvanları kullandıkları gibi seni de kullanacaklar."

Sözlerini anladığımda gözlerim açılıyor.

"Gücün mü?" Şaşkınlıkla soruyorum. Başını sallıyor.

"Avcıların silahlarını nereden aldıklarını sanıyorsunuz? Ateşe karşılık veriyorlar. Bizim yöntemlerimizi öğrenip bize karşı kullanmaya çalışıyorlar.

Mühür, kullandıkları biblolar gibidir."

"Bu mühürle beni bulabilecek misin? Eğer kaybolursam?" diye sordum.

Yalanımı anlayan Cyrus'un gözleri gözle görülür şekilde kararıyor. Ve bana yaklaştıkça dünyanın daha da soğuklaştığını hissediyorum. Çenemi tutup bakışlarımı sabitliyor.

"Kaçma, Annalise."

Felix imdadıma yetiştiğinde onun karanlık bakışları altında bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyorum.

"Majesteleri!"

Felix yaklaşırken Cyrus bakışlarımı tutuyor ama sonunda beni serbest bırakıyor. Sinirlerimi gevşetmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum ama nafiye. Cyrus Felix'e bakıyor ve Dimitri'nin onun yanında olduğunu, sıcak tutan giysiler giydiğini ve atını çektiğini fark ediyorum. Gördüklerimi bir araya getirdiğimde gözlerim açılıyor. Cyrus'a bakıyorum ama o beni görmezden geliyor.

"Melez hazır mı?"

Felix sahiplenerek Dimitri'ye döner ve parmağını Dimitri'nin yüzünde gezdirir.

"Evet. O hazır. Başarısız olursa ne olacağını biliyor," diyor hınzır bir gülümsemeyle.

Midem bulanıyor ve bakışlarımı Cyrus'tan ayıramıyorum. Dimitri'ye doğru yürüyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle onun yanında duruyor.

"Onu koru melez. Bu görevin sorunsuz ilerlediğinden emin ol."

Dimitri'yi boğazından ve son cümlesini söylerken onu kendine doğru çekiyor.

Dimitri'yi yere fırlatmadan önce, "Ve ona dokunma fikrini aklından bile geçirme," diye homurdanıyor.

Cyrus, Dimitri ve Felix'ten uzaklaşp atımın dizginlerinden tutuyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Bizi kapıya doğru götürüyor.

"Görevini biliyorsun. Melez seni korumak ve başarısız olmamanı sağlamak için seninle geliyor."

Cyrus atıma binmeme yardım ediyor bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Mührümün sende olduğunu kimseye söyleme. Eğer yaşayamazsın."

Dimitri çoktan atına binmiş, yanımdan geçip gidiyor. Gözlerimde korkuyla Cyrus'a bakıyorum. Tekrar konuşmadan önce ağzının kenarlarının hafifçe seğirdiğini fark ediyorum.

"Bana geri dön, Annalise."

Güneş yavaş yavaş batarken Dimitri sessizce önümde ilerliyor. Rüzgâr hızlanıyor, yani bu gece daha fazla kar yağacak. Buz gibi rüzgârlar yüzünden yüzümün yandığını şimdiden hissedebiliyorum. Dimitri atını yavaşlatıp bana bakıyor ve ilk kez konuşuyor.

"Yakındaki mağaralarda kamp kuracağız."

Kamp yapmak için iyi bir mağara bulmadan önce gece boyunca birkaç saat yolculuk ediyoruz. Ana yoldan uzakta ve Dimitri kimsenin ateşi görmemesi için bizi mağaranın derinliklerine götürdüğünden emin. Dimitri'yi köşede atını severken izliyorum. Bütün gün benden kaçtı. Uzun süren sessizlikten sonra derin bir nefes alıp ateşe bakıyorum.

"Çocukluğumuzu hatırlıyor musun, babam kışın bizi tuzak kurmaya götürürdü?"

Hâlâ bana arkasını dönmüş olan Dimitri'ye bakıyorum. Beni dinliyor mu bilmiyorum. Belki de kralla yattığım için benden nefret ediyordur. Onu suçlamıyorum. Ben kendimden nefret ediyorum. Tekrar alevlere bakıyorum, yaydığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Konuşurken gülümsüyorum.

"Ve sen de meyveleri çalmaya çalışırken tavşan tuzağına mı yakalandın?"
Gülüyorum.

Hala bana cevap vermiyor.

"O günleri özlüyorum. Hayatın basit olduğu zamanları. Ve biz masumduk."

Dimitri sonunda atların yanından uzaklaşıp karşıma oturuyor. O da alevlere bakıyor ve ben o kristal gözlerdeki hüzne odaklanmaktan kendimi alamıyorum. Bana yansıyan umutsuzluk herkesin kalbini kırmaya yeter

"Özür dilerim, Dimitri. Benden bu nefret etmene neden olduğum için.
Hiçbir konuda seçme şansım olmadı."

İlk kez gözleri şok içinde parlıyor ve bana odaklanıyor. "Anna, beni tüm hayatın boyunca tanıdın. Senden nasıl nefret edebilirim ki?"

Gözlerim açılıyor ve hemen gözyaşlarım akıyor. Sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ona doğru ilerliyorum, benden uzaklaştığında yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bunu yaparken gözlerindeki korkuyu hemen fark ediyorum. Sonra Cyrus'un ayrılmadan önceki tehdidini hatırlıyorum ve ondan uzaklaşarak tekrar oturuyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

Sessizlik bizi bir kez daha sarıyor, ateşin çıtırtısı duvarlarda yankılanıyor.

"... Tuzakla uğraşmam için beni yemledin."

Kafamı kaldırıyorum ve Dimitri bana gülümsüyor. Hüzünlü bir gülümseme. Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. Ve kendimi o gülümsemeyi yansıtırken buluyorum.

"Evet, ," diye usulca gülüyorum.

Dimitri konuştuğunda dizlerimi göğsüme çekip ateşe bakıyorum.

"Sana karşı nazik mi? Kral."

Cevap vermekte tereddüt ediyorum. Ama eski Dimitri'nin bir anlık görüntüsünü görüyorum. Her zaman benim iyiliğim için endişelenen. Acı bir kahkaha attım.

"Sizce iyilik yapabilecek biri mi?"

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, Anna. Bizi bu belaya bulaştırdığım için çok üzgünüm. O gece ayrılamayacağımızı biliyordum ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim-"

"Yapma bunu, Dimitri. Hiç şansımız olmadı. Savaş bildiğimizden çok daha hızlı ilerliyordu. Bizi yakalamaları an meselesiydi," diyorum suçluluk duygusunu hafifletmek umuduyla.

Dimitri bana bakıyor, yüzünde endişe var.

"yakıyor mu? Bilirsin, o zaman..."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Tam olarak ne sorduğunu biliyorum. "Bazen.

Bazen naziktir. Diğer zamanlarda sert."

Dün geceyi düşünüyorum. Adını söyledikten sonra hiç de sert değildi ama nazik de değildi. Dün geceki halini nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sanki bana sahip olmaya çalışıyordu. Vücudumun her parçasına sahip olmak ve ondan başka hiçbir şeye ihtiyaç duymamam için beni kandırmak. Düşüncelerimi bastırarak Dimitri'ye baktım.

"Neden beni görmezden geldin?"

Sorum karşısında gözleri kararıyor ama cevap verecek gücü kendinde buluyor. "Felix çok kıskanç bir canavar. Paylaştığımız geçmişini biliyor. Eğer ben

sana bakarsam, bunun sonuçları olur." Dimitri'nin

sesindeki titreme kalbimi sızlatıyor.

"Ondan korkuyor musun?" Ben soruyorum.

Şimdi gülme sırası Dimitri'de.

"Acınası, değil mi?"

"Hayır. Bunlar canavar. Onlara kıyasla biz karıncayız. Sizden daha güçlü olan bir şeyden korkmakta utanılacak bir şey yok."

Dimitri şimdi bana bakıyor ve duygularının açığa çıkmasına izin veriyor. "Peki ya onun dokunuşundan zevk almaya ne dersin?"

Bana bakarken gözlerinde çaresizlik görüyorum. "Ne-"

"Ondan nefret ediyorum. Ondan *iğreniyorum*. Ama bedenime dokunduğunda... kendini bana zorladığında... zevk alıyorum... bunda utanılacak bir şey var mı?"

Konuşurken sesi kesiliyor ve ben başımı sallıyorum.

"Dimitri-"

"O zaman istediğin adam olamadım," başını ellerinin arasına aldı, "Ve şimdi bir adamdan daha azım."

"Kralın dokunuşundan zevk alıyorum, Dimitri," diyorum.

Şok içinde bana bakıyor ve ben de ona aynı kırgınlığı yansıtan hüzünlü bir gülümseme sunuyorum.

"Kraldan çok korkuyorum. Beni dövüyor. Duygularımı hiç dikkate almadan benimle konuşuyor. Bana ağza alınmayacak şeyler izletiyor ve yaptırıyor ama yine de doğru yerlerime dokunduğunda zevk alıyorum. Ondan nefret ediyorum ama yine de sadece onun verebileceği rahatlamayı arzuluyorum."

Evlenmem gereken adama bu sözleri söylerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Birlikte bir aile kurmam gereken adama. Bir zamanlar sevdiğim adama.

"Sana utanç olmadığını söyleyemem, çünkü ben de utanç duyuyorum Dimitri."

Aklıma az önceki sorusu geliyor ve sormaya karar veriyorum. "Felix seni incitiyor, değil mi?"

Dimitri başını eğiyor, başını sallıyor. Onu ve Felix'i etkileşim halinde gördüğüm onca zamanı düşünüyorum. Ve Felix'in savaş toplantısında hiç tereddüt etmeden onun kolunu ve bacağına kolayca kırdığı zamanı. Dimitri'nin yaşadığı dehşeti hayal bile edemiyorum. Atlara bakıyorum, aklıma bir fikir geliyor.

"Hadi ."

Bana şaşkınlıkla bakarken kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Okyanus yerine doğuya gidersek bizi bulamazlar. Savaşa doğru ilerleyebilir ve savaş alanını doğrudan geçebiliriz. Belki insanların kralını bulur ve tüm bunlardan uzakta kendi hayatımızı kurarız. Sadece sen ve ben-"

"Dur! Sadece... dur."

Dimitri'nin yüzünde öfke ve üzüntü karışımı bir ifade vardır.

"Sen ve ben asla birlikte yaşayamayız, Annalise musun? Sana asla dokunamam, sarılamam, hatta öpemem bile! Seni onlardan koruyamam! Beni mahvetti. Eski benliğime dair ne varsa ezip geçti ve karşında gördüğün bu acınası kabuktan başka bir şeye dönüşmedi!"

"Dimitri-"

"Hayır! Kaçamayız. Kaçamazsınız. Krala ihanet edemezsin, Annalise. Krala ihanet edersen ne olacağını anlamıyor musun? Herkes onun gazabını hisseder. Herkes! Onlara boşuna canavar denmiyor."

Hemen oturduğu yerden kalkıp benden uzaklaşıyor. "Ama Dimitri-"

"Hayır! O benim kralım. O senin ! Ve efendime ihanet etmeyeceğim.
Senin için değil. Aramızda hiçbir şey yok. Asla da olmayacak."

Bana öfkeyle bakmadan önce yüzünde bir panik ifadesi beliriyor.

"Sana yardım etmeyeceğim. Ve eğer onu terk etmeye kalkarsan, seni durdururum, Annalise. O yüzden bir daha asla böyle pervasızca bir şeyden bahsetme. Asla!"

Malzemelere doğru ilerlerken arkasına bakmıyor ve bir battaniye çıkarıyor. Onun bu çıkışından ya da konuşmamızdan ne anlam çıkaracağımı ya da ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama Dimitri'nin büyük bir acı ve kargaşa içinde olduğunu görebiliyorum, bu onu içten içe yiyip bitiriyor. Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum, alevlerden uzaklaşıyorum ve bu gerçekliğin ezici çaresizliğinin beni uyutmasına izin veriyorum.

CKzpter Tseny-Five

CYRUS

T Gün çok güzel. Felix'in malikanesinin etrafına yağan hafif kar, bölgeyi güzelce örtüyor. Kendimi Annalise'in burada karın tadını çıkarmak için. Sarayda asla böyle bir şey yapamazdı. Ama onu Felix'in malikanesinde tutmak ona çok daha fazla özgürlük ve hoşgörü sağlıyor.

Felix hizmetçisine servis tepsisini hazırlamasını işaret ediyor ve hizmetçi sessizce görevine başlıyor. En sevdiğimiz insanlar etrafta yokken malikane sessiz. Ve görevde başarısız olup olmayacaklarını görmek için beklemek bir işkence.

"Melezin ona dokunmasından endişeleniyorsanız, dokunmayacaktır. Böyle bir şey yapmaya cesaret edemez. Bu arzuyu onun içinden söküp attım," diyor Felix yanımda, sessizliğimi ölçerek.

Başımı sallayarak usulca gülüyorum.

"Sana inanıyorum. Benim o. Oradan ayrılırken yüzü bir tuhaftı."

Felix dışında kimseye fikrimi söylemem. Hayatımız boyunca arkadaşlık ve bana karşı dürüst olabilen, bana eşit davranan tek kişi o

"Garip mi? Nasıl yani?"

Hizmetçi yanımızdan ayrılmadan önce hafifçe eğiliyor ve ben sıcak fincana uzanıp dudaklarıma götürüyorum.

"İntikamcı görünüyordu."

Felix yanımda kıkırdıyor.

"İntikamcı mı diyorsun? Onu nişanlısından ayırdıktan, bekâretini aldıktan, öldüresiye dövdükten ve zorla düşman kampına götürdükten sonra, intikam en son endişeleneceğin şey olmalı."

Dilimi ısıyorum. O haklı.

"Neden bu kadar önemsiyorsun? Görevini yerine getiremiyorsa, faydası bitmiştir."

Felix'e kızgınlıkla bakıyorum. Sürekli beni zorluyor. İnsanların kıvrandığını görmeye bayılıyor. Neredeyse melez için kötü hissetmeme neden oluyor. Neredeyse.

"Peki ya sen? *Onu* tekrar yatağına almayı düşünüyor musun?" Felix kıkırdar ve araziye bakar.

"Evet. Dimitri'ye her zaman kapım açık. Ve yatağıma. Sadakatinin nerede yattığını bildiğim sürece. Ve şu anda, bana ve canavar imparatorluğuna."

Kendine olan güveni karşısında başımı sallıyorum.

"Sana sadık olduğundan nasıl bu kadar eminsin?" Ben soruyorum.

Felix bana bakmadan önce koltuğunda geriye yaslanıyor. Koyu renk gözleri tüm neşesini kaybetmişti.

"Çünkü onun sahibi benim, Cyrus. Aklına sahibim. Vücuduna sahibim. Onun her parçasına sahibim. Erkekleri kırmak kadınları kırmaktan çok daha zordur. Kafalarında bu fikirler var. Yılların verdiği güç ve dayanıklılık onları sert, güçlü varlıklar haline getirmiştir. Ama onları bir kez kırdığınızda, bir daha düzeltemezsiniz. Dimitri kırıldı. Kırılmanın ötesinde, eğer bir terim varsa. Ve o

Ona bir amaç vermediğim sürece asla işlevini yerine getiremez. Onun sadakatine sahip olduğumu bu şekilde biliyorum."

Ona bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. şiddet ve savaştan her zaman zevk almıştır. Çocukken bile diğer çocuklara işkence eder, onların kendisinden korkması ve aynı zamanda kendisine saygı duyması için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Sen sadist bir canavarsın, Felix." Felix omuz silkiyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Belki de. Ama ben bunu benimsiyorum. Halkının iyiliği için onu evcilleştirmeye çalışan senin aksine, kralım. İkimiz de benden daha kötü olduğunu biliyoruz. Bu yüzden babanı geri almak konusunda bu kadar kararlısın. Seni kontrol edecek birine ihtiyaın var."

Drtmelerine cevap vermiyorum ama o haklı. Babam benden farklı bir canavar. Onun yönetme biçimi sert ama anlayışlıydı. İnsanlığa nderlik eden bir dünyaya inanırdı. Onları köleleştiren değil. Ben insanlığın yok edildiği bir dünyaya inanıyorum. İnsanlığa karşı hořėrl olması beni ilk etapta yakalattı ve üzerime bu yaraları yerleştirdi. Birbirleriyle yan yana yaşamalarına aldırmadan onlara daha aşağı varlıklarmış gibi davrandı. Ve daha küçük varlıklar her zaman kendilerini güç sahibi hissedeceklerdir.

"Baban hayatta değilse ne yapacağını hiç düşündün m Cyrus?"

Felix'in sözleri beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ona bakıyorum.

"Eğer hayatta değilse, katliama devam edeceğiz. Krallığımda hiçbirine yer yok. Ama hayatta olduğunu biliyorum. Onu ldremezler. O benim selefimdi. Benimkine rakip bir ge sahip. Ve Annalise'in krallığıma getirdiği kolyede onun kanı vardı. Onu silah yapmak için kullanıyorlar."

"Yani onu halkının olası yok edilişine yardım etmesi için mi gönderdiniz?" Başımı sallıyorum.

"Onu korumak için gönderdim. Ordumla ortaya çıkarsam onu öldürürler ya da beni kontrol etmek için kullanırlar. İçeri sızabilir, hayatta olduğunu doğrulayabilir ve dışarı çıkabilir. Ve eğer değilse, yine de bana söyleyecektir. Bu işi yapabilecek kadar güvendiğim tek insan o."

Felix kıkırdıyor sorumu tersine çeviriyor.

"Güvenmek mi? Peki ona neden güveniyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum, Felix. Krallığıma adım beri her günümü onu itaatkâr olması için eğiterek geçirdim. Sevdiklerimi ve sevmediklerimi bilmesi için. Beni tereddüt etmeden takip etmesi için."

Felix'in beni izlediğini hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Şimdi de insanlara mı düşkün oldun? Hani onlar haşarattı? Her biri mi?"

Kendi sözlerimden alıntı yaparken içimde bir öfke dolaşıyor.

"Tek istisna o. Ondan başka kimseyi şımartmıyorum. O benim en alçağım. Ve bir daha asla o yöne bakmayacağım."

Felix omzumun üzerinden bakarak bir hizmetçiye gelmesini işaret ediyor. Kadın yaklaşınca onu kucağına çekiyor ve boğazına öpücükler kondurmaya başlıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hınzırca gülümsüyor.

"Aşağı varlıklara bu kadar düşkün olmamayı öğrenmelisin, Cyrus. Kolayca hayal kırıklığına uğratıyorlar."

Annalise

Avcı kampına yolculuk cehennem gibiydi. Dimitri'nin patlamasından beri benimle konuşmayı reddediyor. Bir bakış bile atmadı. Yolda önümde ilerliyor ve benimle sadece gece için mola vermeyi planladığını söylerken konuşuyor.

Yine de onu suçlamıyorum. Dimitri bir zamanlar gururlu bir adamdı. Ve Felix onu her şeyden korkan bir adama dönüştürecek kadar çarpıttı. Özellikle ihanetten. Dimitri'nin eskiden olduğu adam sonsuza dek gitti, tıpkı söylediği gibi. Cyrus'un hükümdarlığının bir sonucu olarak nasıl bir insana dönüştüğümü merak ediyorum.

Sadece Dimitri'ye acıdığım için kaçırmaktan bahsettim. Kelimeler dudaklarımdan çıkarken düşünmüyordum. Sadece Felix'in ellerinde daha fazla acı çekmemesini istedim. Ama şimdi düşünebiliyorum da, gerçekten kaçabilir miydim?

"Kaçma, Annalise."

Cyrus'un sözleri beynime kazındı. Dimitri, kaçarsam Cyrus'un ne yapacağından korkuyor. Bu hiç düşünmediğim bir şey. Kaçtıktan sonra onun tarafından yakalanacağımı düşünmek bile bana kabul etmek istemediğim bir ürperti veriyor. Ben de en az Dimitri kadar tutsağım. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama kaçma fikri beni dehşete düşürüyor. Felix'in Dimitri'yi kırdığı kadar Cyrus'un da beni kırmasından korkuyorum.

İkimiz de onların itaatkâr kuklaları haline getirildik.

Dimitri atını yavaşlatıp yanımda durduğunda başımı kaldırıp bakıyorum. Derin mavi gözleri kararlı bir şekilde etrafı işaret ediyor.

"Kamp hemen şurada olmalı- Ah!"

Dimitri'nin bedeni atından koparak yere çarptı. Şok ve korku içinde haykırıyorum, atım da ürktüğü için ayağa kalkıyor. Zıplıyorum

atımdan inip Dimitri'nin acı içinde inlediği yere koşuyorum. "Dimitri!" Çığlık atıyorum.

Omzuna bir ok saplanmıştı. Ona ulaşıyorum, elimi göğsüne koyup onu sakinleştirmeye çalışıyorum ki sırtımda bir bıçak hissediyorum.

"Başınızın omuzlarınızdan alınmasını istemiyorsanız hareket etmeyin."

Avcılar bizi gözlerimiz bağlı bir şekilde kamplarına doğru sürüklerken ellerim titriyor.

"Dimitri?"

Ona sesleniyorum ama karşılık alamıyorum. Sert bir itiş, öne doğru tökezlememe, dengemi kaybetmeme ve yere düşmeme neden oluyor. Hemen kolumdan tutulup yukarı çekiliyorum ve tekrar itiliyorum.

"Devam edin," diye tıslıyor arkamdan biri.

Cyrus'un mührünü kullanma ve kaçma ihtiyacı beni pençeliyor ama buna karşı koyuyorum. İnsanlarımız bize tutsakmışız gibi davranırken hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor.

Sonunda hedefimize ulaştık ve göz bağım çözüldü. Gözlerimi kırıştırtıp durumu anlamaya çalışıyorum. İnsanları görüyorum. Beş tanesini. Ama göremediğim şey Dimitri.

"Nerede o? Dimitri nerede?" Panik içinde bağıriyorum.

Zırh giymiş bir kadın öne çıkıyor ve kılıcını çeneme doğrultuyor. "Sana izin verilmedikçe burada konuşamazsın kızım," diye tıslıyor.

Bakışlarımı kadına dikiyorum. Onun da üstü başı kir içinde ve boğazındaki parlayan kolyenin babamın bana verdiği benzediğini fark ediyorum.

"Elisa."

Odanın ortasındaki adam onun adını otoriter bir şekilde söylüyor ve o da aşağı iniyor, bana bakarken bıçağının ucunu toprağa saplıyor. Konuşan adam sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Canavarlar kadar soğuk kahverengi gözleri var.

"Dimitri. Birlikte seyahat ettiğin adamın adı bu muydu?" diye sorar.

Yavaşça başımı sallıyorum. Adam koltuğuna geri oturuyor ve muhafızlara işaret ediyor. Kahverengi gözlü adam sanki beni inceliyormuş gibi bana bakmadan önce kaçıştıklarını duyuyorum. Cyrus'un sürekli bakışları altında olmak bu adamın gözlerinin içine bakmayı kolaylaştırıyor. Bakışları kıyaslanamaz bile. Kapılar açılmadan önce hafifçe gülüyor. Dimitri'nin içeri sürüklendiğini görmek için arkamı dönüyorum. Onu kabaca yere bırakıyorlar ve acı içinde inlemesine neden oluyorlar.

"Dimitri!"

Ona doğru ilerlemeye çalışıyorum ama bir bıçak yolumu kapatıyor. Sorumlu adama dönüp bakıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Sesim titriyor ama umurumda değil. Adam oturduğu yerden kalkıp bana doğru ilerliyor.

"Adın ne senin?"

Onunla Dimitri'nin arasına bakıyorum. Dimitri'nin yüzünde garip bir ifade var. Sonunda bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Annalise," diyorum.

Adam kimliğimin farkında olduğuna dair herhangi bir işaret göstermiyor. Yürümeyi bırakıyor, benimle göz hizasında olacak şekilde diz çökmeden önce üzerimde duruyor.

"Annalise, benim adım Liam. Burada, avcının ana üssünde komuta subayıyım."

Sanki ben konuşmadan beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor. Sonunda geri çekiliyor ve tam boyuna geliyor.

"Şaşırtıcı karşılama için özür dilerim, ancak seyahat ortağınız hakkında biraz endişeliyiz."

Liam'ın gözleri tiksintiyle Dimitri'nin üzerinde geziniyor. "Neden bir melezle seyahat ediyorsun?"

Liam kılıcını durduğu yerden çekerek Dimitri'ye doğru ilerliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve hemen onlara doğru ilerlemeye çalışıyorum ama bir muhafız beni kolayca tutuyor. Panik içinde Dimitri'ye bakıyorum ama o sakın bir ifadeyle beni izliyor. Dimitri'nin etrafını saran muhafızlar onu dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmeye zorluyor, böylece boynu Liam'ın kafasını kesmesi için tamamen görünür hale geliyor.

Bir çığlık attım.

"Hayır! Dur!

Lütfen!"

Dimitri bakışlarını bana diyor, hafifçe başını sallıyor ama umurunda değil.

"Burada, avcı üssünde, melezler tam kanlılardan daha iyi değil. Kafeslerinden çıkmalarına bile izin vermiyoruz. Peki, söyle bana buna neden bu kadar bağlısın?"

Panikledikçe yan tarafımdaki ısıнын arttığını hissediyorum ve birden bunu yapanın ne olduğunu anlıyorum. Mühür. Cyrus'un gücü. Onun gücünü çağırırken tüm bedenimin ısındığını hissediyorum. Bunun planı mahvedip mahvetmeyeceği umurunda değil. Bu insanlardan herhangi birini öldürmek zorunda kalsam da umurunda değil. Onu benden alamayacaklar.

"O benim nişanım."

Dimitri'nin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve herkes ona bakıyor. Liam kılıcının kabzasını alıp Dimitri'nin suratına indirir. "Burada konuşamazsın melez."

Liam tükürerek tiksintisini vurgular.

"Benimle birlikte köyümde büyüdü. Yakın zamanda bir canavar köyü yok etti ve gidecek başka yerimiz yoktu. Buranın iyi bir fikir olduğunu düşündük," diye fısıldıyorum.

Yalan dilimden kolayca dökülüyor ama Dimitri'nin gözlerindeki çaresiz bakışı güç almak için kullanıyorum.

"Özür dilerim, bilmiyorduk, bilmiyordum. Ayrılacağız ve yolumuza devam edeceğiz-"

Tam başka bir avcı içeri girerken kapıların açılmasıyla bölünüyorum. Bize bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Sessizliğin içinde ilk konuşan Liam oldu.

"Sorgumuzu neden böldünüz?"

Muhafız çabucak toparlanır ve odaya bakar. "Kral, efendim. Geldi."

CK pter Tsenty-6i9

ANNALISE

I Yere çarparken acı içinde haykırıyorum ve tam zamanında dönüp kadın avcı Elisa'nın kapıyı arkamızdan kapattığını görüyorum. Kilidin gürültülü tıkırtısı pani imi arttırırken, Dimitri'ye doğru çabalıyorum, ciddi bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

yaralanmalar.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallayarak ellerimi itiyor.

"Bundan daha kötülerini de yaşıdım Anna," diye hüzünle gülümsüyor.

Ellerimi bırakıyorum, sözlerinden üzüntü duyuyorum. Bakışlarım odanın içinde geziniyor. Kimse dışarı çıkmayacak şekilde değiştirilmiş. İnsan ya da hayvan. Dimitri'ye bakıyorum, korkumun ortaya çıkmasına izin veriyorum.

"şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Fısıldıyorum.

Dimitri hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"şimdi seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulalım. Avcılar çok saldırgan. Son savaşlardan dolayı gerginler ve buranın senin için güvenli olduğunu sanmıyorum."

Sözleri karşısında gözlerim

büyüdü. "Geri dönmek mi?

Babası olmadan mı?" "Başka

se ene imiz yok, Anna."

Dizlerimin üzerinde yükselip gömleğimi kaldırmadan önce derin bir nefes alıyorum. Dimitri'nin gözleri büyüdü.

"Sen ne-"

Gözleri Cyrus'un bana verdiği mührü alırken hemen durdu. "Sana mührünü mü verdi?"

Dimitri'nin yüzü mühre bakarken solgunlaşmıştır. Korku yüz hatlarını kaplarken yavaşça başını sallar.

"Anna..." diye devam ediyor.

"Cyrus, herhangi bir sorunla karşılaşsak, bunu bizi dışarı çıkarmak için kullanabileceğimi söyledi-"

"Hayır! Annalise, hayır."

Dimitri'ye şaşkınlıkla bakıyorum. "Ama-"

"Hayır! Sadece... bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Ama yol bu değil," diye tersledi.

Ruh halindeki ani değişim karşısında gözlerim açılıyor ama dinliyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum usulca. Dimitri'nin tüm tavrı değişti. Endişeli görünüyor.

"Bunu sana ne zaman verdi?" diye soruyor.

"Ayrılmadan önceki gece, neden-"

"Önemli değil. Annalise, şimdi sana söylediklerimi dinle. Burada incinemezsin. Artık öncelikli olan sensin, tamam mı? Eğer sana bir şey olursa, herkes mahvolur. Lütfen, sana yardım edemeyeceğim. Avcılar beni hapsedecek ve biblolarını yapmak için kullanacaklar. Lütfen akıllı ol, Anna. Eline geçen ilk fırsatta kaç."

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. Sesindeki panik yüzünden. "Dimitri, neden böyle davranıyorsun?" diye soruyorum.

Cevap vermek için ağızını açtığında kapı açılıyor ve içeri daha fazla muhafız giriyor. Dimitri'yi kollarından tutup kaldırarak beni tamamen görmezden geliyorlar.

"Hey! Dur!" Bağıriyorum.

Peşlerinden koşmak için hamle yapıyorum ki biri dönüp beni sertçe itiyor. "Anna, ne dediğimi unutma!"

Dimitri, onu sürükleyerek götürürlerken kendi iyiliğinden çok benim iyiliğim için korkmuş görünüyor. Bu kampta işlerin bu hale gelmesine inanamayarak başımı sallıyorum.

Kral ile akşam yemeğine davet edildim. Bu özel fırsatın bana neden verildiğini bilmiyorum. Buradaki avcıların çoğu kralı asla göremez. Ama yine de davet edildim.

Yemek salonuna doğru ilerliyorum ve beni küçümseyen avcı Elisa'nın da burada olduğunu fark ediyorum.

"Annalise!

Adımın sesiyle başımı kaldırıp Liam'ı görüyorum. Bana doğru gelirken yüzünde bir gülümseme .

"Bu gece benim yanımda oturacaksın."

Bunun ne anlama geldiğinden korkarak odadaki tüm tanıdık olmayan yüzlere bakıyorum.

"Bu onura gerçekten minnettarım Liam, ama neler olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Dimitri ve ben sizi herhangi bir şekilde rahatsız ettiysek, yolculuğumuza devam etmekten ve gidecek başka bir yer bulmaktan mutluluk duyarız," diyorum, tüm bu çıkmazın sona ermesini umarak.

Liam sözlerime gülüyor.

"Ve melezin de köyünüzün bir parçası olduğunu mu söylüyorsunuz?"
Başımı salladım.

"Dimitri'nin babası demirciydi. Birlikte büyüdük. Onun melez olduğundan hiç şüphelenmedim."

Liam anlayışla başını sallar.

"Evet, uygun şekilde damgalanmazlarsa saflarımızda kolayca saklanabilirler. Bütün hayatını bizden uzakta geçirecek kadar nasıl kaçtı bilmiyorum ama artık ortalığı kasıp kavuramayacak," diyor.

Ona baktığımda Liam'ın sözleri beni tamamen şoke ediyor. "Onu esir olarak mı tutuyorsun?"

Liam'ın yüzü beni incelerken kayıtsız bir bakışa sahip.

"Elbette. Bir melez tehlikelidir. Dünyada bizden biri gibi dolaşmasına izin veremeyiz," diyor kesin bir ifadeyle.

Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum.

"Dimitri tehlikeli değil! O insan olarak yetiştirildi," diyorum umutsuzca.

Liam sonunda gülümsüyor ve başını sallayarak gülüyor.

"Fark etmez. Kan bağına göre o vahşi bir canavar. Sadece tek bir amaç için yaratıldı ve şimdi o amacı yerine getirecek."

"Onu bir silah olarak kullanmaktan mı bahsediyorsun?"

İnanmayarak sordum. "Onun için başka ne amaç olabilir ki?"

İnanmayarak başımı sallıyorum.

"Dimitri buraya benimle geldi. Tutsak olarak değil," diyorum.

"Bunun bir önemi yok. Melez sadece bizim sayemizde var. O bizim malımız ve bizim sorumluluğumuzda."

"Bunu kabul edeceğimi düşünmüş olamazsın, değil mi?"

Liam başını eğip beni inceliyor.

"Tabii ki hayır. Ama bu konuda başka bir seçeneğiniz yok. Eviniz yıkıldı, gidecek başka bir yeriniz yok ve nişanlınız olmadan buradan ayrılacağınızdan şüpheliyim."

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Bu durum işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Avcılar bana yardım etmesi için gönderilen kişiye düşmanca davranmakla kalmıyor, aynı zamanda bana da pek güvenmiyor gibi görünüyorlar. Dimitri'yi burada bırakamam. Ve eğer çok uzun sürerse, Cyrus cehennemin tüm dehşetiyle birlikte bu kampa girecek.

"Yani beni isteğim dışında burada tutmayı mı planlıyorsun?" Liam tam kapılar açılırken başını sallar.

"Kralım bana ne derse onu yapmayı planlıyorum. Geldiğinizi duyduğunda sizinle tanışmakla çok ilgilenmiş gibi görünüyordu," diyor soğukkanlılıkla.

Gözlerim açılıyor ve insanların kralının içeri girdiğini görmek için kapılara doğru bakıyorum. Vahşi bir adam. Koyu renk saçları vahşi bir şekilde yüzüne dökülmüş, gözleri kısılmış ve hafifçe çıldırmış. Dimitri'nin bana gerçek ailemin hikâyesini anlattığını hatırlıyorum ve varlığımın ardındaki gerçeği düşündükçe içimde bir utanç hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu adam kral değil. O bir korkak. Odaya girdiğinde onun için hiçbir şey hissetmiyorum.

"Şimdi oturacak mısın, yoksa seni masaya bağlamam mı gerekecek?"

Arkamda Liam'ın sesini duyduğumda geriliyorum ama onun yanına oturmak için hareket ediyorum. Bütün bunlar bununla ilgili. Beni izliyor. Uyduğumdan emin olmak için.

Kral başı dik bir şekilde içeri girer ve masanın başındaki yerini alır. Onun odaya hükmetme şekli ile Kyros'un odaya hükmetme şekli arasındaki keskin fark kulakları sağır eder. Tamamen farklı iki kral, her ikisi de kendi haklarında acımasız.

Liam herkes adına konuşuyor.

"Bu gece bize katılmanız bizim için bir onurdur, Majesteleri."

Kral herkesin oturmasını işaret ediyor ve bana odaklanırken gözlerindeki bakışı kaçırmıyorum. Midem bulanıyor. Kralı görmeyi beklemiyordum ve şimdi burada olduğuna göre, yüzümde annemin yüz hatlarını görmemesini umuyorum. Ama o baktıkça ben daha da rahatsız oluyorum. Sonunda yüzündeki ifadeyi bir gülümseme bozuyor.

"Demek kız bu. Hani şu melezle ortaya çıkan?" Avcıların hepsi okunamayan ifadelerle bana bakıyor.

"Evet. Bu Annalise. Köyünün canavar kral tarafından yok edildiğini söyledi."

Canavarların kralından bahsedilince kralın gözleri parlıyor. Bakışlarını bana dikti.

"Kralla temasa geçtin ve yaşadın mı?" diye soruyor, gerçekten ilgilenerek.

Ben cevap veremediğim kapılar açılıyor ve vücudumun üşüdüğünü hissediyorum. Zincirlenmiş ve kırılmış melezler bu gecenin yiyecek ve içeceklerini taşıyorlar. Çoğunun boyunlarında ve omuzlarında damgalar var. Aralarında Dimitri de var. Ve yüzünde yeni bir damga var.

Yüzünü.

Yerimden kalkmak için hamle yapıyorum ama Liam kolumu sertçe tutuyor. Beni uyarıcı bir bakışla izliyor ama umurumda değil. Öfkemin beni körüklemesine izin veriyorum.

"Ne halt ettin sen?!" Dimitri'ye bakarken bağıryorum.

Patlamam karşısında şaşkınlıkla başını kaldırıyor, gözleri için beni uyarıyor.

"Onu sen mi damgaladın?" Liam'a bakarak çığlık atıyorum.

"Annalise-"

"Hayır, bu çok zalimce!" diye bağıryorum. Masanın karşısındaki kral benim bu çıkışıma kıkırdıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor.

"Zalim mi?"

Daha da çok gülüyor.

"Savaş alanının sonrasını gördünüz mü? Krallıktaki kölelerin yaşadığı dehşete tanık oldunuz mu? Canavarlar canavar, hepsi canavar. Bu melezler bu savaşı kazanabilmemiz için varlar. Ama sen bunların hiçbirini bilmezsin, değil mi kızım? Ormanda korunaklı bir hayat sürüyorsun ve benim savaş alanıma gelip bana neyin zalimce olduğunu söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Hissettiğim tüm öfkeyi toplayıp ona tükürdüm. "Sen bir korkaksın!" diye bağıyorum.

"Anna!"

Şimdi bana paniklemiş bir ifadeyle bakan Dimitri. Başını bana doğru sallıyor ama artık çok geç. Kral çoktan koltuğundan kalktı. Gözleri Dimitri'ye odaklanmış durumda. Dimitri'ye hoşlanmadığım bir ilgiyle bakıyor. Bakışları Dimitri'den ayrılıp bana odaklanıyor ve sonunda gülümsüyor. Bir bıçak çıkarıp Dimitri'nin yüzüne doğru tutuyor. Panikle ileri doğru hamle yapıyorum ama Liam beni tutup geri çekiyor.

"Bütün bu yaygara. Bir melez için mi?"

Bıçağı Dimitri'nin etine yerleştiriyor ve derisine bastırıyor. Kan yüzeye çıkıyor ve ben tekrar ısındığımı hissediyorum. Bunun Cyrus'un mührü olduğunu biliyorum. Onu kullanmak zorundayım. Kullanmak zorundayım. Elimdeki en iyi şans bu. Dimitri burada ve onu alıp gidebilirim.

Odaya bakıyorum.

Ama avcılar da . Hepsini yenemem. Cyrus'un dediği gibi, yeteneğim yok.

"Lütfen... yapma," diye fısıldıyorum.

Kral bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca dik dik bakıyor ve sonunda bıçağı Dimitri'nin derisinden ayırıyor. Yanağından bir parça kesip kan izi bıraktığından emin oluyor.

"Hayatında hiç zorluk çekmediğini biliyorum kızım. Kralla tek bir etkileşim yaşadktan sonra kampıma geliyorsun ve bana neyin ne olduğunu söylemeye çalışıyorsun?"

Sinirle kıkırdıyor ve dudaklarımdan çıkmak üzere olan çığlığı ısırmak zorunda kalıyorum. Yaşadığım cehennem hakkında hiçbir fikri yok. Canavarların kralıyla ne kadar çok karşılaştığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Onu öldüreceğim. Onu istediğim zaman öldürebilirim. Çünkü o tek kullanımlık. O, insanlığın iyiliği için yaratılmış bir silahtan başka bir şey değil. Ve ben kralım. Bu kampta onlara eşitimizmiş gibi davranmayız çünkü değiller. Seni buraya getirdim çünkü bu canavarların gerçek doğasını görmeni istiyorum."

Kapıdaki muhafızlara eliyle işaret ediyor ve onlar da başlarını sallayarak hızla odadan çıkıyorlar. Kral sonunda Dimitri'nin yanından uzaklaşıyor ve ben biraz olsun rahatladığımı hissediyorum.

"Bana melezin senin nişanlın olduğunu söylediklerinde inanmadım. İnanmadım. Biri *onlardan* birini nasıl sevebilirdi? Ve bunun sebebinin bu canavarların gerçek doğasını hiç görmemiş olman olduğunu anladım."

Kapılar açılır ve içeri iki muhafızla birlikte tam kanlı bir canavar girer. Gözleri karanlık ve boş. Saçları da koyu renk ve bakışlarını aşağıda tutarken yüzüne dökülüyor. Zincirlenmiş. Damgalanmış. Vücudunun her yerinde kesikler ve çürükler var. Yüzüne bakarken, Cyrus'a olan benzerliğini fark etmeden edemiyorum.

Bana dehşete düşmüş bir ifadeyle bakan Dimitri'ye bakıyorum. Eski kral burada. Ve o hâlâ hayatta. Planlarımız az önce

daha karmaşık hale gelir.

İnsan kral canavara doğru yürür, bıçağı hâlâ elindedir.

"Gerçek doğalarını bilseydiniz onlara bu kadar aşık olmazdınız."

Cyrus'un babası kafasını kaldırıyor, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuş. Gözleri bana dikiliyor ve bedenimin gerildiğini hissediyorum. Bakışları yoğun ve karanlıkla dolu. Bana ters ters bakıyor, sonunda alay edene kadar yüzünde sayısız duygu dolaşıyor.

"Bakın. Canavarların gerçek doğası."

Kral kılıcını alır ve zapt edilmiş kralın sırtına saplar. Omuzlarına doğru sürükleyerek kralın insanlık dışı bir çığlık atmasına neden olur. Gözbebekleri bir yılan gibi keskinleşirken vücudu kasılıyor. Çıkardığı sestten dolayı kulaklarım acı içinde çınıyor, dişleri keskin azı dişlerine dönüşüyor. Bir hırıltı odanın içinde yankılanıyor ve bağlarından kurtulup vücudu garip bir şekle bürünürken içimi filtresiz bir korkunun kapladığını hissediyorum. Her iki yanındaki avcıların bileklerine takılı biblolar onun çıkardığı sesle aydınlanıyor. Yine de insan kralın işi bitmemiş. Kılıcını tekrar tekrar ona saplıyor.

"Dur! Kes şunu!" Çığlık atıyorum.

Kolumdan sert bir şekilde çekiliyor ve Liam beni koltuğuma itiyor.

"Kapa çeneni!"

Odadaki tüm avcıların yüzlerine bakıyorum. Gülümseyerek izliyorlar. Sevinç. Dimitri de dahil olmak üzere tüm melezlerin gözle görülür şekilde solgunlaştığını görüyorum. Ayakta duramayacak gibi görünüyorlar. Cyrus'un babasına dönüp bakıyorum, yeni keşfedilmiş bir korku omurgamı okşuyor. İki acımasız dünya arasında kaldım, ikisinden daha azını seçmeye zorlandım. Ama biliyorum ki Cyrus babasının yaşadığı işkenceyi öğrenirse, insanlığın gün ışığını görmesine asla izin vermez.

İçinde bulunduğum durumun gerçek ağırlığını ve Cyrus'un beni buraya neden gönderdiğini anladığımda gözlerim doluyor. Sadece babasını kurtarmak için değil, sadakatimi test etmek için. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Ayrılmadan önce bana söylediği sözler kulaklarımda çınlıyor.

"Kaçma, Annalise."

CKıpter Tsenty-6even

ANNALISE

T Kar bugünlerde daha da sert yağıyor. Kışın ne kadar sert neredeyse unutmuştum, ama endişelenmem gereken çok daha fazla şey vardı son zamanlarda soğıuk. Karın içinden geçerek avcılarının canavarları kilit altında tuttukları zindanlara doğıru ilerliyorum. Canavarlara duydukları tüm nefrete rağımen, avcılar onları ziyaret etmemi umursamıyor gibi görünüyor. Tabii ki döndüğümde azar i itiyorum ve tiksinti dolu bakışlara maruz kalıyorum ama uzak durmaya ve beni kendi halime bırakmaya meyilli görünüyorlar.

Liam'ın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar  alıyor. *"Kralım bana ne derse onu yapmayı planlıyorum."*

İnsan kralın bu yerde yaşadığı özgürlükle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. İnsan kral da en az Cyrus kadar zorba. İkiisi de kendi tarzlarında kötüler. İnsan kralın anlamadığı ve kontrol edemediğı bir güçle oynadığını hissediyorum. Bilmeden Cyrus'a babasının yaşadığını if a etti. Cyrus, babası serbest bırakılsa da bırakılmasa da eninde sonunda bu kamp için gelecektir. Onun yanında olmaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da sabırlı bir canavar olmadığıdır.

Dimitri'yi aramak için binaya girdiğimde muhafızlar bana doğru bakmıyor. Melezleri birinci katta, gecelerimi onun odasında geçirmeye başlamadan önce Cyrus'un sarayında geçirdiğim zamanı hatırlatan hücrelerde tutuyorlar.

Tam kanlı canavarlar yer altında, bir insanın yaşaması gereken en asgari düzeyde olan hücrelerde tutuluyor. Onları güneş ışığından ve yiyecekten mahrum bırakıyorlar ve kanlarını silah yapımında kullanmak için sürekli kanlarını akıtıyorlar. Cyrus'un babasının kanı kullanılarak sadece bir avuç silah üretildi. Kimse bu güce dayanamıyor ve bir hafta içinde ölüyor.

Cyrus bana planını gerçekleştirmem için ikinci dolunaya kadar süre verdi. Ve günler geçtikçe daha fazla stres hissediyorum. Eğer babasını serbest bırakmanın bir yolunu bulursam, insanlığı köleleştirilmiş bir hayata maruz bırakacağım. Babasını serbest bırakmazsam, canavarlar hepimizi yok edene kadar dünyayı savaş dolu bir hayata mahkûm edeceğim. Bu savaşta ayakta kalabilmemizin tek yolu canavarların kendi güçlerini onlara karşı kullanmamız ve Cyrus bunu anladı. Bu bilgiyi bize karşı kullanması an meselesi.

Dimitri'nin hücresinin ağır kapısını çekip açıyorum. Ben yaklaşırken yatakta uzanmış, tavana bakıyordu. Gözlerim yüzündeki yara izine gidiyor. İnsan olsaydı iyileşeceğinden daha çabuk iyileşmiş. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal ettiğimde midem rahatsızlıkla çalkalanıyor.

Hücresinin parmaklıklarına doğru ilerlemeden önce yatakta doğrulup bana doğru bakıyor. Bir zamanlar parlak mavi olan gözleri donuk ve yorgun. Saçları dağınık ve vücudunun her yerinde çürükler ve kesikler var. Kanını da akıtmaya başlamışlar. Bu, cesetlerde birden fazla yara açtıkları ve kanın toplanması için dışarı akmasına izin verdikleri korkunç bir süreçtir. Bunlar sık yaralar değil.

İkisi de. Bunlar hayati tehlikesi olan yaralar. Herhangi birinin hayatta kalmasının tek nedeni canavar ve melez olmaları. Çabuk iyileşirler.

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve onun için sakladığım ekmeği çıkarıyorum. Hücrenin önüne oturup ekmeği parmaklıkların arasından geçiriyorum. Yataktan yere uzanmadan önce bana bakıyor ve ekmeği yavaşça elimden alıyor.

"Bunu nasıl aldın?"

Omuz silkiyorum.

"Avcılar ne yaptığıma çok az dikkat ediyor."

Ekmekten bir ısırık almadan önce usulca gülüyor. Onu yerken izlerken sessiz kalıyorum. Burada açlıktan ölüyor. Bu durum avcılardan daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Kaçmanın bir yolunu mi?" Başımı sallıyorum.

"Dimitri, bunu konuşmuştuk. Buradan sensiz ayrılmayacağım," diyorum.

Çiğnemeyi bırakıp beni dikkatle süzüyor. Sonunda sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Burada öncelikli olan ben değilim. ," diyor sert bir şekilde.

"Umurumda değil. Seni terk etmeyeceğim. Bir daha olmaz. Kaçarsam kralın sana ne yapacağını kimse bilemez. İnadına seni öldürebilir."

Dimitri tekrar güler ve yere bakar. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Cyrus köyümüze girdiğinden beri Dimitri'nin acı çektiğini biliyorum. Benden daha çok acı çektiğini biliyorum. Ve onun hayatta kalmasını isteyerek bencillik ettiğimi de biliyorum. Hayatına bu kadar acı veren canavarın kollarına benimle birlikte kaçmasını istediğim için bencilim. Ama dünyam bu kadar değişmeden önce elimde kalan tek şey o.

Onunla yüzleşmeden başımı eğdim. Cyrus'tan daha iyi değilim.

"Dimitri..."

Gözlerinin içine bakmak için tüm gücümü harcıyorum. Beni her zamanki ifadesiyle izliyor. Endişe. Durumu ne olursa olsun benim için her zaman derin bir endişe taşıyor.

"Evet. Bu kötü olurdu."

Gözleri hafifçe açılıyor ve gözlerinden yaşlar başlıyor. Başını sallamadan önce ürpertici bir nefes alıyor. Dudaklarında kırık bir gülümseme var.

"Seni terk etmeyeceğim Dimitri,"

diyorum. "Cyrus'un mührünü

kullanabilir ve bizi dışarı çıkarabilirim."

Dimitri mühürden bahsedilince bir kez daha gerilir.

"Anna, mühür düşündüğün şey değil."

"O zaman neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

Cyrus sadece onu çağırmam gerektiğini ve onun bana güç vereceğini söyledi. Ama Dimitri bu konuda bir şeyler biliyor ve bana söylemiyor.

Dimitri başını sallıyor, bana bakıyor.

"Bu çok tehlikeli, Anna. Köşeye sıkışmadığın sürece kullanmamalısın. Bu senin son çaren olmalı."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, konuyu zorlama zahmetine girmiyorum. Dimitri'nin canavarlardan duyduğu korku bana karşı olan hislerinden çok daha ağır basıyor. Eğer Cyrus mührün gerçek boyutunu bilmemi istemiyorsa, bunu ortaya çıkaracak kişi Dimitri olmayacaktır.

"O zaman... ne öneriyorsun?" Dimitri

nefesini bırakıp bana baktı.

"Kendi ırkına ihanet etmeye gerçekten hazır mısın Annalise? Gerçekten mi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Günlerdir aynı şeyi düşünüyordum.

"Öyle misin?" Sorusunu ona çevirerek soruyorum.

Dimitri acı acı kıkırdıyor. Bir an yere bakıyor ve bakışlarının ardında daha önce hiç görmediğim bir şeyin parladığını görüyorum. Birlikte büyüdüğüm adamın doğasına uymayan bir şey. Sonunda bana bakıyor, gözlerinin derinliklerinde boşluk var ve konuşurken kanımın donduğunu hissediyorum.

"Ben insan değilim, unuttun mu?"

Yavaşça binanın girişine doğru ilerliyorum, Dimitri'nin sözleri göğsümü ağrıtıyor. Avcılar Dimitri'yi kendisini insandan başka bir şey olarak görmeye zorladılar. Bir an önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Zihinsel durumunun bu işkenceye daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.

Neredeyse kapıya varmak üzereydim ki duraksadım ve melezleri aşağıdaki canavar hücrelerinden ayıran ağır kapıya doğru baktım. Bakışlarım çıkış kapılarına kayıyor. Avcıların sadece yerleşkenin dışında konuşlanmış adamları var, ama hiçbiri içeride nöbet tutmuyor. İçeride adam bulundurmamak için birbirlerinden ne kadar aşağılık şeyler sakladıklarını düşündükçe midem bulanıyor.

Cyrus tek yapmam gerekenin babasını serbest bırakmak olduğunu söylemişti. Canavarları ayıran kapılara baktıkça, Cyrus'un emirlerini yerine getirme zorunluluğu daha da ağır basıyor. Dimitri'nin bana ırkıma ihanet etmemle ilgili söyledikleri uzak bir anı gibi geliyor, kendimi bundan vazgeçiremeden ayaklarım hareket ediyor.

Basamaklardan aşağı iniyorum, spiral merdiven aşağıdaki karanlık uçuruma açılıyor. Alt kata yaklaştıkça daha serin hissediyorum. Bu

Soğuk da korkularımı artırıyor, titrememek için kendimi zor tutuyorum. Ne göreceğimi bilmiyorum ama iyi olmayacağını biliyorum.

En alt kata ulaştığımda meşalelerin sıcak ışıltısı beni karşılıyor. Zemin bayat kokulu suyla kaplı; duvarlarda kurumuş kan ve çizikler var ve bazı kapıların arkasından rahatsızlık iniltileri geliyor. Hücrelerin her birinin önünden yavaşça geçiyorum, merakım beni yenerken rastgele birinin önünde duraklıyorum. Gördüğüm manzara karşısında mide bulantımı bastırıyorum. Hücrenin ortasında dişi bir canavar yatıyor. Kıyafetleri yırtık pırtık ve bir deri bir kemik kalmış. Hayata zar zor tutunuyor gibi görünüyor. Kollarını ve bacaklarını kesikler süslüyor, kanı hücresinin ortasındaki giderden akıyor.

Hücreden hızla uzaklaşıp karanlık koridorda yürümeye devam ediyorum. Koridorun sonunda bir kapı var, iki tarafta da değil ama tam ortada. Daha büyük, daha ağır ve ön tarafında işaretler var.

Burası Cyrus'un babasının hücresi olmalı.

Kapıyı iterek açıyorum ve canavarların eski kralının içinde bulunduğu koşulları görüyorum. Girişime bakmıyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Duvara yaslanmış, kolu sanki biri bıçakla ve tamamen açmış gibi yarılmış. Etinin ayrıldığını, kanının bir kadeh gibi aktığını görebiliyorum. Yarasına bakıyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var.

"Ya seni oğlum gönderdiği için buradasın ya da çok şanslısın ve bir şekilde ondan kaçtın."

Sonunda bakışlarını kaldırıp bana bakıyor. Cyrus bana baktığında hissettiğim duygular bu canavarın varlığında geri geliyor. Nasıl karşılık vereceğimi ya da verip veremeyeceğimi bilmiyorum, o yüzden vermiyorum.

"Beni gördüğüne şaşırmadığına bakılırsa, seni oğlumun gönderdiğini varsayıyorum."

Hücresinde kayıyor, bana odaklanmak için kolunu indiriyor. "Daha yakına gel."

Sesinde ne olduğunu bilmiyorum ama emrine itaat etmek zorunda hissediyorum. Böylece, daha iyi bir yargıya karşı, hücreye yaklaştım. Gözleri üzerimde geziniyor.

"Onu yanında ."

Sözleri gerçeklere dayanıyor. Bir gülümsemeyle savaşırken ağzının köşesi seğiriyor.

"Oğlumun bir insanı tercih edeceğini hiç beklemezdim."

Tekrar yer değiştiriyor, karanlık bakışları beni incelerken düzleşiyor.

"Bu yara izlerini vücuduna insanlar koydu. Onu yakaladılar, dikenli zincirleri bir iksire batırdılar ve içine sardılar. Onu saatlerce asılı tutarak derisine kalıcı hasar verdiler. Şimdi böyle bir ırka bu kadar güvenerek ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlıyorum."

Sessizlik üzerimize çöküyor ve beni incelemeye devam ediyor. Bunun meraktan mı yoksa kızgınlıktan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Neden sizi tercih ettiğini anlıyorum. Oğlum her zaman hayattaki güzel şeyleri sevmiştir. Çok zarıfsınız. Zarif. Uysalsın. Oğlum için çok uygun. Muhtemelen onu nişanlamam gereken kadın tipi. Sorrel'in kızıyla nişanlandı mı?"

Marzia'dan bahsettiğini düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. "Son duyduğumda, onun unvanını elinden almıştı," diye fisıldıyorum.

Eski kral gülümseyerek başını taşa yasladı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ inatçısın."

Bakışları bana kayıyor ve şaşkınlık yüz hatlarına yansıyor.

"Peki, oğlum bir insan kızı buraya tam olarak ne yapması için gönderdi?"

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ona hâlâ cevap vermediğimi fark ediyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, bakışlarımı indirirken sesimi bulmaya çalışıyorum. Konuşurken saraydaki tüm eğitimim devreye giriyor.

"Burada olduğunuzu teyit edecek ve sizi serbest bırakacaktım Majesteleri." Sesim gerçek duygularımı saklamak için çok az şey yapıyor ve onun bunu fark ettiğini biliyorum.

"Beni serbest bırakamazsınız. Buradan değil. Ve bu durumda olmaz. Hiç olmadığım kadar güçsüzüm. Ve bu parmaklıkları oğluma zarar vermek için kullanılan iksirle güçlendirmişler. Burayı terk et. Oğluma dön ve ona hayatta ve iyi olduğumu söyle. Seni geri gönderdiğimi söyle. Ona savaşın en kritik zamanlarında acele etmemenin en iyisi olduğunu söyle."

"Ama-"

Yeraltı hücrelerinin kapısı açıldığında cümlemin ortasında duruyorum. Dönüp kralın hücresinin kapısına bakıyorum. Buraya biri inmiş. Kalbim göğsümde zıplıyor.

Kahretsin. İşte bu kadar. Yakalandım.

Beni buradan çıkarıp Dimitri'yi öldürecekler ve hepsi benim suçum.

"Sakin ol," diye emrediyor eski kral.

Sesi yumuşak ve garip bir şekilde sakın. Bakışlarımı kapıdan ayırmıyorum, içeri girerken kapattığım için memnunum.

"Bu avcıların komutanı. Burada, nefret ettiği hayvanların arasında bir oyuncak bulmuş."

Dehşet içinde eski krala bakıyorum, ama o başını duvara yaslamış, gözleri kapalı. Bir başka hücre kapısının açılma sesi duvarlarda yankılanıyor, ardından kapının kapanma ve kilidin yerine sesi geliyor.

"Rahatınıza bakın. Bir süre burada kalacak."

Şimdiye kadar, eski kral bana herhangi bir düşmanlık göstermedi, ki bu oğluna kıyasla garip. Beni beceriksiz olarak görmüyor ve bana iğrenerek davranmıyor. Duygularını tam olarak anlayamıyorum. O kapalı bir kitap.

Sonunda gözlerini açtı ve bana baktı.

"Bana kendinden bahset. Oğlumun sizden birine karşı neden bu kadar yufka yürekli olduğunu merak ediyorum."

Gözleri gözle görülür şekilde kararıyor, gözleri kapıya dudaklarında bir kaş çatma beliriyor. Sonra duyuyorum. Bir kadın çığlığı. Bir ürperti omurgamda kendine yer buluyor. Bu çığlığı biliyorum. Cyrus arzusunu tatmin etmek için beni kullanmaya başladığında attığım çığlığın aynısı. Böylece eski kralın hücresinin önünde sorularını cevapladım.

Bu karanlık koridorlarda başka bir çaresiz kadının çığlıklarını duymamak için her şeyi yapardı.

CKıptır Tsenty-EigKt

ANNALISE

T Dünya yozlaşmış. Hem insanlar hem de hayvanlar. Birbirlerini hak ediyorlar.

Kampın ortasındaki ateş parlak bir şekilde yanıyor ve yanında oturan herkesin üzerine sıcak bir parıltı saçıyor. Ateşin yanına sadece insanlar oturabilir. Canavarlar insanların keyfi için yakındaki ağaçlara zincirlenmiş. İnsanlığın onları da köleleştirebileceğini hatırlatmak için.

Kampta yaşanan yozlaşmaya bakarken kendi kendime acı acı kıkırdıyorum. Gözlerim Liam'a takılıyor. Gözleri etrafında gerçekleşen kutlamalara odaklanmış değil. Her gün kendisini zorladığı zavallı hayvana odaklanmış durumda. Canavarların en güçlüleri arasında, bu yüzden onu bodrumda tutuyorlar. Ama bu gece, o da kutlamaların bir parçası. Canavarların ne kadar düştüğünü gösteren bir işaret.

Canavar İmparatorluğu'nda kim olduğunu merak ediyorum. Komutanlardan biri miydi? Cyrus onu tanıyor muydu? Kırılmış görünüyor. Gözleri donuk ve cansız, koyu kahverengi saçları keçeleşmiş. Kıyafetleri bana Cyrus'un sarayında köle olarak giymeye zorlandığımız kıyafetleri hatırlatıyor. Soğuktan titriyor bile.

Kış bastırdı. Soğukta uzun süre kalmak insanı öldürmeye yeter. Hissettiği işkenceyi hayal bile edemiyorum. Özellikle de melezlerden iki kat daha fazla tükendiği için.

Avcılar tutsakları kesip açarak kanlarını akıtıyor. Sonra da kanı silah ve ziynet eşyası yapmak için kullanıyorlar. Taşıdığım kolyenin babasına ait olduğunu fark ettiğinde Cyrus'un neden bu kadar kızdığını anlıyorum. Babasının son beş yıldır içinde bulunduğu koşulları görürse daha da öfkelenenecektir. Mahkumlar arasında en çok babasının kanını akıtıyorlar. Aynı anda en az beş yarası açık olmalı. Diğerleri için en fazla iki.

Burada bulunduğum haftalarda avcıların birkaç zayıf noktasını buldum. Sabit bir hızda silah üretmeye devam etmek için kaç hayvana ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Savaş planlarını gördüm. Bibloları nasıl kullandıklarını biliyorum; onları rütbelerine göre nasıl atadıklarını. Canavarları pusuya düşürmek için hangi yolları kullandıklarını ve bir sonraki adımda Felix'i ele geçirmeyi planladıklarını biliyorum.

Elde edemediğim tek şey insan kralın kalesinin yeri. Elde ettiğim tüm bilgiler ve Cyrus'un babasından aldığım emirle, şimdi tek yapmam gereken kaçmak. Ama Dimitri olmadan bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Eğer gidersem onu öldüreceklerini biliyorum. İnsan kral her zaman ona işkence ettiklerini görmemi sağlar. "Onlardan" birini sevdiğim için bana kızıyor. Ve ona yapılan muamele konusunda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kanıtlamaya kararlı.

"Canavarın saltanatından kurtulmuş birine göre asık suratlı görünüyorsun."

Liam elinde bir kupayla bana doğru gelirken başımı kaldırıp bakıyorum. Yavaşça elinden alıyorum, içindekileri içmeye zahmet etmiyorum.

"Biz özgür değiliz. İçinde mutlu mesut yaşadığınız bir sanrı yarattınız," diyorum. Cyrus'un sözleri beynime kazındı.

"Özgürlük sizin için bir seçenek değil. Hiçbir zaman olmadı. Sana sahip olduğum andan beri."

"Bundan çok emin görünüyorsun," diye gülüyor Liam.

Gözlerim bir kez daha avcılara hizmet etmek için köle olarak kullanılan Dimitri'ye gidiyor. Ona nasıl davrandıklarını gördükçe öfkem bir kez daha kabarıyor. Liam'a bakarak acı acı kıkırdıyorum.

"Tüm bunların zaman kaybı olduğuna eminim. Bunun uzun süreceğini düşünemezsiniz."

Bakışlarını bana dikti.

"Madem insanlıktan bu kadar nefret ediyorsun, neden burada kalıyorsun? Neden gidip ölene kadar dövüleceğin ve tecavüze uğrayacağın canavar toplumunun bir parçası olmuyorsun?" diye acı acı tıslıyor bana.

Ona ters ters bakıyor, öfkemi kontrol etmek için dişimi tırnağıma takıyorum. Avcılar, sahip olduğuma inandıkları "korunaklı" hayatım hakkında beni aşağılamaya bayılırlar. Burada olmak için nelere katlandığımı hakkında hiçbir fikirleri yok. Gittiğimde nelere katlanacağımı da. Bana uzattığı içkiyi karın üzerine dökerken gözlerimi Liam'ın kilitliyorum. Yavaşça elimdeki bardağı da bırakıyorum ve bardağın içindekilere katılmasına izin veriyorum.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, tekrar ateşe bakıyorum.

Liam bir süre sessiz kaldıktan sonra kahkahası havaya karışıyor. Elindeki fincanı yavaşça yanımdaki kütüğün üzerine bıraktıktan sonra kolumdan hızla tutarak beni kendine yaklaştırıyor. Kendimi kurtarmaya çalışarak ona doğru çekiliyorum ama o beni kendine çekerek kulağıma fısıldıyor.

"Sakın olay çıkarmaya kalkma, yoksa o melezin kafasını tam burada, bu lanet kampta keserim," diye homurdanıyor.

Bana istediğini nasıl yaptıracağını çok iyi biliyor. En iyi kararına rağmen, beni ateşten uzaklaştırmasına izin verdim. Tanıklardan uzağa.

Beni yeterince uzağa çektiğini hissettiğinde, beni en yakın ağaca çarpıyor. Sırtımın ağaca çarpma kuvveti dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor ve onun içime doğru bastırdığını hissediyorum.

"Biliyor musun, senin bu lanet tavrından bıktım usandım. Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Canavarların nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslıyor.

Bana daha da yaklaşıyor ve ereksiyonunun kalçama sert bir şekilde bastırdığını hissettiğimde vücudumu dehşet sarıyor.

"O melezin canı ne zaman isterse seni becermesine izin veriyorsun, sen gerçek dünyadan uzakta, sikik köyünde eğlenirken seni defalarca kirletiyor ve bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece insan tarafında gördüklerin yüzünden bizi yüceltebileceğini mi sanıyorsun? Sevdiğiniz canavarları üretmek için becerdiğimiz canavarlardan daha iyi değilsiniz."

Onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama bu onu daha da kızdırıyor. Mühür beni kullanmaya teşvik ederken yan tarafımda tekrar sıcaklık hissediyorum. Ama yapamıyorum. Kullanmayacağım. Dimitri'nin bunu öğrendiğinde yüzündeki panik ifadesini hatırlıyorum. Kullanmamam için bana yalvarmıştı. Ben de bu dürtüyle savaşıyorum, gözlerimi kapatıp nefesimi sakinleştiriyorum.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum.

Liam, elleri giysilerimi kavrarken, "Belki de bir basamak aşağı indirilmen gerekiyordur," diye tıslıyor. Panikle bir çığlık atıyorum, debeleniyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Cyrus'un bana verdiği mührü kullanmaya hazırım.

"Liam."

İkimiz de geriliyor, bakışlarımızı sesin geldiği yöne çeviriyoruz. Bu Liam'ın kendini zorladığı canavar. Sabit bir ifadeyle bizi izliyor, bakışlarındaki hüznün gitmiş.

"Üsse geri dönmeniz gerekiyor."

Liam bana bakmadan önce onu inceliyor ve saçlarımdan bir tutam tutuyor. Serbest kalan eli giysimin yakasının altından kayarak çıplak göğsümün üzerinden geçiyor. Gözlerini gözlerime kilitleyerek göğsümü okşarken öfke gözyaşları gözlerimi yakıyor. Gözyaşlarımdan düşmesine izin vermeyi reddediyorum. Canavarların kralına karşı bundan daha kötülerini atlattım. Bir insanın beni ağlatmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Beni tekrar sertçe karın içine itmeden önce göğüs ucumu kabaca çimdikliyor.

"Kadınlar. Hepiniz aynısınız. Hayatın hangi kaidesinden olursa olsun bize tepeden bakabileceğinizi ve bizi yargılayabileceğinizi sanıyorsunuz ama günün sonunda hepiniz aynı şekilde ciyaklıyorsunuz" diye kıkırdıyor.

Benden uzaklaşıyor, karların içindeki kampa doğru ilerliyor. Gece havaya karışan kıkırdamasının sesini kaçırmıyorum. Kıyafetlerime sızan karın soğuşundan parmaklarım öfkeyle titriyor. Sözümüzü kesen canavar karda bana doğru ilerliyor, boyuma doğru eğiliyor. Beni dikkatle inceliyor ve elini bana doğru uzatıyor.

Ona bakıyorum, kalkmama yardım ederken elimi nazikçe onun elinin içine koyuyorum.

"Varlığınıza karşı giderek düşmanca davranıyorlar. Buradaki amacınız her neyse, onu yerine getirin ve gidin. Krallarının sizi ortadan kaldırması için fazla vaktiniz yok."

Benimle konuşurken gözlerim açılıyor ama ben cevap veremedim Liam ona bağırmaya başlıyor.

"Calista!"

Beni incelemeye devam ederken gözünü bile kırpmıyor ve sonunda ayağa kalkarak uzaklaşıyor.

Soğukta ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama sonunda aklımı başıma toplayıp kampa geri dönüyorum. Zihnim bir duygu kasırgası. Yorulmuştum. Aslında bitkinim. Ama karda ilerlerken kafamda yeni bir plan şekilleniyor. Cyrus'a ihanet etme seçeneğim hiç olmadı. Felix'in malikanesinde uyandığım andan beri bana bunu aşılıyordu.

"Bence özgürlüğün bir parçasını kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaksın."

Bazı açılardan haklıydı. Önemsediğim tek kişi Dimitri. Bahse girerim onu bu yüzden benimle gönderdi, bana gerçekten neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için. Avcıların melezlere karşı düşmanlıklarını bildiklerinden şüpheliyim ama buna rağmen bu Cyrus'un işine yarıyor. Dimitri'yi asla böyle terk etmezdim. Gördüğü muamele çok aşağılık ve bu da avcıları benim düşmanım yapıyor. İnsanlık artık umurumda değil. Onlarla bir bağ hissetmiyorum. Tek hissettiğim Dimitri'yle olan bağım. Paylaştığımız sevgi, ona bu şekilde davranan avcılar için onu terk edemeyeceğim kadar derin. Her iki durumda da, Cyrus kazanır.

Ateşe doğru ilerliyorum, katılanların sayısının azaldığını görünce yavaşlıyorum. Calista avcıların Liam'a üste ihtiyaçları olduğunu söylemişti, yani kutlamayı bu kadar ani terk ettiklerine göre önemli bir şeyler oluyor olmalı.

Hayvanların çoğu dışarıda bırakılmış ve Dimitri'nin de onlardan biri olduğunu görünce sessiz bir şükran duası ediyorum. Ona doğru ilerlerken etrafıma bakıyorum. Vücudunun durumunu görünce planım birden saçma başladı. Hırpalanmış ve yara bere içinde ve kolunda yeni bir yara var.

Bütün gün kan kaybediyor. Bu durumda bariyeri geçebilir mi bilmiyorum.

"Dimitri."

Ona usulca sesleniyorum, belki yakınlarda gizlenen avcılar vardır diye. Bakışları şaşkınlıkla bana kayıyor.

"Anna, sen ne-"

"Şşş, seni bu gece buradan çıkaracağız." Dimitri bana deliymişim gibi bakıyor, bakışları daralıyor.

"Anna, buraya geldiğimizde sahip olduğum güce sahip değilim. Beni bu zincirlerden nasıl kurtarmayı düşünüyorsun?" diye soruyor ellerini havaya kaldırarak.

Hemen cevap vermiyorum ve gözleri açılıyor.

"Hayır. Sana onu kullanmamamı söylemiştim-"

"Başka seçeneğim yok! Eğer bu gece bunu yapmazsam, seni bir daha ne zaman özgür bırakma fırsatım olur bilmiyorum. Burada kalamazsın ve bana bu şekilde yardım edemezsin."

Dimitri beni dikkatle inceliyor ama ben konuşmaya devam ediyorum.

"Bunu sensiz yapamam. Sana ihtiyacım var. Yaşamak için sana ihtiyacım var. Ben iyi olacağım.

Ama burada kalırsanız, olmayacağınızı biliyorum."

Dimitri sonunda nefesini bırakmadan önce aramızda sessizlik geçiyor ve ben onu yakaladığımı anlıyorum. Bileklerindeki zincirlere bakıyorum, Dimitri bileklerimi yakaladığında bakışlarım odaklanıyor.

"Mühür, hayvanlar arasında geçen bir şeydir. Bir insanın mührü olduğunu ve güvenle kullandığını hiç duymadım. Eğer herhangi bir acı hissedersen, duracağına ve başka bir yol bulacağımıza söz ver. Bu senden çok daha fazlası Anna."

Bakışlarımı tekrar zincirlere odaklayarak yavaşça başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyorum, sinirlerim beni ele geçirirken kalbim biraz daha hızlı atıyor. Hissediyorum

Yanımdaki mühürden gelen ısı içime yayılıyor ve damarlarıma yerleşiyor. Dimitri'nin gözleri önümde hafifçe açılıyor ve kollarıma baktığımda, Cyrus'un gücü içimden geçerken damarlarımın siyaha döndüğünü görebiliyorum. Sıcaklık çok fazla geldiğinde irkiliyorum. Vücuduma kaldıramayacağım bir ağırlık ekliyor ve Dimitri'nin zincirlerini kavradığımda yere yığılıyorum.

"Anna!"

Dimitri yanıma düşüyor, ellerini omzumda gezdirerek beni rahatlatıyor.

"Annalise, dur. Dur!"

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, etrafımdaki dünya donuklaşırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Bir iki dakikamı alıyor ama sonunda Dimitri'ye odaklanıyorum. Beni incelerken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"İşe yaradı mı?" Fısıldıyorum.

Dimitri yüzünü buruşturur ve rahatlayarak başını öne eğer. "Hayır. Sen bayıldın."

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor ve yavaşça doğrulmaya çalışıyorum.

"Hayır, lanet olsun! Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? Sana tehlikeli olduğunu söylemiştim. Benim türümün var olmasının bir sebebi var. Ve bunun için yetiştirilmiş olsan bile, Cyrus'un gücü çok güçlü. Onun gibi bir canavar daha önce hiç olmadı."

Dimitri'ye yaslanıyorum, hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Eğer Cyrus'un mührünü çökmeden kullanamazsam, gerçekten burada kapana kısıldık demektir.

"Şimdi ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

Biri yaklaşırken Dimitri'nin bakışları yanımdan kayıyor. Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum ve şok oluyorum, bu Calista. Karanlık bakışlarıyla bizi dikkatle izliyor ve gelip başımda duruyor. Dimitri'ye bakmadan önce bakışları üzerimde geziniyor.

"İkinizde garip bir şeyler olduğunu biliyordum. Sadece kralla bu kadar... yakın olmanızı beklemiyordum."

Kıkırdıyor, yanımdan geçip Dimitri'ye gidiyor. Şok içinde onu izliyorum. Birkaç saat önce olduğu gibi değil. Gözlerindeki kırgınlık gitmiş ve Dimitri'nin zincirlerini incelerken tamamen tetikte. Canavar İmparatorluğu'nda bir savaşçı olmalı.

"Nasıl yaptığınızdan emin değilim ama bunlar benim ayırabileceğim kadar gevşek."

Ellerini zincirlerin üzerine koyarken sessizdir, zincirleri ayırmak için tüm gücünü kullanırken dudakları bir çizgi halinde büzülür. İşini bitirdiğinde Dimitri ellerini zincirlerden zorlukla kurtarabiliyor.

Şaşkınlıkla onu izliyorum.

"Teşekkür ederim... Bize neden yardım ediyorsunuz?"

Okunamayan bir ifadeyle beni izliyor, bakışları Dimitri'ye kayıyor. Dimitri ona bakarken yüzünde çaresizlik ifadesi var, aralarında sessiz bir konuşma geçiyor.

"Güney kapısına gidin. Orada nöbet tutan avcı olmamalı. Büyük miktarda canavar ele geçirdikleri için hepsi savaş planlarını gözden geçiriyor. Sivilleri etkileyecek bir saldırı başlatmaları uzun sürmeyecek. Şimdi kaçabileceğin tek zaman. Ve Felix'e söyle, eğer yakalanırsa onu ben mahvederim."

Ağzımı açtım ama Calista bana ters ters baktı.

"Soru sormak yok. Gidin. Gittiğini fark etmeleri uzun sürmez."

Dimitri beni uzaklaştırıyor ama ben bu canavarı incelemeye devam ediyorum. Sadece iki yabancı için hayatını riske atmakla kalmadı, aynı zamanda biri insan. Tepenin aşağısında gözden kayboluşumuzu izleyip avcılara dönmek için arkasını dönerken pişmanlık duyuyor gibi görünmüyor. Güney kapısına doğru ilerlerken Dimitri hafifçe tökezliyor. Bu gidişle Cyrus'a geri dönebilir mi bilmiyorum. Görüyorum ki

Güney kapısı uzakta ve Calista'nın dediği gibi avcı yok. Adımlarımı yavaşlatıyorum ve Dimitri bunu fark edip bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun? Neredeyse mı?" "Ben gitmiyorum," diyorum.

Dimitri'nin bakışları daralır.

"Seni terk edeceğimi düşünüyor olamazsın."

"Kalmak . Sadece ben kalabilirim. Senin sahip olmadığın erişimim var. Sana verdiğim tüm bilgileri Cyrus'a anlat. Ve beni avcı kampına değil, kralın kalesine kadar izlediğinden emin ol."

Dimitri yavaşça omuzlarımı tutuyor, yüz ifadesi endişeyle doluyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu kadar aceleci olmak sana yakışmıyor. Ne oluyor

ne oldu?"

Ses tonunun bu kadar nazik olmasından nefret ediyorum. Gözlerimden daha fazla yaş akıtıyor. Dimitri'nin tutuşu sıkılaşıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum ve kalp atışlarını hissediyorum. Tıpkı eskiden yaptığım gibi.

"Anna. Bu gece ikimiz de gideceğiz, tamam mı? İkimiz de kaçacağız-" "Hayır!"

Gözyaşlarımı aceleyle silerek ondan uzaklaşıyorum.

"Yapamam. İnsan kral kaleye döndüğünde, Cyrus'un babasını da yanında götürecektir. Onunla gitmek zorundayım. Eğer gidersem, Cyrus kokumu takip edebilir ya da en azından takip etmesi için bir iz bırakabilirim," diyorum umutsuzca.

Dimitri'nin ifadesi şaşkınlıktan şoka dönüşür.

"Annalise. Yapamazsın-"

"Yapabilirim! Onu serbest bırakamam çünkü çok zayıf. Ona nasıl işkence edildiğini gördün. Kral, Kiros'un babasını kalesine götürecektir ve Kiros onu bulamayacaktır. Bu savaşı kaybetmeye başarlarsa ve Cyrus'un babasını öldürürlerse

Baba misilleme olarak, daha fazla insan olmayacak. Ben de dahil. Cyrus onları yok edecek. Bir şeyler yapmalıyım!"

Dimitri tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

"Anna, bu senin suçun değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu sadece Cyrus'un son dakikada hazırladığı bir plandı ve eğer işe yaramazsa ona tek parça halinde geri dönecektin. Bunu yaparak neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Sadık olduğumu!"

Sesim titriyor, gözyaşlarım sert ve hızlı akıyor.

"Ona geri dönmek istemiyorum, Dimitri. Ve kaçamam. Başarısız olduğum için beni incitmesini istemiyorum. Kalmış olsaydım her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünerek acı çekerek bir hayat yaşamak istemiyorum. Ona sadık olduğumu ve nefret ettiği diğer insanlar gibi olmadığımı kanıtlamalıyım. Hayatımı kontrol altına alabilmemin tek yolu bu. Bunu yapmak zorundayım yoksa o sarayda başka bir köle olarak öleceğim."

Ben konuştukça Dimitri'nin gözleri daha da hüzünleniyor. Tekrar bana bakmadan önce başını eğiyor, omuzları titriyor.

"Annalise, sen hem insan hem de canavar imparatorluğundaki en değerli şeysin. *Sen*. Şimdi önemli olan Cyrus'a geri dönmen."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

Dimitri içsel bir savaş veriyor. Gözlerini indirmeden önce yavaşça başını sallıyor. Bana bakamıyor.

"Cyrus sana mührünü öylece vermedi. Birkaç gün önce fark ettim. Kralın varisini taşıyorsun."

Sözlerini düşünecek ya da cevap verecek zamanım .

"Hey!"

Bir avcı bize doğru koşarken ikimiz de gerildik. O bir muhafız ve silahlı, bibloyu kendine bastırırken vücudu bir parıltıya bürünüyor. Dimitri beni tutup kendine çekti.

"Şimdi gitmen çok tehlikeli. Sana ihanet ettiğimi düşünmelerini sağlayacağım. Cyrus çok geride kalmayacak."

Dimitri beni sertçe karın içine itiyor, güney kapısına doğru giderken arkasına bile bakmıyor.

Cyrus

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de onu özlüyorum.

Gece gökyüzüne bakıyorum. Ay neredeyse dolunay. Anna'ya görevini yerine getirmesi için ikinci dolunaya kadar vakti olduğunu söylemiştim. Görünüşe göre beni hayal kırıklığına uğrattı. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. Bana kendi başına döneceğini sanmıştım. Gerçekten düşünmüştüm. Ona bu kadar bağlandığım için içimde bir öfke kabarıyor.

Felix'in birkaç canavarla birlikte yaklaştığını gördüğümde bakışlarım aydan kayıyor. Felix'in malikânesinden savaş için haftalar önce ayrılmıştık, yavaş ama emin adımlarla avcı kampına doğru ilerliyorduk.

Felix'in acımasız yüz ifadesini gördüğümde bakışlarım daralıyor. "Kaç kişi kayıp?" diye soruyorum.

"Yirmi üç."

Öfkemi kontrol ederek başımı sallıyorum. Şimdi kendimi kaybedemem. Ben Canavar İmparatorluğu'nun kralı ve hükümdarıyım. Şimdi her zamankinden daha fazla soğukkanlı, sakin ve derli toplu olma zamanı.

"Herhangi bir kayıp var mı?"

Felix tekrar başını sallar. Arkasındaki canavarlara dönerek bir şeyler getirmelerini işaret ediyor. Felix'in bana getirdiği eşsiz görünümlü kılıca baktığımda gözlerim açılıyor. Babamın özüyle yoğun bir şekilde ısıldıyor. Silahlarını birleştirme konusunda daha iyi olmuşlar. Kılıcı elime alıp ölümcüllüğünü test ediyorum. Avucumu kolayca kesiyor ve kolumdan omurgama kadar acı dalları gönderiyor. İrademe rağmen vücudum kilitleniyor ve bir anlığına felç olduğumu hissediyorum. Sendeliyorum, kendimi sabitlemek için masaya yaslanıyorum.

"Majesteleri!"

Felix bir anda yanımda bitiveriyor, ben de el sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Bıçağı yere atıp öfkeyle ona bakıyorum. Bakışlarım Felix'e kayıyor ve beni çadıra kadar takip etmesini işaret ediyorum.

Sonunda ben konuşmaya karar verene kadar sessizlik üzerimize çöküyor. "Sence uyum içinde yaşamak mümkün mü?"

Bakışlarımı duvarda duran kılıcımdan ayırmıyorum. Hâlâ avcılarının kanıyla kabuk bağlamış durumda. Temizlemeye hiç niyetim yok. Etrafımda yuvarlanan kafalarını hatırlamayı seviyorum.

"Devlet meseleleri hakkında görüş bildirecek nitelikte olduğumu sanmıyorum, Majesteleri-"

"Felix," diye araya giriyorum
sinirlenerek. Nefesini serbest bırakıyor.

"Hayır. Onlarla uyum içinde yaşamak istemiyorum."

"Babam onların bizimle birlikte yaşayabileceğine inanıyordu. Ama isyan ettiler. Yakalanana kadar da diplomasinin başarılabilceğine inanıyordu. Babamın son arzusunu yerine getirmek benim görevim mi?"

"Cyrus-"

"Majesteleri!" Bir muhafız aceleyle içeri girerken ikimiz de çadırın girişine doğru bakıyoruz. Aramıza bakıp bakışlarını indiriyor.

"Eee? Ne oldu?" diye
sordum. Bakışlarını
kaldırıyor.

"Yaralı bir melez var efendim. Kampımıza geldi ve sizi görmek istediğini söyledi."

Bakışlarım daralıyor ve Felix ben cevap veremedi ayağa kalkıyor. "Onu içeri getirin."

Muhafız hemen eğiliyor ve melezi getirmeye doğru ilerliyor. Felix'in yanımda gergin olduğunu fark ediyorum. Ama anlamadığım şey, melezin neden Annalise olmadan geri döndüğü.

Muhafızlar melezle birlikte çadıra giriyor ve onu içeri alırken göğsümden panik akıyor. Kanlar içindeydi. Sadece yaralı kanı değil, savaş kanı. Kolları parçalanmış, her tarafı ok delikleriyle dolu ve yüzü şişlikten zar zor seçilebiliyor. Yüzünün yan tarafındaki büyük damgayı gördüğümde gözlerim açılıyor. Onu damgalamışlar.

Kırık, kanlı ve hırpalanmış. Ve
Annalise yanında değil.

Chapter Twenty-Nine

ANNALISE

T Gece soğuk. Her zaman . Özellikle de tüm avcılarının etrafında toplandığı ateşin sıcaklığından uzakta oturmayı seçtiğimde. Onlarla oturmayı reddediyorum. Onlarla ilişkilendirilmeyi reddediyorum. İğreniyorum. onların varlığıyla.

Dimitri'yi ve onun bu cehennemden umutsuzca kaçma çabasını düşünüyorum. Ellerinden geleni yaptılar, canavarları yok etmek için yaratılmış silahlarla onu avladılar. Umarım cesedi olmadan dönmeleri onun kaçtığı anlamına gelir.

Beni terk etmeden önce söylediği sözleri düşünerek başımı öne eğiyorum. "Kralın *varisini taşıyorsun*."

Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Cyrus doyumsuz bir canavar. Vücutlarımızın nasıl uyumlu olduğunu bilmiyorum ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bunun mümkün olmayabileceğini ummuştum. Bildiğim kadarıyla, hiç kimse melez üretmemişti. Ta ki Dimitri'nin kökeni bana açıklanana kadar.

Şimdi tek merak ettiğim bunu bilerek mi yaptığı. Acaba beni kampa göndermeden önce bunu biliyor muydu? Beni buraya çocuğuyla birlikte ölmem için mi gönderdi?

Beni kendisi öldürmek zorunda kalmamak için mi bize tuzak kuruyordu? Kendimi bu düşünceden kurtarmaya çalışarak aceleyle gözyaşlarımı siliyorum.

Dimitri bunu birkaç gün önce fark ettiğini söyledi, yani Cyrus ben gitmeden önce fark etmiş olamaz. O sırada hamile değildim herhalde. Kötü biri olsa bile, ben gitmeden önce beni saklamaktan bahsediyordu. Cyrus hiçbir zaman duygularını saklayan biri olmadı. Ölmemi isteseydi, beni kendisi öldürürdü. Cyrus'un çocuğunu taşıdığımın ortaya çıkmasıyla birçok duygu hissettim.

Böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Bu benim geleceğim için ne anlama geliyor? Bu hatadan kurtulmak için beni öldürecek mi? Çocuğu benden alıp saklamamı mı isteyecek?

Kamp ateşinden gelen tezahürat sesiyle gerildim. Dönüp kargaşaya baktığımda, gördüğüm manzara karşısında midemin çalkalandığını hissediyorum. Daha fazla hayvanın kanını akıtıyorlar ve özellikle bir tanesini spor olsun diye dövüyorlar. Calista'nın Dimitri'nin kaçmasına yardım etmesi, hiçbir hayvanın çekmemesi gereken bir cezayı hak etmesine neden oldu. Artık onun da en az kral kadar kanı akıyor ve yeterince zayıf düştüğünde dövülüyor. Bunu onun ve Dimitri'nin planladığını düşünüyorlar.

Günlerdir bir kervanla kralın kalesine gidiyoruz. Ve tam da duyduğum gibi, Cyrus'un babası da taşınıyor. Kraldan daha azını beklemezdim. O bir korkak. Cyrus'un babası, canavarların kralı onu aramaya gelirse kendini korumak için mükemmel bir koz. Ve şimdi çok daha fazla canavar yakaladıklarına göre, Cyrus'un onları avlamasının uzun sürmeyeceğini biliyorlar.

Bu, kim olduğumu ve durumumu korumayı daha da önemli hale getiriyor.

Nehre doğru bakıyorum, akan suya odaklanıyorum. Ay toprağın üzerine parlak bir ışık saçıyor ve ışıyla hepimizi aydınlatıyor. Şimdiye kadar Cyrus'a dönmüş olmam gerekiyordu.

Nehri seyrederken kendi kendime kıkırdıyorum. Her şey böyle başladı. Bir nehir.

O gün onu köyüme getiren ben miydim diye düşünmeden edemiyorum. Eğer onunla nehirde karşılaşmasaydım, bizi bulabilir miydi? Hayatım bu şekilde sona erer miydi? Dimitri çektiği acılardan kurtulur muydu? Babamın beni bu dünyadan neden kaçırdığını şimdi daha iyi anlıyorum. Yozlaşmış olduğunu biliyordu. Benim bunun bir parçası olmamı istemedi. Ve ondan almaktan başka bir şey yapmayan dünyayı temsil etmeme rağmen beni kendi çocuğu gibi sevdiği için ona sessizce teşekkür ediyorum.

"Sana ihanet eden melez için gözyaşı mı dökceksin?"

Liam'ın sesini duyduğumda kafamı kaldırmaya zahmet etmiyorum. Ayak sesleri çok emin. Herhangi bir korku tarafından sınırlandırılmamış. Sessizliğime kıkırdıyor.

"Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. Şimdi terk edildin. Kralın duvarları arasında, hor gördüklerinin sana zafer getirmesi için dua eden bir başka mülteci olacaksın" diye kıkırdıyor.

Hala cevap vermiyorum.

"Bir melezin seçkinlerimizden kaçmasına imkân yok. O öldü. Bize teşekkür etmelisiniz. Sizin yapamadığınız işi biz yaptık."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. Korku hissetmiyorum. Sadece tiksinti.

"Dimitri iyiydi. Kendi acınası ihtiyacın yüzünden ona işkence ettin. üstün hissetmek. Sizin yanınızda savaşırdı. Son nefesine kadar sana sadık kalırdı. Ama sen ona bu şansı hiç vermedin," diye tıslıyorum.

Liam bakışlarını bana diyor, yüzüne karanlık bir gülümseme yayılıyor.

"O bizim yanımızda savaşacak. Ve bizim için ölecek. Ondan bir sürü silah aldık. Yaratıldığı rolü yerine getirdi."

"Hepiniz hastasınız," diye .

Liam benim patlamamdan memnun görünüyor.

"Birine aşık olacak kadar hasta değilim," diye kıkırdıyor.

"Evet, sadece karşılık bile veremediği bir anda onu gizlice becermek için, değil mi?"

Liam'ın neşesi sözlerimde kayboluyor, yüzüme vururken bakışları daralıyor. Vuruşu sertti ama Cyrus'un ki gibi değildi. Ona bakarken yüzümü tutarak haykırıyorum.

"Ona verdiğim her şeyi hak ediyor."

Liam bana ters ters bakmaya devam ediyor ve sonunda beni düşüncelerimle baş başa bırakarak uzaklaşıyor. Onun geri çekilişini izliyorum, içimde öfke birikiyor. Onun acı çekmesini izlemekten başka bir şey istemiyorum. Hemen ayağa kalkıyorum, çıkardıkları gürültüden uzaklaşma ihtiyacı, sıcaklığa karşı duyduğum tiksintiden daha ağır basıyor. Kendimi Cyrus'un babasıyla birlikte kervana eklenen hayvanların kafesleri arasında bulana kadar yürümeye devam ediyorum. Derin bir kıkırdama havayı dolduruyor ve sesin geldiği yöne dönüp Cyrus'un babasıyla yüz yüze geliyorum.

Beni inceliyor, gülümsüyor.

"Ve birdenbire kafesim o kadar da soğuk olmadı," diye alay ediyor.

"Bu sefer sizi buraya getiren nedir? Kaçmak için yardım mı arıyorsun? Yoksa kendinizi en güçlü varlığa doğru dolaşırken mi buldunuz?"

Ona bir yanıt vermiyorum ve o da arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor.

"Geçen gece melezin kaçmasına yardım ederek ortalığı epey karıştırdın."

Yaşadığım şokla mücadele edemedim.

"Nasıl yaptın-"

"Yerin altında saklanmak duyularımı köreltmiyor. Oğlumdan önce kral olmamın bir sebebi var. Ve Calista o gecedan beri yalnız bırakılmadı. Her zaman dik kafalı olmuştur. Eminim bununla bir ilgisi vardır."

Gözleri açıldı ve bana odaklandı.

"Sana söylediğim gibi neden hâlâ burayı terk etmedin? Seni burada tutan ne?"

"I-"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum. Oğluna sadakatimi kanıtlamak için kaldığım eski krala verilecek uygun bir argüman gibi görünmüyor. Sessizliğime kıkırdıyor.

"Saflığınız hem üzücü hem de sevimli. Durumunuzun ne kadar vahim olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Oğlum sana kraldan alabileceğin en büyük hediyeği verdi. Sana bir af verdi. Yaşayan, nefes alan bir af."

Bana dik dik bakarken sesi korkunç derecede ciddi.

"Sen hem insan hem de canavar imparatorluğundaki en değerli şeysin. *Sen*. Mührü ve onun varisini taşıyorsun. İşleri senin için daha açık hale getiremez miyim?"

Sessizliğimi kabul ediyor ve sonunda konuşuyor.

"Aklınızdaki plan her ne ise o şekilde gerçekleşmeyecek. Oğlum düşüncesizdir. Duygularıyla hareket eder, mantığıyla değil. Düşündüğünden çok daha kısa sürede senin için gelecek. Ve bu hayatınızı sonsuza dek değiştirecek. Kendini avcılardan uzak tutmanı öneririm. Durumunu öğrenirlerse, tehlikede olursun. Silah taşıyan kolay bir hedeften başka bir şey olmayacaksın. Ve doğar doğmaz çocuğunuzu silah yapmak için kullanacaklardır."

Gözleri kamp alanına kayıyor ve gözlerinde onlar için sıcaklık ya da merhamet olmadığını görüyorum.

"Oğlum senin için gelecek ve beraberinde cehennem ateşini de getirecek."

Cyrus

Melezin hırpalanmış haline bakıp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Tek bir duygu ön plana çıkınca, zihnim hemen harekete geçiyor. Kimse beni durduramadan onun üzerine atılıyorum. Ellerim gömleğinin etrafına dolanıyor ve onu çadırımı ayakta tutan kirişe doğru bastırıyor.

"Nerede. Nerede. Nerede?"

Kelimeler dudaklarımdan buz gibi dökülüyor. Aklımın bir köşesinde mantıklı davranmadığımı biliyorum. O burada kanlar içinde ve bilinci zar zor yerinde duruyor. Ama beni tüketen öfke, açıklayabileceğimden çok daha fazla. Tek istediğim onun nerede olduğunu ve neden onunla birlikte olmadığını bilmek.

"Cyrus!"

Felix'in elleri üzerimde, beni yere bir yığın halinde düşen melezen uzaklaştırıyor. Felix beni tutmaya devam ediyor, ama ben melezin yüzüne bakarken odanın dış kenarları kararıyor.

"Buraya onsuz dönmeye nasıl cüret edersin!"

"Bana gitmemi söyledi! Size tüm bilgileri verebilmem için geri gelmemi söyledi!"

Çadırdan bir hırıltı yükseliyor ve ben olduğumu fark ediyorum. "Onu orada *yalnız mı* bıraktın?"

"Cyrus."

Bakışlarım beni tuhaf bir ifadeyle izleyen Felix'e kayıyor. Ama ikisinden de uzaklaşmadan önce derin bir nefes alıyorum. Melezi bize getiren askere bakıyorum.

"Doktor çağırın."

O hamile.

Annalise varisime hamile. Benim etim ve kanım. Benim çocuğum. Biz konuşurken onu taşıyor. Bu haber karşısında hangi duyguyu hissedeceğimi bilemiyorum. Mantıksız bir yanımla bu konuda heyecanlı. Üremek benim için her zaman bir görevdi. Bir gün Marzia'dan bir varis doğurmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama o varisi taşıyacak olan Annalise.

Mantıklı yanımla bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum. Kaslarımla beklenti içinde gergin. Zihnim öfkeyle dolu. Annalise. O insan, o köle, benim çocuğumu taşıyor. Ama savaş toplantısının ortasında oturmuş, önümüze serilen kamp haritasına bakarken, onu geri almaktan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Yerimden kalkıyorum ve oda sessizliğe gömülüyor. "Herkes dışarı."

Askeri personelimin her biri aceleyle odayı terk ediyor. Felix hariç hepsi. Yavaşça oturduğu yerden kalkıyor ve merakla beni süzüyor. Düşüncelerimin yönünü zaten biliyor ama benimle paylaşmıyor.

"Garip bir şekilde sessizsin," diyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek çadırın girişine doğru bakıyor. "Bu bir savaş toplantısı, Majesteleri."

Melez tarafından bize verilen bilgiler beklediğimden çok daha fazlaydı. Anna sadece kampın tam bir planını göndermekle kalmadı, aynı zamanda babamın hayatta olduğu haberini, nasıl silah ürettiklerini ve yaklaşan savaş planlarını da gönderdi.

Bunun ışığında, Annalise planımı uygulamak için kaldı. Çok zayıf olduğu için babamı serbest bırakmadı ama onu takip edecek.

ve benden kokusunu takip etmemi istedi. Ona tam özgürlük verdim. Kaçabilirdi ve ben de onu bulamazdım. Ama kaçmadı. Kaldı ve şimdi bana olan sadakatini kanıtlamak için kendini gereksiz yere riske atıyor.

Felix bir konuda haklıydı; onları bir kez kırdığınızda, bir daha bir araya getiremezsiniz. Artık onun her parçasına sahibim. Felix'in yanından geçip çadırı açıyorum. Diğer tarafta bir nöbetçi var.

"Bana atımı getirin."

Felix yüzünde şok olmuş bir ifadeyle yaklaşır.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. Sorusunu duymazdan gelip planlarımı hızlıca anlatıyorum.

"Ordumu topla. Avcıların kampına seçkin bir kuvvet gönder ve onları yok et. Savaş toplantısı sırasında planları kullanın. Onları açlıktan öldürün, sonra da hepsini öldürün. Tutsak istemiyorum."

Kılıcımı ve malzemelerimi alarak aceleyle çadırın etrafında dolanıyorum. "Cyrus, sakın bana onun peşinden gideceğini söyleme."

Çadırdan çıkarken Felix'e bakma zahmetine girmiyorum. Savaş kampından gelen sesler havayı doldururken onun da arkamdan geldiğini duyuyorum.

"Cyrus! Mantıksız davranma. Biz onu serbest bıraktığımızda-"

"Hayır. Onu almak için ne kadar beklersem o kadar tehlikeye girecek. Kralın kalesini yok etmemizin ve onu öldürmemizin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Aylar sürebilir ve bu benim sahip olmadığım bir zaman."

"Onu geri aldıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun? Taşıdığı çocuk melez olacak, Cyrus. Onunla bir geleceğin yok. Sen kralsın ve o bir köle-"

"Umurumda değil. Şu anda önemli olan o, Felix. Avcıların kendi yarattıklarına ne yaptıklarını gördün. Nasıl olduklarını duydun. Eminim sadece

Annalise'in onlara müttefik olmayacağını anlamaları an meselesi. O kadar bekleyemem!"

Felix kabaca omzumu tutuyor ve beni kendisine doğru döndürüyor.

"Cyrus. Mantıksız davranıyorsun!"

Hırlayarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. Gözlerini kocaman açarak hemen geri çekiliyor ve başını öne eğiyor.

"...haddimi aşmak istememiştim."

Öfkemi dizginleyip ona yaklaşıyorum.

"Annalise'i bu savaşta rolü için ödüllendireceğim, Felix. Melez de ödüllendirilecek."

Sözlerim üzerine gözlerini kaldırıyor. Bir sonraki cümlemi söylerken kendimi babamın kararlılığını kullanırken buluyorum.

"Melezler de bu savaşta en az hayvanlar kadar mağdurdur. Melezlere de canavarlarla aynı haklar tanınacak. Onlar insanlardan daha çok benim halkım" diyorum.

Muhafızın elinde atımın dizginleriyle yanımıza geldiğini görüyorum.

"Annalise şu anda bir melez taşıyor. Ve o melez benim çocuğum. terk etmeyeceğim."

Atımın sırtına çıkmadan önce ensesine basit bir şaplak atarak onu selamlıyorum.

"Sabah ordumu hazırla. Kralın kalesine kadar izimi takip edin. Zaferimize sarayının kalıntılarında kadeh kaldıracağız."

Felix elini bana uzatmadan önce acı acı kıkırdıyor. Gülümsüyorum, elini kendi elimle sıkıyorum.

"Bu kadar şırmamalıydınız Majesteleri," diyor beni süzerek. Sözlerine gülüyorum ve o günkü konuşmamızı hatırlıyorum.

"Hayal kırıklığına uğratmadı."

CKıptır TKırtı

ANNALISE

CYrus'un babası haklıydı. Kafamdaki plan hiç de düşündüğüm gibi . Kralın kalesi son derece uzun bir yerdi.

Yolculuk. Yolculuk tam olarak iki hafta sürdü. Ve bu süre içinde avcılar ve onların aşağılık yöntemleri hakkında daha fazla bilgi sahibi oldum.

Koreş'in kaleyi nasıl olup da bulamadığı hiç de şaşırtıcı değildir. Kralın kalesi dağların arasında, Koreş'in krallığından çok uzaktadır. Sadece bu da değil, aynı zamanda dağın yamacını kesen bir nehrin ötesindedir. Korkarım ki Cyrus kaleyi bulma konusunda tek başına kalabilir. Eminim nehir kokumun tüm izlerini silmiştir.

Fiziksel olarak, kralın kalesinin yapısı muhteşem. Burayı inşa etmenin ne kadar sürdüğünü merak ediyorum. Taşlar dışarıdan gelebilecek herhangi bir darbeye dayanabilecek kadar kalın. Sütunlar ayrıca askerlerin kilometrelerce öteden gelenleri görebilmesi için gözetleme kuleleri ile inşa edilmiş.

Kale aynı zamanda tüm mülteciler ve kralın yakın tebaası için de yeterince büyüktür. Sınırları içinde yaşayan tek insanlar avcılar, aileleri ve insanlığın soylularıdır. Bunun dışında geri kalanımız

kalenin eteklerinde, tek korumamız sınırdaki devriye gezen nöbetçiler.

Cyrus'un babasının izini de kaybettim. Kampta sahip olduğum özgürlükler bana verilmedi. Burada çok daha katılar. Kaleye , yeni gelenlerden sorumlu adamı görmem söylendi. Gelişim son dakika olduğu için kalenin en dış mahallesine yerleştirildim. Benim için inşa edilen küçük kulübeden kalenin kenarını görebiliyorum. Kalenin içini sadece su ya da odun gibi malzemeler getirdiğimde görebiliyorum. Ayrıca şimdi sürdüreceğim hayat üzerine düşünmek için zamanım oldu. Eğer Cyrus hiç ortaya çıkmazsa, benim için buraya kadarmış ve Liam haklıymış. Onların topraklarında yaşayacağım ve bir mucize olur da avcılar savaşı bizim için kazanır diye dua edeceğim. Ama bu arada doğuracağım çocuğu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Tek başıma geçirdiğim korkunç gecelerde içimde ne tür bir canavarın mayalandığını merak ederek uyanık kalıyorum.

Cyrus beni gördüğünde ne yapacak? Öğrendiğinde?

Babası bunu bir tür af olarak görüyor ama Cyrus, Dimitri'den melez olduğu için nefret ediyordu. Ve Cyrus bana da pek düşkün değil. Bana tahammül ediyor çünkü şimdilik beni arzuluyor. Kadınlara duyduğu şehvetin ne kadar çabuk değiştiğini bilecek kadar onun odasında bulundum.

Muhafız benim için kale kapılarını açarken yukarı bakıyorum. Bugün daha fazla odun getiriyorum. Kulübemden kaleye yolculuk bir saat sürüyor ama içeriye bakmak için buna değer. Esas olarak Cyrus'un babasını nerede tutuyor olabileceklerini görmeye çalışıyorum. Ancak kutsal koridorlarda yürürken, onu avcı kampında olduğu gibi yerin altında bir yerde tuttuklarını varsayabiliyorum. Ve kalenin belirli bölümlerine girmeme izin verilmiyor.

Odonları bir yatak odasındaki şöminenin yanındaki çöp kutusuna yerleştirirken kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Neredeyse alışkanlıktan başımı eğip selam verecektim ama kendime insanların kalesinde olduğumu hatırlatmak zorundayım. Burada eşitim. Sayılır.

Liam'ın kapıda durduğunu görmek için dönüyorum. Beni içeri alırken dudaklarında hınzır bir sırıtış vardı.

"Nefret ettiğiniz avcıların size sağladığı özgürlüğün tadını mı çıkarıyorsunuz?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Diğer odalara gitmesi gereken odunların geri kalanını alıp kapıya doğru ilerliyorum. Liam kolumu sertçe tutuyor ve odunların yere düşmesine neden oluyor.

"Hey!" diye bağırdım.

"Kral sizi akşam yemeğine davet etti. Size yemek salonuna kadar eşlik etmeye geldim," diyor.

Göğsüne bastırarak bakışlarımı daraltıyorum. Hiçbir davete güvenmiyorum, saraya girerken de bu konuda bilgilendirilmedim.

"Krala davetini reddettiğimi söyleyebilirsiniz," diye tıslıyorum.

Liam, sahip olmaması gereken bir güçle beni itmeden önce elini göğsüme koyuyor. Bedenim odanın bir ucundan diğerine uçarak duvara çarpıyor. Acı sırtıma yayılırken çığlık atıyorum, onun yüksek figürünü gördüğümde gözlerim açılıyor.

Gözleri kararıyor ve koluna takılı biblonun yanmaya başladığını görebiliyorum. Canavarın gücünü beni korkutmak için kullanıyor.

"Korkarım bu bir rica değildi."

Kralın kalesinin durumu mide bulandırıcı. Duvarlar muhteşem. Bir çizik bile bu duvarları süslemeye cesaret edemez. Sadece canavarların kanı. Kalenin koridorlarında ilerliyorum, biz yaklaştıkça kapıların ardında yüksek sınıftan gelen gülüşme ve alay sesleri duyuluyor.

Bu yerin salonları, canavarlardan saklanmak isteyen insanları barındıracak kadar büyük. Duvarların içinde güvende olan köy bile daha fazla insanı barındırabilir. Ama kral düzeni korumak istiyor. Mülteciler duvarların içine ait değil. Sadece seçkinler. Bu savaş için yetiştirilenler. Kendi yerleri için savaşanlar.

Liam önüme geçip çift kapıyı iterek açıyor ve avcılar, soylular ve kralın kendisiyle dolu odayı gösteriyor. Etrafımdaki yemek dolu tabaklara ve şarap dolu kadehlere bakıyorum. Yere serilmiş kürkler ve köşede benim küçük odun yığınının verebileceğinden beş kat daha fazla sıcaklık veren büyük bir ocak var.

Odada eğlence için zincirlenmiş ya da kralın sefil benzerlerine hizmet etmeye zorlanan melezler ve canavarlar da var. İnsan imparatorluğu da canavar imparatorluğundan farklı değil. Aradaki fark, canavarların talihsizleri bu kadar bariz bir şekilde ezmeyen yerleşik bir topluma sahip olmasında yatıyor. Oysa insan kral savaşı kazanmakla ilgilenmiyor. Annem de dahil olmak üzere yoluna çıkan herkesi ezip geçerken kendisi için talep ettiği hayatın zenginliklerinin tadını çıkarmakla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor.

Odanın baş köşesinde, boynundan ve kollarından zincirlenmiş bir halde Cyrus'un babasının durduğunu fark ediyorum. Zincirlerinin kenarlarında etine saplanmış çiviler var ve her bir yaradan akan kanı gördüğümde beni bombardımana tutan baş dönmesi dalgasını ısııyorum. Her zaman yaptığı gibi varlığımı hissetmiş gibi görünüyor ve bana bakmak için başını kaldırıyor.

Yüz ifadesi bir uyarıya dönüşüyor. Gerçi beni neye karşı uyardığını bilmiyorum.

"Annalise! Canavarların kralıyla tanışan ve yaşayan kız! Bir meleze aşık olan ve terk edilen kadın. Krallığıma hoş geldin!"

Liam beni koltuğuma götürürken ona ayak uydurarak yürümeye devam ediyorum. Kral beni ilgiyle izliyor ama hissettiğim tiksintiyi belli etmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Neden birdenbire bu tuhaf atmosfere katılmamı istediğini bilmiyorum ama yakında öğreneceğime eminim.

Oturduktan sonra benimle konuşmaya başladı.

"Söyle bana, Annalise. Krallığımda geçirdiğin zamandan keyif aldın mı?"

Bir canavarın önüme koyduğu yemek tabağından başımı kaldırıyorum. Kollarında sürekli kan kaybından oluşan uzun yara izleri dikkatimi çekiyor. Bu canavarları zayıflatmak için her gün ne kadar iksir kullandıklarını merak ediyorum.

"Evet," dedim.

Başını sallayarak masada oturan erkekleri işaret ediyor. Onları tanıtırken söylediklerine kulak tıkıyorum. Kendimi Cyrus'un babasına bakarken buluyorum. Odayı incelerken yüzünde kayıtsız bir ifade var. Sürekli bana bakıyor. Korkudan değil ama başka bir şeyden. Ne olacağını biliyor gibi görünüyor ve beni buna hazırlamak için elinden geleni yapıyor.

"Sen ne diyorsun, Annalise?"

Kral bana hitap edince düşüncelerimden sıyrıldım. Boğazımı temizliyorum.

"Özür dilerim. Şu anda keyfim yerinde değil," diyorum.

Kralın yüz hatları sinirleniyor ama de tekrarlıyor.

"Son zamanlarda canavarların askeri kamplarına birkaç başarılı baskın yaptık ve her saldırımızda daha fazlasını ele geçirdik. Bence bu çok iyi olabilir

canavarların krallığına gitme zamanı geldi. Onları kaynağından yakalayabilir ve krallarını sakat bırakabiliriz" diyor.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum.

"Neden bu plan hakkında anlayışlı olacağımı düşünüyorsun?" Sanki cevap belliymiş gibi gülüyor.

"Kendi köyünüz kral tarafından ele geçirildi. Onun ordusunu savaşırken gördünüz, bizimkini de gördünüz" diyor.

Dudaklarımdan çıkan kıkırdamaya karşı koyamıyorum.

"Canavar hiyerarşisinin güce dayalı olduğunu unuttun mu? Kral, yakaladığınız canavarlardan yirmi tanesini öldürebilir. Neden böyle iddialı bir başarıya hazır olduğunu düşünüyorsun?"

Kral gülümsüyor ve etrafımızı saran muhafızlara eliyle işaret ediyor. Kapılar aniden açılıyor ve garip görünümlü bir mekanizma içeri giriyor. Ne olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor.

Bu bir zıpkın. Ve yaylı bir silaha bağlı. "Silah mı?" diye sordum.

Kral gülüyor.

"Herhangi bir silah değil. Kralın kendisi için tasarlanmış bir silah."

Muhafızlar silahı alır, zincirlenmiş ve kendini savunamayacak durumda olan eski krala doğrulturlar.

"Ne yapıyorsun?" Yüksek sesle soruyorum.

Cyrus'un babasının gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonunda ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum.

Tepki verme.

Odadaki diğer canavarlar için de aynı şey geçerli. Hiçbiri krallarını korumak için hareket etmiyor.

"Gösteri yapıyorum tabii ki," diye gülüyor.

"Sonunda en güçlü canavarları bile kalplerine kadar delebilecek kadar güçlü bir kombinasyon keşfettik. Bu silahı sentezlemek haftalar ve en güçlü altı canavardan daha fazlasını gerektiriyor. Ve şimdi, nihayet onu yarattık."

Gözlerim açılıyor ve muhafızın silahın kolunu geri çekmesini dehşet içinde izliyorum. Silahı Cyrus'un babası üzerinde kullanacak. Korku omurgama hücum ederken düşünemiyorum. Adamın ateş etmesini engellemek için hamle yapıyorum ki biri beni kabaca belimden tutuyor.

Odadaki canavarlar seleflerini izlerken kıpırdamıyorlar. Bakışlarındaki boşluk artık çok aşına olduğum bir umutsuzlukla dolu.

"Hayır, dur!" Çığlık atıyorum.

Yalvarışlarım sağır kulaklarda kaldı. Kalın silahın daha önce hiç görmediğim bir hızla havada uçuşunu dehşet içinde izliyorum. Saldırganım beni kabaca yere iterken vücudum savruluyor, aynı anda silah eski kralı delip geçiyor.

Ağzımı açıyorum ve dehşet çığlığımın odanın içinde patlamasına izin veriyorum. Eski kralın gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben öfke görmüyorum. Pişmanlık da görmüyorum. Rahatlık görüyorum. Benim için. Göğsünde büyük bir zıpkın olmasına rağmen bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. Gözleri benimkilere bağlı kalıyor ve ben onun ölmekte olduğunu biliyorum. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyorum. Bana söylediği sözleri düşünüyorum.

"Oğlum senin için gelecek ve beraberinde cehennem ateşini de getirecek."

Oğlum senin için gelecek. *Senin için.* Onun için değil. Kurtulamayacağını biliyordu. Burada öleceğini biliyordu. Ve beni buna hazırlamak için elinden geleni yaptı. Çırpınan nefesleri havayı dolduruyor, hayata tutunmak için duyduğu çaresizlik duyuluyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda derin bir keder hissediyorum. Bana küçük bir

Sırıtmak, başı asılmadan önce bu dünyada birine son şey. Hayatın bedenini terk edişini dehşet içinde izliyorum.

Alkışlar odanın her yerinde patlar.

"Başardınız!"

"İşe yarıyor!"

"Ve şimdi, bununla kendi krallarının sonunu getirebiliriz!"

Adamlar kralı kutluyor ama ben sadece bakıyorum. Son kurtuluş umudum odanın önünde cansız bir şekilde bağlanırken öylece bakıyorum. Cyrus bizi asla affetmeyecek. Başarısız oldum. Onu hayal kırıklığına uğrattım; babasını hayal kırıklığına uğrattım; Dimitri'yi hayal kırıklığına uğrattım.

Başaramadım.

Kral bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Ne düşünüyorsunuz? Krallarından daha güçlü ve daha hızlı olmalı, değil mi?"

Aniden bastıran sıcaklığın beni tükettiğini hissederek ayağa kalktım. "Sanırım... az önce insan ırkını ölüme mahkum ettin."

Kapıya doğru ilerlerken bakma zahmetine girmeden ondan uzaklaşıyorum. Buradan çıkmalıyım; Cyrus ulaşıp hepimizi öldürmeden önce kaçmalıyım. Liam beni belimden kavrayıp geri çektiğinde irkiliyorum.

"Hayır, bırakın gideyim! Gitmek istiyorum!" Beni odaya geri sürüklerken çığlık atıyorum.

Liam elini yüzüme doğru götürdüğünde kral şaşırılmış görünüyor.

Bana vuruyor ama mücadele etmeye devam ettiğim için beni susturamıyor.

"Sen bir korkaksın. Hepimizi mahkum ettin! Hepimiz öleceğiz!" Ağlıyorum.

Isı vücudumu ısıtmaya devam ediyor ve aniden bu hissi tanıyorum. Bu Cyrus'un mührü. Öfkemle birlikte canlanıyor. Beni kolayca tüketiyor ve Liam'ı yok etmekten başka bir şey düşünemiyorum. I

Ellerini belime doluyor, kemiğın kavrayışımın altında ezildiğini hissedene kadar sıkıyor. Çığlıkları havayı dolduruyor ve herkesi bize doğru bakmaya zorluyor. Sonra dirseğimi indirip göğsüne vuruyorum. Beni hemen bırakıyor, nefes almak için çırpınırken tökezleyerek geri çekiliyor. Bu darbeyle ciğerlerini parçaladığımdan eminim. Nefes almakta zorlanırken gözleri şok içinde bana bakıyor ama mühürün gücüyle bacaklarım güçsüzleşiyor.

Artık kendimi tutamıyorum, salonun ortasına yığılıyorum.

CKıptır TKirly-One

ANNALISE

I Sarsılarak uyandım.

Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama bir sandalyeye bağılılar. Bakışlarım odanın içinde geziniyor ama odayı tanıyamıyorum. Hâlâ kalede olmalıyım. Vücudum yanıyor, uzuvlarım acıdan uyuşmuş durumda. Mührün etkileri hâlâ kan dolaşımda yankılanıyor olmalı.

"Uyanmışsın."

İrkiliyorum, bakışlarım odanın köşesine savruluyor. İnsan kral ayakta durmuş, temkinli bir ifadeyle bana bakıyor. Elleri kılıcının kabzasında, gerekirse her an saldırmaya hazır.

"Kimsin sen?"

Şaşkınlıkla göz

kırpıyorum. "Ne?"

diye soruyorum.

"Aptal kızı oynama."

Bana doğru tehditkâr bir adım atarken bıçağı sıkıca kavırıyor.

Belli ki bir şeylerden şüpheleniyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Neden bilmiyorum," diye . Şimdi kılıcını kınından çekip bana doğrultuyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Ölüm olasılığını kabul ediyorum.

"Liam öldü. Onu bir biblo olmadan öldürdün. O meleze tutunarak bir köyden geldin. Sen casus musun?"

Bakışlarımı ona dikiyorum ve acı dolu kızgınlığımın ön plana çıkmasına izin veriyorum. Casus olduğumu anlamasını engellemek için izleyebileceğim tek yol bu gibi görünüyor.

"Beni tanımadın mı? Annemin yüzünü görmüyor musun?"

Sözlerim karşısında eli gevşemiyor ama bana yaklaşıp bıçağını boğazıma dayadığında bakışları daralıyor. Bıçağının ucunu itip kan çekerken korkumu dizginliyorum.

"Beni Paul büyüttü. Bana gerçeği söyledi çünkü köyümüz yok edildi. Hepimizin kaçmasının tek sebebi o. Anneme ne yaptığını biliyorum."

Kralın tutuşu gevşiyor, beni içine çekerken bakışları genişliyor. Kılıcını yavaşça indiriyor, korku yüz hatlarına yansıyor.

"Bunu nasıl göremedim?" diye fısıldıyor.

Beni bir hayaletmişim gibi izliyor. Belki de onun için .

"Bu kadar mı yani? Beni öldürmeye mi geldin?"

Başımı sallıyorum, o tavana doğru bakarken bakışlarım kılıcına kayıyor, içindeki şeytanlarla savaşıyor.

"Annen savaşta bir ihtiyaçtı. Tıpkı senin gibi. Paul bunu anlamadı. Daha büyük bir iyilik için neyin gerekli olduğunu anlamadı. En büyük umudumuzu bizden aldı. Ölüyken bile senin varlığınla bizimle alay ediyor."

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim," diye fısıldıyorum dikkatini çekerek. Kral kaşlarını kaldırıyor.

"Ama yine de yaptın."

Liam'dan bahsediyor.

"Bunu hak etti. O hasta ve beni taciz etmeye devam etti. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama durmadı," diyorum.

Umarım yalanımı kabul eder, her şeyi intikama bağlar.

Kıkırdıyor, dikkatimi çekiyor.

"Paul seni burada bırakmış olsaydı, Liam bir sonraki nesil için senin eşin olacaktı. Şimdi seni yaratma kararımın yanlış olmadığını görebiliyorum."

Cevap vermemek için yanağımın içini ısııyorum ama kral hâlâ bana ne yapacağını düşünüyor.

"Avcılar arasındaki yerini almanın zamanı geldi. Paul'ün idealleri seni lekelemiş, buna şüphe yok. Ama seni düzelterek. Bu savaşta çok işime yarayacaksın."

Yukarı bakıyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme. "Hâlâ ben kazanıyorum Paul."

O benim geleceğimden bahsederken dehşet omurgamı sarıyor. Burada kalamam. Bu duvarların içinde kalamam, özellikle de Cyrus'un çocuğunu taşıırken. Kendimi göstermeye başlamam ve Cyrus'un babasının korkularının hayata geçmesi uzun sürmeyecek.

"Sizi kulübenize götürmesi ve eşyalarınızı toplaması için yanınıza bir refakatçi göndereceğim. Kaleye taşınacak ve hemen eğitime başlayacaksınız."

Uyandığımda inandığımın aksine, mühür hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sanırım dövüşmeyi Paul'ün bana öğrettiğini ve benim yetiştirilmiş bir silah olduğumu düşünüyor. Dışarıda bekleyen iki muhafızla karşılaşmak için kapıyı açmasını izliyorum.

"Ona tepeden aşağıya kadar eşlik edin. Akşama kadar dönmesini istiyorum."

Tepeden aşağı inerken ellerim bağlıydı. Kulübeme yolculuk genellikle bir saat sürüyor. Yolculuğumuz sırasında bir plan yapabilmem için bana zaman tanıdığı için şükrediyorum. Kaleye geri dönemem. Bir kez dönersem, bir daha asla çıkmama izin verilmeyecek. Merhum kralın korkunç cinayetini izledikten sonra neler olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Şimdi bile hatırladıkça midem bulanıyor. Cyrus'un babası haklıydı. Buraya cehennemi davet etmişler.

Cyrus onu bulabilecek mi bilmiyorum. Kral kalesini yerleştirirken akıllıydı. Kokumu ve izimi kaybedecek çok yer var. Ve kamptan ayrılalı haftalar oldu ama ondan hiçbir iz yok. Dimitri'nin sağ çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum. Eğer Cyrus şimdiye kadar beni keşfetmediyse, inanıyorum ki asla keşfedemeyecek. Planım babasını sağ salim çıkarmaktı çünkü bunun benim daha kolay bir hayata sahip olmama eşit olacağına inanıyordum. Ama avcılar bu ihtimali elimden aldılar.

Savaşın bu kadar derinlerinde yeni bir hayata başlayabilir miyim? İçimde yaşayan çocuktan kurtulmanın yollarını bulabilir, canavar imparatorluğuyla olan her türlü bağlantımı sonlandırabilirim. Cyrus benim kalede öldüğümü düşünecek ve kral da savaşla meşgul olduğu için kaderim hakkında endişelenmeyecek. Ortadan kaybolmam için mükemmel bir zaman.

Yeni planım sağlamlaştıkça kulübem yavaşça uzakta beliriyor. İnsan kral, onu benden aldıktan sonra kurtuluşu kucağıma bıraktı. Derin bir nefes alıyorum, zincirlenmiş ellerimi birbirine kenetleyerek solumdaki muhafıza doğru savruluyorum. Yumruğum yüzüne çarpıyor ve bu fırsatı koşarak uzaklaşmak için kullanıyorum.

"Hey!"

Arkamdan bağırdıklarını duyuyorum, ardından ayak sesleri geliyor. Adrenalinim yükseliyor, nehre doğru ilerlerken zihnim bir fırtına gibi dönüyor. Onları orada kaybedebilirim. Önümdeki nehrin akan suyunu duyuyorum, bu da doğru yolda olduğum anlamına geliyor. Nehre ulaştığımda, akıntıyı kullanarak uzaklaşabilirim. Nehirde beni takip edemeyecekler.

Açıklığa doğru ilerliyorum, nehir tam önümde. Adamların bana doğru yaklaştığını da duyabiliyorum ama nehir tam karşımda. Tek yapmam gereken atlamak. Nehre adım atmama birkaç santim kala nehrin karşısında duran figürü fark ediyorum. Ellerini suda kavuşturmuş diz çökmüş, beyaz saçlarını yukarı kaldırmış ve yüzünden uzaklaştırmış. Olduğum yerde duruyorum, kalbim olabildiğince hızlı atıyor.

Figür varlığını hissetmiş gibi görünüyor, yüzü yavaşça benimkiyle buluşmak için yükseliyor. Koyu renk gözleri üzerime dikiliyor ve bedenim tanıdıklık hissiyle titriyor. Arkamdaki avcıların yaklaştığını duyuyorum ama hareket edemiyorum. Nehrin karşısındaki canavarı gördüklerinde adımları yanımda duraksıyor. Hepimiz canavarların kralıyla yüz yüze duruyoruz. Bakışları üçümüzün üzerinde geziniyor, bana takılıyor. Yanımdaki muhafız hiç tereddüt etmiyor. Kılıcını çekiyor, rakibine doğru koşarken ziyneti parlıyor.

"Hayır, bekle!" Bağıryorum ama beni dinlemiyor.

Cyrus'un bakışları hafifçe daralıyor ve bir anda nehrin karşısındaki yerinden kayboluyor. Muhafızın yüzüne birkaç santim mesafede belirip elini boğazına götürmesini dehşet içinde izliyorum. Kaba gücünü kullanarak muhafızın bedenini yere çarpıyor, toprak ve kaya zorla girilen yere uyum sağlamak için ayrılırken altımızda bir sarsıntı yaratıyor.

"Orospu çocuğu!"

Yanımdaki muhafız kılıcına uzanıyor ama Cyrus'un gözleri hareketle buluşunca yaklaşıyor. Bir saniye sonra adam yanımda dururken, bir saniye sonra Cyrus elinde kanlı bir bıçakla yanımda duruyor. Adamın cansız bedeni yere düşüyor, kafası boynundan ayrılıyor.

Panikle bir adım geri çekilip dehşet içinde canavarların kralına bakıyorum. Bakışları hâlâ yanımdaki muhafızın cansız bedenine odaklanmıştı. Cyrus'un gücünü sergilediğini sadece bir kez, önümdeki hizmetkârları öldürürken görmüştüm. Ama bu o ana hiç benzemiyor.

Cyrus'un gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor ve titremesi durmuyor. Eğitimim hemen devreye girerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Dizlerimin üzerine çöküp başımı toprağa bastırıyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Parmaklarım da toprağı kazıyor ve iniltiğim kısa sürede havayı doldurarak ne kadar korktuğumu gösteriyor. Üstümde Cyrus'un yumuşak kıkırdamasını duyuyorum. Boyumun hizasında diz çöküyor, parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyor. O karanlık gözler, verebilecekleri tüm yoğunlukla ruhumu delip geçiyor.

"Bunlar kralınızı gördüğünüz için döktüğünüz sevinç gözyaşları mı?"

CKypter TKirty-Tse

ANNALISE

MVücudum onun dokunuşunu arzuluyor. Elleri vücudumda gezinip beni kendime getirdiğinde, hissettiğim tüm sinir ve stres eriyip gidiyor.

Cyrus'tan beklemeyi öğrendiğim yükseklikler.

Dili hassas etin üzerinde gezinirken ağzı boncuklu meme ucumu kaplıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. O da bana veriyor. Eli bacaklarımın arasında geziniyor, sadece onun bu kadar kolay yapabileceği ateşi yakıyor. Beni ıslak ve onu isterken bulduğu için zevkle mırıldanıyor. Parmakları dalmadan önce klitorisimi ustalıkla ovuyor ve beni dolduruyor. açıyorum ve iniltilerimin küçük kulübemin duvarlarında yankılanmasına izin veriyorum.

Avcıların kayıp yoldaşlarını aramaya gelip gelmeyeceklerini ya da ne zaman geleceklerini bilmiyorum ama Cyrus'un umurunda bile değil gibi görünüyor. Beni buraya sürükledi ve dudakları dudaklarımla buluştuğu andan itibaren benimle tek kelime bile konuşmadı.

Elleri sıcak ve son savaşıardan dolayı biraz pürüzlü. Meme ucumu bırakıyor, dudaklarımdan öpmek için yaklaşıyor, dilini ağzıma daldırıyor. Dilinin her darbesi beni yeni zirvelere gönderiyor ve kendimi parmaklarına karşı kıvranırken buluyorum, serbest kalmaya çalışıyorum. Hareketi fark ediyor ve dudaklarıma karşı usulca kıkırdıyor.

"Ne istiyorsun Anna?" diye mırıldanıyor.

Sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Elini saçlarımın arasından geçiriyor ve emebilmek için boynumu k vırıyor.

"Bana ne istediğini söyle, Annalise. Yoksa sana vermem."

"Ben... Ben seni istiyorum," diye f s ldadım.

Tüm  fkem ve utancım yok oluyor. Cyrus ben istediğimde benden asla zevk almaz. Ve bu sefer de farklı değ l. Parmaklarını içimden çekerek yerine sikinin kalın ba ını geçiriyor. Hiç vakit kaybetmeden içime giriyor ve zevkle kar  k bir acıyla haykırmama neden oluyor. O kadar uzun zaman oldu ki, vücudumun onun içimde nasıl bir Şey olduğ nu hatırlaması bir saniye sürüyor. Nerede ba layıp nerede bittiğimi bilmediğim bir noktaya kadar beni dolduruyor. Tek bildiğim verdiğı zevk.

Kolları bacaklarımın altına dolanıyor, içime girerken avuç i leri sırtıma yaslanıyor. Kendimi sabitlemek için ellerimi göğsüne koyuyorum ve teninin parmaklarımın altına verdiğı yumuşak sıcaklığı zihnime not ediyorum.

Bana yaklaşıyor, beni kolaylıkla kaldırıyor. I imde daha yoğ n bir zevk dalgalanırken boğ k bir nefes alıyorum. Bu açıyla bana daha derin ve daha hızlı nüfuz ediyor ve artık inlemelerimi tutamıyorum.

"Ah, Ah, Ah!"

Orgazmımın elektrik nabzı ani bir yoğ nlukla beni vuruyor. Cyrus'un gözleri benimkilerle bulu uyor ve zevkten gerilmemi, vücudumun onunkilere kar   Şiddetle titre mesini izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. Dudakları dudaklarımı kaplıyor ve inlemelerimi yutarak orgazmım boyunca bana rehberlik ediyor.

"Talimatlara uymadın, Annalise."

Cyrus üzerimde duruyor, pantolonunu bağıyor. O karanlık gözleriyle bana bakıyor ve ben hemen gözlerimi kaçırıyorum. Cyrus'u görmek beklediğim son şeydi. Ama şimdi o buradayken, daha da korkmuş ve geleceğimden emin değilmişim gibi hissediyorum. Ona babasını nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Hamile olmama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve her zaman yaptığı gibi beni azarlamasına izin veriyorum.

"Sana bana geri dönmeni söyledim ve sen yarım yamalak bir planla düşman topraklarına gittin," diyor sinirlenerek.

"Özür dilerim Majesteleri," diye mırıldandım.

Odanın öbür ucundan bana bakıyor ve bakışları altında irkilmeme neden oluyor.

"Sana yalnız kaldığımızda formaliteleri bir kenara bırakmanı söylemedim mi?"

Bakışlarımı indirerek başımı sallıyorum. Bana verdiği bu hissi özlememiştim. Şömine üzerine sıcak bir parıltı yayıyor, bu da onun korkutuculuğunu artırıyor. Gözleri nihayet benimkilerden ayrılıyor ve yüzünü buruşturarak kulübenin etrafına bakıyor.

"Bu planla tam olarak neyi başarmayı umuyordun?" Sonunda ona dönüp bakıyorum, sesim boğazımda düğümleniyor.

"I-" Korkuyla ona bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Korkuyorum. Cyrus'tan hep korkmuşumdur. Ama yakın zamanda öğrendiğim üzere, Cyrus'un bu savaştaki tek tereddütü babasının hayatta olduğu umuduydu. Ruh halimdeki ani değişim karşısında kaşlarını çatıyor.

"Konuş, Annalise,"

Ağzımı açıyorum. Elimden geleni yapıyorum, gerçekten. Ama yapamıyorum. Zorlayamıyorum. Bana yaklaşıyor ve tüm korkumun ikiye katlanmasına neden oluyor.

"Neden benim mührümü kullandın?" diye soruyor. Gözleri bedenimde bir sıkıntı olup olmadığını araştırıyor ama hiçbir şey görmüyor.

"Yaralanmış gibi görünmüyorsun ve o avcılar seni kovalarken onu kullanmıyordun."

Bu noktada titriyorum. Beynimi çalıştıramıyorum. Ya da ağzımı. Kralın gözlerinin içine bakarken hiçbir şey çalışmıyor. Gerçek kralın. Canavarların kralı.

"Konuş, Annalise!" diye bağırır.

Hemen yataktan kalkıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Özür dilerim, Cyrus. Denedim. Yemin ederim, denedim. Ama yeterli olmadı. Onu kurtarmanın bir yolunu bulamadım. Kaleye girdiğinde onu kurtaramadım, güçsüzdüm, emirlerine uymaya çalıştım, ben-"

Bedenim yerden çekiliyor ve bir anda sırtım duvara çarpıyor. Şok içinde haykırıyorum ve gözlerimi açtığımda nefesim kesiliyor. Cyrus'un bakışları daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Onunla köyümün nehrinde ilk karşılaştığımda bile. Gözlerinin karanlık kısmı keskinleşerek yarıklara dönüşmüştü. Bu canavarın yakınlığı karşısında kendimi korkudan felç olmuş halde buluyorum.

"Kim?"

Sesi soğuk ve ölü. Sadece bu ses bile kanımın donmasına neden oluyor ve kollarında titriyorum. Aurası tamamen değişti. Birkaç saniye önceki canavar değil.

"Baban... o... o öldürüldü... kalede."

Gürültülü bir çatırtı odayı dolduruyor ve ben acı içinde haykırıyorum. Cyrus beni yere düşürdü ve şok içinde kolumu ezdiğini fark ettim. Bunu bilerek mi yaptı, yoksa haberin şokuyla mı bilmiyorum ama önemi yok. Acı içinde kolumu tutuyorum, dudağımı kan çekecek kadar sert ısırıyorum. Ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. Ona burada olduğumu bile hatırlatmaya cesaret edemiyorum. Üstümde duruyor, kaskatı. Birkaç saniye önce beni tutuyor olmasaydı, onun bir heykel olduğunu düşünürdüm.

Sadece Cyrus'un varlığı bile kulübenin sıcaklığını düşürüyor. Ve şu anda Cyrus'u o açıklıkta gördüğüm anda avcıların kılıçlarına atlamadığım için pişmanlık duyuyorum. Cyrus'un gazabına uğramaktansa ölmeyi tercih ederdim.

"Ayağa kalk," diye tersledi.

Ayağa kalkmak için elimden geleni yapıyorum, kolumu sarsarken acı içinde inliyorum. Zırhının geri kalanını giydiğini görmek için dönüyorum. Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Bu beni dehşete düşürüyor. Sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarını bana diyor. Bana doğru ilerliyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Fazla uzaklaşmadım. Elini uzatıyor, beni yakalıyor ve kabaca kendine doğru çekiyor.

"Yap. Yapma. Bana bakma. Böyle bir hakkın yok, köle," diye tıslıyor.

Gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akarken nefesim kesiliyor. "Özür dilerim... majesteleri," diye fısıldıyorum.

Cyrus kulübenin kapısına doğru yürüyüp kapıyı açıyor. Açıklıktan geçerken bana başka bir şey söylemiyor ama beni çağırmak zorunda kalmasını istemediğimi biliyorum. Dağ yamacında onu takip ederken arkama bakmıyorum.

Biraz zaman alıyor ama sonunda Cyrus'un atını bıraktığı yere ulaşıyoruz. Ve kampına geri döndüğümüzde, günün geri kalanını alıyor, varışımız akşam karanlığında geliyor.

Metal ve konuşma sesleri dikkatimi çekerken etrafıma bakıyorum. Cyrus bana tek kelime etmedi. Kolumu iyileştirme zahmetine de girmedi. Kolum uyuşmuş durumda ve atından aşağı kayarken bilincimin gidip gelmeye başladığını hissedebiliyorum. Uyanık kalmak için elimden geleni yaparak kralın arkasında yavaşça ilerliyorum. Ama görüşümün kenarları kararıyor.

"Majesteleri, döndünüz!"

Felix'in tanıdık sesini duyuyorum. Ama kafamı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Gözlerimi yere dikeyorum.

"Cyrus? Ne var-"

"Buraya gelirken kaç insan topladık?" Felix cevap vermeden önce bir süre sessiz kalır.

"Yüz on altı, Majesteleri." "Öldürün onları."

"Cyrus-"

"Ne zamandan beri iki kez sormak zorundayım General?"

Kolumda sert bir çekme hissediyorum ve öne doğru tökezleyerek Cyrus ve Felix'in arasındaki toprağa yığılıyorum.

"Onu bir şifacıya götürün. Durumunu kontrol etsinler. Onu temizletin ve çadırıma gönderin."

"Evet, Majesteleri."

Cyrus uzaklaşırken titriyorum, yeni keşfedilen varlığı kamptaki gerilimi etkilemeye başladı bile. Yavaşça başımı kaldırdığımda Felix'in onun geri çekilen halini izlediğini görüyorum, dudaklarında küçük bir çatıklık var. Bana bakarak nefesini bırakıyor.

"Ne yaptın sen köle?"

CKzpter TKirty-TKree

ANNALISE

I Buraya daha önce de gelmiştim. Korkmuştum. Dehşetle dolu. Cevaplar ya da en azından her şeyin yoluna gireceğine dair bir gösterge için çaresizim.

Ama ben otururken

Kralın savaş çadırında, üzerinde haritalar olan masaya bakarken, bu duyguya henüz alışamadım.

Cyrus dünyayla olan tüm duygusal bağlarını kopardı. Bundan eminim. İnsan olan tutsakların çılgınlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Cyrus beni iyileştirme zahmetine de girmedir. Ya da bana bakmaya. Olduğum şey için bana kızıyor.

Hemen tanıdığım sesleri duyduğumda çadırın girişine yöneliyorum. Bunlar Cyrus ve Felix.

"Herkesin şafak vakti krallığa dönmek için hazırlanmasını istiyorum."

Cyrus'un sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ona babası hakkındaki gerçeği söylediğimde geçirdiği garip dönüşüm kafatasıma kazındı. Zaman zaman insan gibi görünebilir ama öyle değil. O bir canavar.

Çadır açılıyor ve Cyrus içeri girdiğinde başımı eğerek hemen köşeye çekiliyorum. Bana saldırması için ona herhangi bir sebep vermek istemiyorum. Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yaptıktan sonra olmaz. Cyrus ne ses çıkarıyor ne de

beni kabul etti. Etrafımda dolaşıyor ve üzerinde haritalar olan masaya doğru ilerliyor.

Dökülen sıvının sesi sessizliği dolduruyor. Gerginleşiyorum, kırılan cam seslerini duyunca başımı kaldırıyorum. Cyrus bakışlarında vahşi bir ifadeyle masada oturuyor. Bir zamanlar şarabını koyduğu bardak elinde milyonlarca parçaya ayrılmış.

Dağınıklığı temizlemek için ona doğru ilerliyorum. "Hemen temizleyeceğim!"

Cyrus beni sertçe itiyor ve kendimi yakalayacak tepki zamanım yok. Acı içinde bağırarak yere düştüm. "Bana dokunma, köle."

Bakışlarını şok içinde karşılıyorum ama hemen dizlerimin üzerine çöküp başımı eğiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Cyrus'un bakışları üzerimde kalıyor ve düşüncelerinin yönünden korkuyorum. Kırık camdan geriye kalanları yere fırlatıyor, etrafımda fırtınalar estirirken yanımda parçalanmasına izin veriyor. Yumruğu bir zamanlar savaş planlarının durduğu masanın ortasına iniyor. Tahta, darbesinin gücüyle kolayca parçalanıyor. Ölüm korkusu beni ele geçirirken gözlerim yanıyor. Cyrus öfkeden kudurmuş durumda ve ben en yakın insanım; muhtemelen bu kampta kalan tek kişi.

Cyrus'un nefesi odayı dolduruyor, ardından hafif bir kahkaha geliyor. Kafamı kaldırdığımda, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle ezilmiş nesneler yığınınına bakıyordu. Onu hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim. Her zaman sakın ve hesapçı olmuştur. Ama şimdi, sanki içinde bir şeyler kırılmış gibi görünüyor. Parçalanmış tahta yığınınına uzanıyor ve molozların arasından parlayan kolyeyi alıyor. Babamın bana verdiği kolye. Bir zamanlar sahip olduğum biblo.

ilk geldi. Şu anda hangi duyguyu algılayacağımı bilemiyorum. Önümde titriyor. Ama üzüntü görmüyorum. Umutsuzluk yok. Yenilgi yok. Hiçbir şey görmüyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Onun ilgisi karşısında kalbimin atışları daha da hızlanıyor. Herkesin sandığının aksine, Cyrus durumumdan dolayı bana hiçbir iyilik göstermedi. Onun gözünde, babasının ölümünden sorumlu olan bir başka insanım. Korkarım beni hayatta tutmasının tek nedeni kralın kalesi hakkında bilgi sahibi olmam. Ama o kadar kızgın ki henüz benimle konuşmadı.

Gözlerini benden ayırmıyor, bıçağını kirişe dayadığı yerden çekiyor. O yaklaştıkça titremem artıyor ve hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Bıçak yanımdaki yere saplanıyor ve dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor.

Cyrus kıkırdıyor. "Çok zayıfsın."

Ses tonundan ürperdim. Elindeki bibloyu yere bıraktığında sert bir gümbürtüyle önüme düşüyor.

"Aslında o kadar zayıflar ki, bu savaşta hayatta kalabilmek için kendi etimizden ve kanımızdan silah yapıyorlar. Bir avcıyla her dövüştüğümde büyük bir tiksinti duyuyorum. Halkımın gücünün gözeneklerinizden yayıldığını hissetmek mide bulandırıcı."

Bakışlarımı kendisiyle buluşturmak için kaldırırken parmaklarını çenemin altında hissediyorum. Titremem sadece gözlerini gördüğümde güçleniyor. Bir yılan gibi keskinler.

"Ya senin etinden ve kemiğinden silah yapmaya karar verirsem?"

Çenem titriyor, Cyrus'un yaydığı sakinleştirici öfkeden gözlerim doluyor. Önümde kıkırdıyor.

"Uygun bir dekorasyon olurdu sanırım. Bizi güçlendirecek hiçbir şey sunmadığınıza göre," diye mırıldanıyor.

Tam önümde duracak şekilde diz çöküyor, ağırlığını dengelemek için bıçağı kullanıyor. Çok basit ama bir o kadar da korkutucu bir hareket.

"Senden güzel bir bıçak olur Annalise."

Parmağı çenemden boğazıma, oradan da köprücük kemiğimin üzerine gelene kadar derimin üzerinde geziniyor. Vücudumun kemik yapısını incelerken başını eğiyor.

"Çok narin. Çok hafif."

Onayladığını vurgulayarak gülümsüyor.

"Ve sen her zaman yanımda olacaksın," diye kıkırdıyor, "Daha doğrusu senden geriye kalanlar."

Eli köprücük kemiğimden ayrılıyor ve kolumda gezinerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Tırnağı gözümün önünde keskinleşirken gözlerim dehşetle açılıyor. Tuhaf pençe ön kolumu kolayca deliyor ve kan sızarak etimden aşağı akıyor.

Cyrus'un keskin bakışları kolumdan aşağı akan kan izine odaklanmış durumda.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

Korkumla daha fazla mücadele edemiyorum ve hemen kolumu ondan çekip göğsüme bastırıyorum. Beklediğim gibi bir tepki vermiyor. Sadece o korkunç ifadesiyle beni izliyor. Büyük bir şaşkınlıkla ayağa kalkıyor.

"Şimdi seninle ne yapacağız, köle?"

Kılıcını alıp ucu bana bakacak şekilde hareket ettiriyor. Bana dik dik bakarken neşesi kaçtı. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, bana bittiği kaderi kabullenmeye hazırım. Hayatım onun ellerinde. Kaçma şansım yok. Savaşma şansım yok. Dışarıdaki mahkûmlar kadar çaresizim.

Gözlerim yavaşça bıçağa gidiyor. Gümüş kenarı kötü niyetle parlıyor. Onunla nehirde karşılaştığım ilk gün kullandığı bıçağın aynısı. Keskin kenarı etimin tadını çoktan almıştı. Cyrus'un silahı tutuşu sıkılaşıyor ve tam kararına tanıklık etmek üzereyken Felix çadıra giriyor.

"Cyrus. İnsan kralın gözcüleri üç mil kuzeyde görülmüş. Kampımızın yerini tespit etmişler."

Cyrus hareket etmiyor. Sonunda Felix'e bakmadan önce kılıcını indirir.

"Savaş için hazırlanın. Yarın kaleyi ele geçireceğiz." Felix başını sallar, çıkmak için dönüyorum. Konuşmak üzereyken vücudum geriliyor. Cyrus'a babasını öldüren silahı anlatmak üzereydim. Silah onun için de özel olarak tasarlanmıştı. Ama kendimi durduruyorum. Cyrus hareketimi fark ediyor, bakışlarını hafifçe daraltıyor. Başımı öne eğiyorum. Cyrus'un duygusal olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Beni öldürmeye hevesli görünüyor. İnsanları öldürmeye hevesli. Babasının intikamını almaya hevesli.

Babasının bana söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Ona savaşın en kritik zamanlarında acele etmemenin en iyisi olduğunu söyleyin."

Oğlunu en iyi o tanıyordu. Ve oğlunun kendi ölümüne böyle tepki vereceğini biliyordu. Duygusal karmaşası içinde acele kararlar verecekti. Ve bunu önlemem için bana güvendi. Ama Cyrus'un dönüştüğü canavara bakarken, onu durdurmak için hiçbir neden göremiyorum.

Eğer Cyrus'u uyarırsam ve o da bu işten başarıyla çıkarsa, zaferi canavarlara teslim etmiş olacağım. Avcılardan ne kadar nefret etsem de, artık Cyrus'un kurallarına ya da iradesine tabi olmayı reddediyorum. Bu yüzden ağzımı kapatıyorum, başımı eğiyorum ve beni eğittiği uysal köle oluyorum.

Cyrus'un eşyaları nereye yerleştirdiğini yakından izliyorum. Babamdan kalan bibloyu nereye koyduğuna dikkat ediyorum.

Moloz. Cyrus'un gardı tamamen düştü. Felix'in Dimitri'yi eğittiğı gibi beni de mükemmel bir şekilde eğittiğini düşünüyor.

Yarın, savaş için ayrıldığında, buradan kaçacağım ve bir daha asla canavarların kralı hakkında endişelenmeme gerek kalmayacak.

CKzpter TKirty-Feur

CYRUS

L Kaybetmek mide bulandırıcı bir duygu. Bir rüya gibi hissettiriyor ve sonra uyanması imkansız bir kabus gibi . Barış zamanlarında, insanlık aramızda bir ırktı. Güç bakımından eşit değillerdi ama hakları vardı. Yaşayabiliyorlardı.

Asil bile olabilirler. Bizde ise

Kralın yanında duracak insanlar için özel danışmanlar.

Açgözlülük ve öfke yüzünden, kazanma şansları olmayan bir savaş başlattılar. Ve bunu düşünmek bile istemediğim kadar uzattılar. Bir hastalık haline geldiler. Ve artık kökünü kazımanın zamanı geldi.

Zırhımı sessizce bağlayıp her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. Onu arkamda hissedebiliyorum. Hâlâ uyuyor.

Genelde sadece kalp atışlarını duyabilirim. Ama şimdi iki kalp atışı duyabiliyorum. Onu hamile bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bırak hamile bırakmayı, bir insanla sevişmemem gerekiyordu. Hamilelik için uygun zaman aralığında olduğunu zaman hissedebiliyordum. Ve genellikle, bundan kaçınmakta iyiyimdir. Ama gitmeden önceki haftalarda ona olan saplantım arttı. Şehvetim de öyle. Geriye dönüp baktığımda, buna engel olmalıydım. Ama sanırım

aptallığıma şükretmeliyim. Eğer şu anda hamile olmasaydı, korkarım insanlığa olan nefretim onun üzerine çökebilirdi. Ve onu öldürürdüm.

Dönüp yatakta uyuyan haline bakıyorum. Huzurlu görünüyor. Uzun kirpikleri yanaklarını okşuyor, tembelce nefes alırken dudakları hafifçe aralanıyor. O çok güzel. Onunla tanıştığım günden beri bunu biliyordum. Beni çağırıyordu. Merak olarak başlayan şey bir saplantıya dönüştü.

Uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Teni sıcak, yanakları yumuşak. Hafifçe kıpırdanıyor, dokunuşuma doğru eğilirken dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Onun bu halinden hoşlanıyorum. Hiçbir kısıtlama yok, korku yok. Vücudu korku olmadan istediği şeye teslim oluyor.

Elimi yüzünden çekerek derin bir nefes alıyorum. Aramızdaki bağ en başından beri lanetliydi. Silahımı asılı olduğu yerden alarak ondan uzaklaşıyorum.

Çadırı açıp ordumu içeri alıyorum. Onlar da en az benim kadar bu savaşı bitirmeye hazırlar. Eski krallarının ve avcılar tarafından yakalanıp kullanılan sevdiklerinin intikamını almak için de en az benim kadar istekliler. Dudaklarımda oluşan gülümsemeye karşı koyamıyorum.

Sonunda buna bir son vermenin zamanı geldi.

"Cyrus. Eğer dağın yamacı bu kadar dikleşmeye devam ederse, onları aşağıda beklememiz gerekecek. Yüksek arazinin avantajına sahip olacaklar."

Felix'in sözlerini duyuyorum. Hatta arkasındaki mantığı düşünmek için elimden geleni yapıyorum. Ama yapamıyorum.

"Avantaj mı?" Alay ediyorum.

"Ellerindeki tek avantajı da öldürdüler."

Kelimeler ağızımdan çıkan acı metal gibi. Babamın ölümünü kabullenmek cehenneme doğru yavaş bir sarmal oldu. Ben kralım. Üzerinde durmamalıyım. Yas tutmamalıyım. Kayıplar savaşın bir parçasıdır. Ama babamın nasıl bir kral olduğunu ve ona sırt çeviren insanları düşündükçe, başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke duymaktan kendimi alamıyorum. O bunu hak etmemişti. Tüm canavar krallığı içinde babam böylesine anlamsız ve acımasız bir ölümü hak etmemişti.

Annalise'in bana gerçeği anlatırken döktüğü gözyaşlarını düşünüyorum. Babamın ölümünde gözlerinde gördüğüm acı hala aklımdan çıkmıyor. Onunla tanıştı. Onunla etkileşime girdi. Ve onu tanıdığı kısa süre içinde bile, onun üzerinde bir etki bıraktı. Öyle bir etki ki ölümüne çok üzölmüş.

Nefret sisi içinde, Annalise'in sorumlu olmadığını biliyorum. Ama Annalise'in bir insan olduğunu da biliyorum. İnsanlardan nefret ediyorum. . Ondan bile. Şu anda bile ona neden bu kadar tahammöl ettiğimi bilmiyorum. Onun varlığından neden hoşlandığımı bilmiyorum. Neden onu istediğimi bilmiyorum. Sadece istediğimi biliyorum. Ve yine de, onu görmek beni içten içe hasta ediyor. Gözlerine her baktığımda, onu öldürme arzusu bir veba gibi bedenimi pençeliyor.

Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum ama her şeyi hissediyorum.

Atımın dizginlerini çekerek tanıdık bölgeye bakıyorum. Burası Anna ve benim yeniden bir araya geldiğimiz yer. Nehrin araziyi ayırdığı açıklığa bakıyorum. Kuyruğunda avcılarla suya doğru ilerlerken gözlerindeki kararlılıkla içinden çıktığı ağaçlar hâlâ duruyor. O şimdiye kadar karşılaştığım en kurnaz insan. İtaatkâr davrandığı zamanlarda bile zihninin bir mil hızla çalıştığını, en akıllıca hareket tarzının ne olması gerektiğini bulmaya çalıştığını biliyorum.

Felix'e dönüyorum.

"Kralın kalesi nehrin birkaç mil ötesinde. Adamlara buradan itibaren tetikte olmalarını söyle. Avcılar işbirlikçi ve korkaktır," diyorum.

Felix başıyla onaylıyor ve mesajı adamlara yaymak için benden uzaklaşıyor. Atımdan inip suyun kenarına doğru ilerliyorum. Aklım sürekli Annalise'de dolaşıyor. Planıma verdiği tepki endişe vericiydi. O zeki biri. Kendi iyiliği için fazla zeki. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman sessiz kalacağını bilir. Ve bu savaşla ilgili planları asla dayatmadı. Ama kaleyi ele geçireceğimi açıkladığımda, benden bir şey saklamak için neredeyse çaresiz görünüyordu.

Avcılar arasında geçirdiği sürede çok şey gördüğünü biliyorum. Melez döndüğünde bize Annalise'in ortaya çıkardığı pek çok bilgi verdi. Döndüğümüzde ona son gelişmeleri hiç sormadım. Kederli halimle bile ona babamın ölümünün ayrıntılarını sormadım. Benden bir şey saklıyor olabilir. Bu savaş için önemli ve hayati bir şey. Ama şu anda yapabileceğim bir şey yok. Sadece tetikte kalabilirim.

Atıma binip kaleye doğru yola devam ediyorum. Annalise'in kaldığı küçük kulübe görüldüğünde nehrin sesi yavaşça kesiliyor. Geçerken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Yine insanı mı düşünüyorsunuz, majesteleri?"

Kaleye yaklaştıkça Felix yanıma geliyor. Derin nefes alıp dağın yamacına bakıyorum.

"Babam bana her zaman, savaş zamanlarında en iyi hareket tarzının acele etmemek olduğunu söylerdi. Şu anda doğru kararı verip vermediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum."

Felix derin bir nefes alıyor ve bakışlarımı dağa doğru takip ediyor.

"Baban için üzgünüm, Cyrus. Onu kurtaramadığımız için üzgünüm."

Başımı sallıyorum.

"Bunun olacağını biliyordu. İnsanlık yöntemlerini değiştirmedikçe, artık hüküm süremeyeceğini biliyordu. Benim zamanının geldiğini biliyordu. Bizi yeni bir çağa taşıyacaktım."

Babamla birlikte savaşa girmeden önceki günleri düşünüyorum. Geleceğe dair fikirlerim konusunda garip bir şekilde açık fikirliydi. İnsanlığın eskiden olduğu gibi yaşamayı kabullenememe ihtimalini her zaman göz önünde bulundururdu. Hükmettiği insanların tutumlarını değiştirmek için doğru lider olmadığını her zaman biliyordu. Son günlerinde aklından neler geçtiğini merak etmeden duramıyorum. Onlardan umudunu hiç yitirdi mi?

"Peki bu yeni dönem için planın nedir, Cyrus?"

Derin bir nefes alıyorum.

"Annalise bu yeni dönem için benim planımı taşıyor," diyorum ona bakarak.

"İmparatorluğumu genişletmeyi planlıyorum. Buna melezleri de eklemek dahil. Dışarıda onlardan çok var. Avcıların yıllar boyunca yetiştirip işkence ettiği o kadar çok ki. Birçoğu onlara ait olmaya ve onlara haksızlık edenleri ortadan kaldırmaya hevesli, sizinki de dahil. Anna her ne doğurursa doğursun, bir gün imparatorluğumu ele geçirecek ve iki halkı yönetecek. Daha farklı bir ırk."

Felix usulca gülümsüyor, kafasında bir soru şekilleniyor. "Peki ya insanlar?"

Alay ediyorum.

"Bana kalırsa insanlık nesli olan bir tür." Felix bir an sessiz kalır.

"Peki ya Annalise? Doğum yaptıktan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Bir köy görüldüğünde acı acı kıkırdıyorum.

"Bilmiyorum."

Köyün durumunu eğlenerek izliyorum. İnsanlar gelişimizi hiç beklemiyorlardı. Burada onları koruyacak muhafızlar bile yok. Bu manzaraya gülüyorum. İnsanların kralı düşündüğümünden çok daha korkakmış. Halkının çoğunu duvarlarının dışında korumasız bırakacak kadar kötü. Köye giriyoruz ve onlar bizi kabul ettikçe hayatın sesleri yavaş yavaş sessizleşiyor. Bu hayatta görecekleri son şey biziz.

Felix beni izliyor, emrimi bekliyor. Küçük bir parçam babamın felsefesine tutunmak istiyor ama insanların arasına baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum. Şefkat yok, merhamet duygusu yok; hiçbir şey.

"Hepsini öldürün."

Felix kılıcını kınından çıkarıp havaya kaldırıyor. Bir zamanlar varışımıza eşlik eden sessizliğe şimdi kan ve çığlıklar karışıyor. Benim isteğimle ölen daha fazla insanın sesinden zevk alıyorum. Babamın yaşamasına izin verselerdi, bir şansları olabilirdi.

Katliama katılmaya zahmet etmiyorum. Ordum çok büyük, kaleye doğru yolumuza devam ederken onları dakikalar içinde yok ediyorum. Bu mesafeden tepesini görebiliyorum. Ve surlara ulaşmamız uzun sürmüyor. Muhteşem ve istilacılardan korunmak için mükemmel. Duvarlar yüksek, iç ordunun saldırması için kapıları ve balkonları var.

Biz yaklaştıkça, kalenin önünde ve tepesinde duran bireysel avcılar ortaya çıkıyor. Güçlü canavarların gücüne sahip olan çok sayıda avcıyı şimdiden hissedebiliyorum. Bir zamanlar adamlarımın arasında savaşmış bir general olan Calista'nın gücünü hissedebiliyorum. Birkaç generalin ve savaş uzmanının gücünü hissedebiliyorum ve hepsinin ötesinde babamın gücünü hissedebiliyorum.

Bu savaşın başlamasını beklerken etimde hafif bir karıncalanma hissediyorum. Dişlerim zonkluyor, tırnaklarım uzuyor. şimdiden yer değiştirdiğimi hissedebiliyorum. Avcıların merkezinde, beni karşılamak için atının üzerinde oturan, insanların kralı. Tacı başının üzerinde duruyor, gözleri çok az duygu barındırıyor. Bu babamı öldüren piç. Annalise'in varlığını dünyaya zorla getiren piç.

Ellerini kaldırıp bana hitap ederken atımdan kayıyorum. "Krallığıma hoş geldin, Cyrus! Magnus'un oğlu!"

Öfkeyle çenemi sıktım. Babamın adını ağzına almaya hakkı yok.

"Bana geldiğin için mutluyum, böylece babana yaptığımız gibi seni öldürmek için peşine düşmek zorunda kalmadık!" diye gülüyor.

Kılıcımı yavaşça kınından çekiyorum, konuşmasını duymakla pek ilgilenmiyorum. Kalenin kapısı açıldığında saldırmaya hazır bir şekilde durduğu yere bakıyorum. Bir avcı ortaya çıkıyor ve gördüğüm şey, bastırđıęım duyguları yüzeye çıkartıyor.

Babamın kafası bir çivinin üzerinde duruyor, dağlanmış ve sopayla dövülmüş. İnsan kral yüz ifadem karşısında gülüyor ve elini uzatıyor.

"Gel, canavarların kralı! Babanın intikamını al!"

Avcılar krallarının yanında toplanıyor, bibloları bizim gücümüzle aydınlanıyor ve savaşa hazır hale geliyorlar. Avcı ordusuna liderlik eden başağın tepesinde duran babamın başının üzerinden bakarken kılıcımı kavrayışımın gevşediğini hissediyorum.

Bacaklarım aniden ayakta duramayacak kadar gcsz hissediyor, zihnim duygulardan arınıyor. Yanımdaki Felix'in bir şeyler söylediğini duyuyorum ama ne olduğunu çözemiyorum. Tek hissettiğim fke. Bedenim benim emrim olmadan değişmeye başlıyor, canavar tarafım ortaya çıkıyor. Dünya kararmadan önce hissettiğim son bilinçli şey bu ve artık kontrol bende değil.

CK pter TKirty-Five

ANNALISE

C Yrus temelli gitti.  adırl iterek açıyorum ve boş kampa bakıyorum. Geriye sadece dışarıda bekleyen iki muhafız kalıyor, ve yaralılar. Giri ten uzaklaşıp çadıra doğru ilerliyorum. Cyrus sessiz kaldığımı, itaatkâr bir köle olduğumu sanıyordu. Ama  yle değildim.

Tüm haritaların bulunduğu k  edeki rafa doğru ilerliyorum. Cyrus onları titizlikle yerle tirmi ti. En üstteki par   mene uzanıp incelemek için çekiyorum. Canavarların fethettiği bölgelerin bir haritası. Aynı zamanda Cyrus'un, halkının tek başına seyahat etmesi için tehlikeli olarak i aretlediği bölgelerin haritası. Yani avcılar ve insanlarla dolu olacak. Şimdilik seyahat etmek için yeterince güvenli. Bu Dimitri ve benim kaçmaya çalışırken kullanmamız gereken yol.

Dimitri'yi düşünürken derin bir nefes çekiyorum. Onu yanımda götürmeyi çok isterdim. Ama o artık benim için kayıp. Kampta geçirdiği zamanın onu değiştirdiğini biliyorum. Artık canavarlara ait olduğunu biliyorum. O sadece benimle sava ır ve Felix'ten uzakta geçireceği günlerden korkar. Onu ne kadar sevsem de, onu bırakmak zorundayım.

Komodinin üzerinde duran küçük sandığa doğru ilerleyip çekerek açıyorum. Anahtar düzgünce yerine oturuyor. Onu alıp yatağın ayakucunda, yerde duran büyük sandığa doğru ilerledim. Uyuduğumu sanıyordu ama uyumuyordum. Sandığın kilidini açtım ve Cyrus'un saklamayı sevdiği şeyleri ortaya çıkarmak için kaldırdım. Avcı köylerinden el konulan silahlar da dahil. İki bıçak aldım ve sandığın dibini karıştırdım. Babamın biblosu bana doğru parlıyor. Onu alıp boğazıma sarıyorum. Hayatta kalmak istiyorsam, olmak için yetiştirildiğim silaha dönüşmeliyim. Ne pahasına olursa olsun ya da bu savaş nasıl biterse bitsin, kimsenin işkencesine maruz kalmayacağım.

Cyrus'un parasını sakladığı odadaki son vazoya doğru ilerleyip altını çıkarıyorum. Kaçtığımda hayatta kalmama yetecek kadarını yanıma aldığımı eminim. Çadırın açıklığına doğru ilerleyip dağın yamacına son bir kez bakıyorum.

Onu ölüme gönderdiğim için bir parça pişmanlık hissetmeye çalışıyorum ama hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Cyrus ve benim aramda hiçbir zaman bir bağ olmadı. Ona sadık olduğumu kanıtlamak için hayatımı riske attım. Ona asla ihanet etmeyecek tek insan olabilirdim ama bunun bir önemi yoktu. Onun gözünde ben hâlâ insanım. Ve bu, diğerlerinin davranışları yüzünden beni mahkûm etmeye yeter.

Gün bitmeden, insan kral canavarların kralını öldürmüş olacak. Bu ifşanın dünyayı nasıl sarsacağını ya da savaşın gidişatını nasıl değiştireceğini bilmiyorum ve açıkçası bunu öğrenmek için etrafta olmak da istemiyorum. Bu savaşın dizginlerini ele almak için onun yerine başka bir canavar yükselecek.

Çadırı kapatıp diğer tarafa doğru ilerliyorum. Neyse ki, bu bir çadır. Yeni silahlarımı kullanarak arka tarafı kesip açıyorum. Buradan ahırları görebiliyorum. Sessizce atlara doğru ilerliyorum, en uzaktakini çekip çıkarıyorum. Kendimi kolaylıkla yukarı kaldırıp kampın kenarına doğru sürüyorum. Geriye son bir kez bakıyorum, hâlâ hiçbir şey hissetmiyorum.

"Güle güle, Cyrus."

Felix

Savaş.

Bu kötü bir şey. Kanlı, acımasız ve yorucu. Ölüm ve katliam olduğu sürece yanında kimi götürdüğü umurunda değildir. Ve savaşta her zaman ölüm ve katliam vardır. Başka bir bıçak etime geriliyorum. Beni kolayca kesiyor, zehirli bıçak vücudumu bir anlığına felç ediyor. Bu an, başka bir avcının saldırması için yeterince uzun. Bu fırsatı değerlendirip bıçağın sahibini kendime doğru çekiyorum ve vücudunu yeni saldırganım için bir kalkan olarak kullanıyorum.

İki adam da acı içinde çığlık atıyor ama ben hemen ayağa kalkıp boğazlarını sıkıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama nafile. Bacaklarım hareket etmiyor. Vücudum düşmanımın ve kendimin kanıyla kaplandı. Kaslarım yorgunluktan zonkluyor. Kendimi bilinçli kalmak için savaşırken buluyorum. Avcılar daha da güçlendi. Ama bu sürpriz değil. Krallığımızda dolaşan en güçlü canavarların kanını kullanmanın yollarını buldular. Tek bir saldırıyla bizi zehirlemenin yollarını buldular, bu yüzden şu anki durumumda form değiştiremiyorum.

Cyrus'u bulmak için elimden geleni yaparak savaş alanına bakıyorum. Savaşın başında ortadan kaybolmuş, ardında cesetlerden oluşan bir yol bırakmıştı. Bu savaş alanındaki cesetlerin yarısına tek başına o sebep oldu. Bu yüzden kral o. Avcılar bize karşı koymak için yüz güçlü canavar bulsalar bile, Cyrus'un gücü bunun iki katıdır. Hükümdarlığı sona ermeden önce babasından daha güçlüydü. Bunu bilen tek kişi benim. Kiros bunu dünyanın geri kalanından sakladı. Babasının hüküm sürmesini istiyordu.

Kiros'un taht için hazır olduğunu hissedene kadar. Yine de taht zalimce Kiros'un eline geçmeye zorlandı.

Gözlerim Cyrus'a takılıyor ve içimdeki canavarın bu manzara karşısında korkuyla titrediğini hissediyorum. Neredeyse tamamen dönüşmüştü. Gözleri keskinleşmiş, tırnakları pençelere dönüşmüş, dişleri uzamış ve gözenekleri herkesi yutacak siyah bir aura salgılamaya başlamış. Bize canavar denmesinin bir sebebi var. Çünkü biz insan değiliz. Ama formlarımıza teslim olmamamızın da bir sebebi var. Çünkü eğer teslim olursak, şeytani bir canavardan başka bir şey olmayız.

Cyrus kaçan bir avcıyı kolayca yakalayıp bedenini ikiye böler. Ayağa kalkıyor ve ağzını açarak etleri kemiklerden sıyrabilecek bir çığlık atıyor. Adamlar gibi ben de havadaki soğuğu hissediyorum. Kendimi sabitlemek için kılıcımı kullanıyorum.

"Geri çekilin!" Bağıryorum.

Her birimiz diğerini yaklaştakta olan kıyamet konusunda uyarırken emir dağın yamacında yankılanıyor. Acı içinde dişlerimi sıkıyorum ve kalan avcılarla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. Onların da bunu hissettiğini biliyorum. Ölüm kendini cisimleştirdi. Ve hepsi bu korkunç gerçeğin ilk elden tanıkları olacaklar.

İnsan kral kendi saflarını bozarak kaçır. Magnus'un başını yanında taşıyarak kaleye karşı bir yöne doğru koşar. Cyrus'un formu fark edilir, bakışları daralır. İnsan kralı takip ederken formu bir bulanıklığa dönüşür. Salgıladığı aura çevredeki tüm avcılarını kolayca yutar ve avcılarının sıkışıp kalmış gurultularının mide bulandırıcı sesi havayı doldurur. Cyrus'un formu yamaçta gözden kaybolduğunda, havayı ani bir sessizlik kaplıyor. Cesetlere bakmak için bakışlarımı kaldırıyorum.

Parçalanmış ve onarılamayacak kadar kırılmış. Derileri tüm yaşam emilmiş gibi görünüyor, kemikleri ve etleri bükülmüş ve açık. Hiç yaşamamışlar

şans. Anlamadıkları bir güçle oynadılar. Ve şimdi, korkarım ki hiçbir şey ölümün çürümesinin bu dağın yamacından çıkıp dünyayı yutmasını engelleyemeyecek.

Cyrus ve insan kralın kaybolduğu yöne doğru gidiyorum. Bu bir tuzak olmalı. İnsan kral, Cyrus'u kendisi için özel olarak tasarlanmış bir yere çekmek için kendi halkını terk etti. Umarım çok geç kalmamışımdır.

Cansız bitkilerin izini takip ederek ormanın içinde koşuyorum. Sakat ağaçların ötesinde bir şelalenin sesini duyuyorum. Yavaşça köşeyi dönüyorum ve Cyrus'un formunun insanların kralına baktığını görüyorum. Magnus'un kafasını Cyrus'a adak olarak uzatırken kralın yüzünde dehşet dolu bir ifade var. Kralın bedeni için kendi hayatını takas etmeye mi çalışıyor? Tekrar Cyrus'un formuna bakıyorum. Artık Cyrus'u seçemiyorum, sadece formunu çevreleyen siyah bir tufan var.

"Şimdi!"

İnsan kralın sözleri beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve bunu çok geç fark ediyorum. "Cyrus!"

Yukarıdan fırlayan bir zıpkın siyah sisi deler. Hemen ardından bir diğeri gelir ve Cyrus'u çevreleyen aura dağılır. İki zıpkın Cyrus'un vücudundan dışarı çıkmaktadır. Cyrus umursamıyor gibi görünüyor. Dudaklarından kan akarken ve vücudu ona karşı savaşıırken bile, şimdi üzerinde duran ve gülümseyen insan krala uzanıyor.

"Ve şimdi, cehennemde babana katılacaksın, canavar."

Cyrus onun önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve kral onun yavaşça ölmesini izlerken kıpırdamıyor. Kılıcım hazır bir şekilde ona doğru ilerliyorum. İnsan kralın gözleri benimkilerle buluştu ama sadece bir anlığına. Cyrus yerden fırladı ve kralı boğazından yakaladı.

Eli kralın boğazını kolaylıkla eziyor. Hızını kesmiyor ve Cyrus'un kendisini ve kralı uçurumun kenarından aşağı taşımasını dehşet içinde izliyorum.

Açıklığa doğru koşuyorum, şelalenin kenarına varmak için elimden geleni yapıyorum. Hâlâ cesedini görebiliyorum. Onu hala yakalayabilirim. Bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum, kanım kulaklarıma hücum ediyor. Elimi önüme uzatıp ona ulaşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yakalayamıyorum. Sadece havayı. Dizlerimin üzerine çöküp, kenardan aşağı bakıyorum.

"Cyrus!"

Suyun gürültüsü sesimi dağın yamacına doğru bastırıyor ve Cyrus'un cesedinin köpükler arasında kayboluşunu dehşet içinde izliyorum.

CKıptır TKirly-6i9

ANNALISE

Patience. Sabır çok önemli. Babam büyürken bana hep bunu vurgulardı. Bana her konuda sabırlı olmamı söylediler.

Yemeğin pişmesini beklerken. Öfkem büyüdüğünde.

Dimitri'ye karşı artan sevgimi keşfettiğinde bile.

Ve şimdi onun sözlerinin ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Beni buraya getiren şey sabır. İzlemek, beklemek ve ne zaman harekete geçeceğimi bilmek. Sabır olmasaydı, kaçma şansımın farkına varıp onu asla kullanamazdım.

Atımın dizginlerini sıkıca tutarak rıhtımda sessizce ilerliyorum. İnsan sesleri havayı dolduruyor. Gerçek insanların, hayvanların değil. Birbirleriyle konuşuyorlar. Yiyecek, erzak, giysi; denizin ötesine götürebilecekleri her şey için takas yapıyorlar.

Hayatın sesini duymak ferahlatıcı. Özgür irade. Artık emirler yok. Artık anlamsız ölümler yok. Konuşulmadıkça sessizlik yok. Sadece benim gibi insanlar yaşıyor.

Cyrus'un kampından çaldığım haritayı açıp işaretlere bakıyorum. Cyrus avcılarının istilasına uğradığını düşündüğü yerleri işaretledi. Onun

işaretleri bu rıhtımda sona eriyor, yani denizin ötesinde ne olduğunu kendisi de bilmiyor. Burası insanlara ait olan son liman. Güvenli olan son liman. Dimitri ve ben seyahat ederken bu haritaya sahip olsaydık, nelerden kaçınmamız gerektiğini ve buraya nasıl geleceğimizi bilirdik. Ama artık geçmişe takılıp kalamam.

Dimitri şu an canavarlarla birlikte ve ben gidiyorum.

Cyrus'un öldüğüne dair söylentiler krallıkta hızla yayıldı. Hikayelerin hepsi farklıydı. Bazıları insan kralın canavarı öldürmek için kendini feda ettiğini söylüyor. Bazıları avcı ordusunun sayıca ondan üstün olduğunu söylüyor. Bazıları da babasının cesedini gördükten sonra kendini öldürdüğünü söylüyor. Ama ben gerçeği biliyorum. Onu öldürmek için bir silah yaratıldı. Halkının kanından yapılmış bir silah. Sonunda onu öldürecek kadar güçlü bir silah.

Yaptıklarımın dolaylı pişmanlık duymuyorum. Keşke değişebilseydi demiyorum; keşke bana karşı nazik olabilseydi demiyorum. Cyrus için hiçbir olumlu duygu hissetmiyorum. Ama bir duygu öne çıkıyor. Korku. Her zaman orada olacak, zihnimin arkasında gizlenecek. Sadece Cyrus'a karşı korku hissettim. Ölse bile, beni rahatsız etmeye devam edecek.

Cyrus'un ölümünün geri tepmesinin nelere yol açacağını kimse bilmiyor. Biz konuşurken, avcılar ve insanlar onu yok etmek ve dünyayı kendi ellerimize almak için canavar krallığında toplanıyor. Bu düşünceye kıkırdıyorum. İnsanlık yönetimi ele geçirdiğinde burada olmak istemiyorum. Yönetme biçimlerini gördüm. Hiç etkilenmedim.

Okyanustan uzaklaşıp su kenarındaki pazara doğru ilerliyorum. Satıcılar bana sesleniyor, giysi, yiyecek ve silah teklif ediyorlar. Ama onlardan ne istediğime dair aklımda net bir vizyon var. Ben yanımda götüreceğim eşyalar için takas yapan diğer insanlar gibi değilim. Her yeniden başlamak için buradan ayrılıyorum. Bu dünyayı geride bırakmak istiyorum. Bu dünyayı geride bırakmak istiyorum.

Geçmişimin beni yakalamasını istemiyorum. Ve bu dünyadan hiçbir şeyi yanımda götürmek istemiyorum.

Sağdaki tezgâha yaklaştığımda, tezgâhın sahibi olan kadına bakıyorum. Saçları ağarmış, yaşlı bir kadın. Ben yaklaşırken bana nazik bir gülümseme sunuyor.

"Senin gibi bir güzelin böyle bir yerde ne işi olabilir ki?"

Onun gülümsemesine karşılık veremiyorum. Çantama uzanıp Cyrus'tan çaldığım altını çıkarıyorum. Ona ihtiyacım olan doğru bitkileri söylüyorum ve ne yaptığımı anladığında gülümsemesi yavaşça düşüyor. Onaylamadığını hissedebilsem de, güçlü bitkileri aramak için benden uzaklaşıyor.

Masasının kenarında duran küçük aynaya bakıyorum. Uzun zamandır kendime gerçekten bakmamıştım. Aynada bana geri yansıyan perili kadına bakıyorum. Gözleri çaresizlikle dolu. Yanakları açlıktan zayıflamış. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülmüş. Aynadaki kadına lanet ediyorum. Yüzündeki bir şey Cyrus gibi bir canavarı kendine çekti. Beni arzulamasına neden oldu. Beni saplantı derecesinde arzulamasına neden oldu. Şeytani tohumunu içime ekmesini sağladı.

"Bunun yapmak istediğin bir şey olduğuna emin misin?" Kadının sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ona dönüp bakıyorum, endişeli bir ifadeyle beni izliyor. Sesi yumuşak, neredeyse rahatlatıcı. Elim kalan tek sorunun cevabını içeren küçük çuvalın üzerine koyarak acı bir kıkırdama çıkarıyorum.

Konuşmadan önce bakışlarını
karşıyorum. "Siktir git."

Sözlerimin küstahlığı karşısında gözleri büyüdü. Ne kadar zamandır Cyrus'un merhametine kaldığımı bilmiyorum. Aklımdan geçenleri asla söyleyemedim, her zaman sonuçlarından korkarak yaşadım. Bakışlarımı ona dikip çantayı kapıyorum.

Rıhtımda sessizce yürümeye devam ediyorum, beni buradan götüreceğini bildiğim gemiye doğru ilerliyorum. Bir fiçinin üzerinde duran bir çocuk, etrafını saran kalabalığa canavarların kralının nasıl öldüğünü anlatıyor. Anlattığı hikâye içime işlerken adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Kralın bir planı vardı! Canavarı tuzağa düşürdü ve etrafını eğitilmiş avcılardan oluşan bir orduyla çevirdi! Bu savaş için hazırlanmış avcılar. Kral, hiçbir zayıf ruhun yapamayacağı bir görevi yerine getirmeleri için bu yiğit erkek ve kadınları kendisi seçti! Canavarların aşağılık gücünü onlara karşı kullandılar!"

Hikâyesini dinlerken zihnimin sürüklendiğini hissediyorum. Avcıları cesur insanlar olarak tanımlaması midemi bulandırıyor. Dimitri'nin acı ve ıstırap dolu çığlıklarını düşünüyorum. Yüzü sonsuza dek bir damga taşıyacak. Pişman olduğum bir şey varsa o da Dimitri'yi kurtaramamış olmaktır. Ondan vazgeçtim. Tıpkı geçmişimdeki diğer her şey gibi.

"Ve canavar dizlerinin üzerine çöküp canı için yalvarırken, kral ona ölümcül bir darbe indirdi! Kafasını kesti ve kalbine sapladı!"

Kalabalık bu tuhaf hikâyeyi alkışlar.

Bu insanların hiçbirinin Cyrus'la karşılaşmadığını biliyorum. Kiros'un asla yalvaran biri olmadığını hemen anlardı. Kiros zalimdi, ama kendi başına bir kraldı. O emretti. Hükmederdi. Kimsenin ona hükmetmesine izin vermezdi. Beni kullanarak ona haddini bildirmeye çalışan Marzia'ya bile. Sırtımdaki yara izleri bunu kanıtlıyor. Kendi iradesi dışında kimsenin iradesine boyun eğmedi. O dağın yamacında gerçekten ne olduğunu merak ediyorum. Hazırlıksız mı yakalandı? Canavarlar sayıca az mıydı? Canavarların kralı sonunda nasıl bir şekilde öldürüldü? Bu asla çözemeyeceğim bir gizem.

Yürüyüşüme devam ediyorum, sonunda geminin görüldüğünü görüyorum. Beni buradan götürecek olan gemi. Benim özgürlüğüm. Yoluma devam ediyorum

atımın dizginlerini mürettebattan birine teslim ediyorum. Daha sonra gemiye binmek için prosedürleri takip ediyorum. İmzamı atıyorum, yol paramı ödüyorum ve nihayet gemiye biniyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Özgürlüğün mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, ona ulaşmama saniyeler kaldı. Cyrus'un her an çalılıkların arasından fırlayıp beni geri sürükleyeceğini ya da daha iyisi beni ve buradaki herkesi öldüreceğini düşünüp duruyorum. Ama öldürmeyecek. Artık yapamaz.

Uzaklara bakarak geminin kenarına doğru ilerliyorum. Fırtına bulutları yaklaşıyor. Beni bu durumdan kurtaracak bitkilerin bulunduğu küçük çuvalı uzatıyorum. Cyrus'un babası ve Dimitri'nin hamileliğimle ilgili tepkilerini hatırlıyorum. İkisi de güvende kalmamın çok önemli olduğunu düşünüyordu. Benim daha büyük bir şeyin anahtarı olduğuma inanıyorlardı. Ama değildim. Cyrus gitmeden önce beni öldürmeyi düşünüyordu.

Bir kadın yanıma geliyor. Ona kısaca bakıyorum. Vücudunun her yerinde çürükler ve yara izleri var. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana hüznü bir gülümseme veriyor.

", ha?"

Sesi yumuşak, duygusallıkla titriyor. Gözlerimde yaşlar biriktiğini fark ettiğimde hafifçe nefes alıyorum. Gözyaşlarım dökülürken onlarla savaşıyorum. Şimdi şimşeklerle yanıp sönen bulutlara bakıyorum.

Yukarıdaki yelkenler serbest bırakılıyor ve etrafımızdaki tayfaların bağırarak emir verdiklerini duyuyorum. Gemi sarsılıp suda ilerlerken geminin ahşap kenarını sıkıca kavriyorum. Gemi yavaşça yeni bir dünyaya doğru yolculuğuna başlıyor, limandan çıkıp açık denize doğru yol alırken suyu yarıyor. Gülümsememe engel olamıyorum.

Küçülen anakaraya bakmak için geri dönüyorum. Rıhtıma ne kadar baktığımı bilmiyorum. Gözlerimi suyun üzerine inşa edilmiş tahta kalaslara ve insanlara dikiyorum. Onlar küçülene, uzaktaki karıncaları andırana ve sonunda hiçliğin içinde kaybolana kadar gözlerimi onlardan ayırmıyorum.

Gelecekte beni nelerin beklediğini bilmiyorum ama yeni bir dünyada beni bekleyen özgürlüğü hayal ederken gülümsememe engel olamıyorum.

CKıptır TKırtı-6even

FELIX

Ikalenin koridorlarında ilerliyorum. Savaş boruları avcılarının gelişini duyurmak için çalışıyor. Bugün o gün. Bugün bizim sonunda bu savaşı bitirecek.

Cyrus'un ölüm haberi krallıkta orman yangını gibi yayıldı, her köşeyi kapladı ve hiçbir insanı dışarıda bırakmadı. Kralımızın ölümü ışığında bizi yenmek umuduyla saldıran avcılarının ve insanların sürekli yayılım ateşine karşı duvarlarımızı savunuyoruz.

Eğer akıllı olsalardı, zamanı imparatorluktan uzaklaşmak için kullanırlardı. Ama akıllı değiller. Bu da savaşın bugün bitmesinin bir başka nedeni. Başka bir saldırı bombardımanı yüzünden duvarların sarsıldığını hissettiğimde gerildim. Duvarları ve geçidi aşmaya çalışıyorlar. Ve eninde sonunda geçecekler. Hepsi planın bir parçası.

Savaş odasının kapısını iterek açtım ve içeri girerken eğildim.

"Son savunmayı da aştılar, Majesteleri. Yakında kapıyı kıracaklar."

Cyrus masanın üzerinde duran savaş planına sırtını dönüp bana bakıyor.

"Mükemmel."

Sözleri karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Arkadaşımı artık tanıyamıyorum. Soğuk, mesafeli ve duygusuz. Karanlık bakışlarında merhamet ya da müzakere düşüncesi yok, sadece ölüm var. İnsan kral, halkının canavarlar arasında yaşama şansını sona erdirdi.

Cyrus'u öldürmek için yaratılan silah, insan kral canavarların gerçek doğası hakkında bu kadar karanlıkta olmasaydı başarılı olabilirdi. Toplumumuz bir güç hiyerarşisi üzerine kurulmuştur. Kullanılan silah Cyrus'un babasının kanından yaratıldı. Yaşını çoktan geçmiş bir canavar. Cyrus'un tahta geçmemesinin tek nedeni babasının yıllarca hüküm sürmesini istemesiydi. Babasına barış vizyonunun gerçekleştiğini görme şansı vermek istiyordu.

Cyrus hepimizin hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Gücünü dizginleyen tek şey babasına duyduğu sevgiydi. Babası, insanlarla mutlak yok oluş arasında duran tek şeydi. Ve insan kral onu öldürdü ve cesedinin kalıntılarıyla Cyrus'la alay etti.

Onu uçurumun dibinde bulduğum anı hatırlıyorum. Ağır yaralıydı. Ama içindeki her şeye rağmen hala babasının kesik başına tutunuyordu. Hiçbirimiz kralın nasıl kaçırıldığını bilmiyoruz. Annalise dışında hiçbirimiz. Ve Cyrus onun adının konuşulmasını yasakladı. Silahı bildiği çok açık. Kamptan çalıntı eşyalarla ayrıldı. Cyrus'un geri gelmeyeceğini biliyordu. Bu bilgiyi kasıtlı olarak ondan sakladı. İnsanın zalimce ölümünden insan kral kadar o da sorumlu.

Cyrus, babasının ölüm söylentisini canlı tutmak için babasını toprağa vermeyi ve tahta geçmeyi erteledi. Avcıların bir saldırı düzenleyeceğini biliyordu.

büyük bir saldırı. Gerektiği kadar insanın krallığımızı ele geçirmek için ortaya biliyordu. Ve onları bitirmeye hazır.

"Tabur dış kıyılara mı kaydırıldı?" Cyrus soruyor. Başımı salladım.

"Emirlerinizi bekliyoruz, majesteleri." Cyrus yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü.

"Güzel. Bu savaşa bir son verelim."

Kapalı kapının yanında durup koçbaşının kapıya çarpma sesini dinliyoruz. Kapı gibi basit bir şeyi yok etmek için harcadıkları çabaya bakarken Cyrus'un yanımda kıkırdadığını fark ediyorum. Bu, insanların canavarlara kıyasla ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

"Zayıf bir ırk için çok istekliler," diye homurdanıyor.

Beni ve etrafında duran muhafızları iterek kapıya doğru ilerliyor.

"Kenara çekil," diyor yürürken.

Önümde yürürken ona bakıyorum, hissettiğim artan huzursuzluğu bastıramıyorum. Gözeneklerinin, gerçek formunun kararmış dış yüzeyini serbest bıraktığını fark ediyorum. Bir adım geri çekiliyorum.

"Geri çekilin!" Etrafımdaki canavarlara bağıriyorum.

Cyrus'un gerçek formu bir adamı sadece dokunarak öldürebilir. Öfkesi ne kadar artarsa, yayılma da o kadar genişler. Ve daha çok insan ölür. Bu yüzden kimse ona meydan okuyamaz. Hiç kimse edemez. Bu yüzden onu hem seviyor hem de ondan korkuyoruz. Ve bu yüzden her zaman şüphesiz kralımız olacaktır. Bu yüzden

Cyrus'un bu formu krallığa bu kadar yakın bir yerde kullanması tehlikeli ama kaleden beri kendinde değil.

İkinci komutanıma dönüyorum.

"Cyrus'un formunu geçmeyi başaran herkes burada kesilecek. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyin," diye homurdandım.

Bir asker koşuşturarak yanımdan geçerken gözüme çarpıyor ve hızla kolundan tutarak uzaklaşıyorum. Dimitri bana kocaman gözlerle bakıyor ve hemen geri çekilerek selam veriyor.

"General."

Bakışlarımı kısarak kapıya varmış olan Cyrus'a dönüyorum. "Kendini öldürtme," diyorum.

"Evet, General."

Ondan önce son bir kez gözlerimi yüzüne odaklıyorum. Tam bıçağına uzanırken Cyrus'a doğru ilerliyorum.

"Cyrus!"

Duraklıyor, bana kızgınlıkla bakıyor. Kapıya bir darbe daha vuruyor ama kapı zar zor hareket ediyor.

"Onlarla tek başına mı savaşıyorsun?"

Bakışlarını daraltarak tekrar kapıya bakıyor.

"Hayır. Onları öldüreceğim."

Bana baktı. "İyi şanslar, General."

Biçimi şekillenmeden önce söylediği son şey bu. Siyah duman onu kaplamaya başladığında geri çekiliyorum. Güvenli bir mesafede durup, kapıyı kapalı tutan çubuğu kaba kuvvet kullanarak kaldırmasını hem korku hem de hayranlıkla izliyorum. İnsanlar koçbaşlarıyla kapıyı iterek açıyorlar ama bunu kutlamak için bir saniyeleri bile yok. Cyrus duruyor, onları izliyor.

Yoğun bir sessizlik bir anda herkesi kaplar. Tek ses zırhların rastgele şingirtısı. Çıglıklar başlamadan önce duyduğum son deşifre edilebilir ses bu.

Cyrus'un cehennemın tüm acılarını serbest bırakmasını şok ve dehşet içinde izliyorum.

"Kayıp yok. Herkes hesaba katıldı. Komutanlarını esir aldık ve birkaçını da yakaladık-"

"Tutsak yok."

Rapordan başımı kaldırıyorum. Cyrus tahtının üzerinde oturuyor, vücudu hâlâ kurbanlarının kanıyla kaplı. Büyüleyici bir bakışla kılıcına bakıyor.

"Ama Cyrus ne hakkında-

" "Hayır. Mahkumlar."

Karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben eğerek başımı eğiyorum. "Evet, majesteleri."

Cyrus'un dönemi başladı ve önümüzdeki on yıllar boyunca tarih kitaplarında yer alacak bir dönem olacak. Başka hiçbir döneme benzemeyen bir dönem olacak. Kiros'un halkını refaha götüreceğini biliyorum ama insanlığın bundan kurtulamayacağını da biliyorum. Cyrus onlara hiçbir zaman saygı duymadı. Köleliğinden beri de onlarla ilgilenmedi.

Kaçış haberi ortaya çıktığında Cyrus'un gösterdiği öfke, zihnimin derinliklerine gömmek istediğim bir şey. Sadece kaçmakla kalmadı, aynı zamanda kralın varisini de yanında götürdü. İnsanların nasıl davrandığını hepimiz biliyoruz. Onu saklamayacak. Sadece para ve özel silahlar değil, aynı zamanda haritalar da aldı. Kendisine güvenli bir yolculuk sağlayacak haritalar.

hedef. Ve ufukta yeni bir hayat varken, kralın varisini, paylaştıkları geçmişı hatırlatması için yanında tutmasına imkân yoktur. Ama Cyrus'u tanıyorum. Ve onun için yola çıkmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Cyrus oturduğu yerden kalkarak tahttan aşağı doğru yürür.

"Bugün iyi iş çıkardın, Felix. Sen ve adamların bu zafer için cömertçe ödüllendirileceksiniz," diyor yanımdan geçerken.

"Teşekkür ederim, majesteleri."

"Askerleri toplayın. İnsanların kökünü kazıma vakti geldi. Yola çıkın ve krallık içinde bulabildiğiniz tüm kampları bulun. Ve hepsini öldürün."

"Cyrus, sence de hepsini öldürmek biraz fazla aceleci değil mi?"

Tepki vermek için bir dakikam bile yok. Cyrus bir anda öbür ucunda, eli boğazımda. Gözlerinin içine bakarken soluduğum hava anında kesildi.

"Ne zamandan beri insanları bu kadar çok seviyorsun?"

Tavrından dolayı oda soğuyor. Sonunda beni serbest bırakmadan önce toplayabildiği tüm nefretle bana bakıyor. Geri çekiliyorum, elim boğazımda.

"Konuş," diye homurdanıyor.

"Onları sevmiyorum, Cyrus. Sadece köleye olan nefretinin muhakeme yeteneğini gölgelediğini düşünüyorum. Onunla ilgili öfkenizi dünyadan çıkarıyorsunuz. Ben sadece size tavsiyede bulunuyorum, kralım. Saygısızlık etmek istemedim."

Cyrus bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet bana doğru ilerliyor.

"Avcıları öldürün. Avcılarla ilişkisi olan herkesi öldürün. Eğer temizlerse, onları dışarıda kendi başlarına ölmeleri için bırakın. Hayatta kalmak istiyorlarsa, onlara kurtuluş sunun." Hinzır bir gülümseme dudaklarında kendine yer buluyor.

"Onları benim armamla damgalayın. Ancak o zaman aramızda yaşayabilirler," diye kıkırdıyor.

Benden uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyor. "Hepsi bu kadar."

Birlikte büyüdüğüm canavarın odadan çıkışını izliyorum. O değişti. Pek çok yönden değişti. Artık onun kral olduğunu anlayamıyorum.

Artık onun gözlerinde arkadaşımı göremiyorum.

Epilegue

DIMITRI

I Saraya çağrıldım.

Büyük savaştan bu yana geçen haftalarda dünya hem insanlar hem de hayvanlar için büyük ölçüde değişti. Kralın yarı ırkları insanlardan daha çok canavar toplumunun bir parçası olarak gördüğü için sadece şükredebilirim. Ve bunun için Anna'ya sonsuza dek minnettar kalacağım.

Sarayın içinde ilerliyorum; yanlarından geçerken hizmetkârlar beni selamlıyor. Saray bugünlerde korkutucu bir yer. Kral soğuk ve acımasız. Kralın çalışma odasının kapısına varıyorum, içeriden gelen çığlığı duyunca duraklıyorum.

Bir kadın çığlığı.

"Dimitri?"

Felix'in sesinin bana doğru geldiğini duyduğumda geriliyorum. Yavaşça dönüp efendime bakıyorum ve o yaklaşırken selam veriyorum. Beni içeri alırken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var.

"Burada ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırıp ona ve kapılara bakıyorum. "Çağrıldım," diyorum.

Felix'in bakışları hafifçe daralıyor, ama beni geçip kapılara doğru ilerliyor. Tam kapıları itip açmak üzereyken kapılar açılıyor ve bir kadın koşarak dışarı çıkıyor. Ellerinde giysilerinden geriye kalanları tutuyor, gözlerinden yaşlar akıyor.

Kral zafer kazandığını ve babasının intikamını aldığını iddia ettiğinde, farklı olacağını düşünmüştüm; memnun. Anna'nın kaçışına duyduğu öfkeyi unutacağını sanmıştım. Ama unutmadı. İnsanlara karşı olan hislerinin onu Anna'ya bu kadar bağladığını bilmiyorum. İnsanlardan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyor. Yine de onu unutmuyor. Belki de içindeki canavar bunu bir meydan okuma olarak görüyordur. Çapkınlığı bile kötüleşti.

Bugün bizi buraya çağırmasının sebebinden korkuyorum. Yani benden. Bu toplum tarafından daha yeni kabul görmeye başladım. Kral benim statümdeki biriyle asla ilgilenmez.

Felix açık kapıdan içeri giriyor ve ben de başımı eğerek onu takip ediyorum. İçeri girdiğimizde kralı masasının arkasında durmuş, kadehinden bir şeyler içerken buluyoruz. Yaklaştığımızda bize bakıyor ve ikimiz de selam veriyoruz.

"Majesteleri."

Felix ve kral eskiden çok iyi arkadaşlardı. Ama şimdi bile, Felix elinden geldiğince ondan kaçıyor. Babasının ölümünden beri çok değişti. O zorlu bir kral. Ondan kaçsa da, Felix'in arkadaşı için endişelendiğini biliyorum. Bunu sık sık belli ediyor. Ama korkarım ki kral artık böyle biri. Ve Felix'in de bunu anlaması gerekiyor. Bir bardak daha doldurduğunu duyuyorum ve Felix'e doğru ilerleyip bardağı ona uzatıyor.

Felix onu alır ve kralın masasına doğru yürür.

"Sizi tebrik etmek istedim, General. İyi bir iş çıkardınız. Dünyayı düşmanlarımdan temizlediniz." Kral gülümsüyor.

Felix başını sallar.

"Teşekkür ," diyor. Kralın bakışları Felix'in yanından benimkine kayıyor.

"Artık dünya tehlikelerden arındırıldığına göre, sanırım benim olanı geri alma zamanı geldi."

Yaklaşmamı işaret ediyor ve yavaşça durdukları yere doğru ilerliyorum. Felix'in bakışlarının yönünü masanın üzerinde duran haritaya doğru takip ediyorum.

Kral beni izlerken içkisinden bir yudum alıyor.

"Felix senin zekân ve gücünle övünüyor. Sanırım seni iyi kullanmamın zamanı geldi."

Bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluşturuyorum.

"Annalise benden bir harita çaldı. Çok değerli bir harita. İnsanlar için tüm güvenli sığınakları gösteren bir harita."

Kral etrafımda dolaşıp haritadaki belirli bölgeleri işaret ediyor. Bu yerleri biliyorum. Bir zamanlar avcı kampları ve güvenli evlerdi.

"Haritaya göre güvenli bir şekilde ulaşabileceği yerler bunlar. Yine de bu krallıkta saklandığından şüpheliyim."

Limani işaret ettiğinde yumuşak bir nefes aldım. Annalise'i tanıyorum. Her zaman burayı denizin ötesine terk etmekten bahsederdik. Kral da bunu biliyor.

"Onunla aranızda bir bağ olduğunu biliyorum. Onu nasıl en iyi senin bileceğini biliyorum."

Kral masanın etrafında dolaşarak yanıma geliyor. Sözlerinin yönü ve bana sunulmak üzere olan seçim karşısında kalbim göğsümde çarpıyor. İkimizin de reddedemeyeceğimi bildiği bir seçim.

Felix'in bakışlarını üzerimde hissediyorum, reddetmem için bana meydan okuyor. Felix'in gurur duyduğu bir şey varsa, o da canavar imparatorluğuna olan sadakatini bana aşılmasıdır. Ve

Bugün sadakatin test edileceği gün. Kral hafifçe kıkırdıyor ve bana bir kadeh şarap uzatıyor.

Titrek ellerle ondan aldım.

"Onu bana geri getireceğini biliyorum, Dimitri."

ASeut TKe AutKer

Eris 2019 yılında karanlık romanlar yazmaya başladı. Eris, herkesin uzak durduğu bir şeyi yazmaya karar verdiğiinde karanlık içerik dünyasına çekildi.

Eris'in yazma zanaatını baharatlı bir heyecanla koltuğunuzun ucundaki gerilimlere dönüştürmesi yıllar aldı. Eris sadece romanlarla değil Erotik

Gerilim romanlarıyla da uğraşıyor.

303t'de Ceming

ANNALISE VE CYRUS'UN HİKAYESİ DEVAM ...

Wrath of The King

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi